

Seçimlerini Amerika Kazandı!

- ✱ AKP'nin 'başarısı'nın sırrı ne?
- ✱ Kim Kaybetti?
- ✱ Çöken "Sol" Mu?

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 105 / Tarih: 4 Nisan 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

Ümit Günger
ölüm orucunda
110. şehit

Kızıldere Yolunda

Dağlarda ve
Hapishanelerde
Yeni
Şehitler
Verdik

Üç DHKC Gerillası
Dersim Dağlarında
Şehit Düştü

**Oligarşinin ve Avrupa'nın terörü:
Türkiye ve Avrupa'da yasadışı
baskın ve talanlar**

Mahir ÇAYAN

Hüseyin CEVAHİR

Ulaş BARDAKÇI

"Geçmişin mirasçısı, geçmişteki kararlı ve uzlaşmaz mücadelelerin mirasçısı olmak isteyen kimse, bugün doğru devrimci çizgide, proletaryanın devrimci bayrağını yükseklerde tutmak zorundadır.

Bu bayrağı her kim yükseklerde tutmuyorsa, her kim devrimci hareketin oportünizm oklarına hedef olmasına sebebiyet vererek, hareketi zayıf ve cılız düşürüyorsa, o kişi, mazideki durumu ne olursa olsun, geçmişin temsilcisiyim diye ortaya çıkamaz.

Bugün, kim Leninizm'in yüce bayrağını, hem teoride, hem sosyal pratikte emperyalizmin ve oportünizmin saldırılarını göğüsleyerek yükseklerde tutuyorsa, Türkiye'deki Marksist hareketin tarihi zincirinin haldeki halkası olur; devamı olur!"

Mahir ÇAYAN

Kızıldere'nin mirasçısıyız!

THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye uzanan çizgi, ülkemizdeki Marksist-Leninist hareketin tarihi zincirinin halkalarıdır.

Bu zincirin her bir halkası, 34 yıldır hareketin kesintisizliğini sağlayan önder kadroların emekleri, cesaretleri, fedakarlıkları ve yetkinlikleriyle birbirine bağlanmıştır. Geçmişin mirasçısı olmak, onların canları ve kanlarıyla hakedilmiştir.

Miras omuzlarımızda, hedefine doğru yolculuğunu sürdürmektedir.

Niyazi AYDIN

Sabahat KARATAŞ

Sinan KUKUL

Hepinizin yürek atışını yüreğimin yanında duyuyorum

"İşte o vakit geldi. Birkaç saat sonra alın bandımı kuşanıp yola koyulacım. Bu ne heyecan, bu ne duyguyu yoğunluğu. Yola koyulma vakti yaklaştıkça, her şey bir başka görünmeye başladı gözümde. Hiçbir sözcük ifade edemez şu an yaşadığım duyguları. Sadece mutluyum, hem de çok mutluyum biliyorum.

Sabah güneşli, güzel bir pazar gününe merhaba dedik. Şimdi hafiften yağmur çiseliyor. Törene daha üç saat var. O zamana kadar hava açar mı bilmiyorum. Ama o saatte gökyüzünden üzerime yıldız yağacağından eminim. Gelip alımdaki yıldızdan öpüp tekrar gökyüzüne dönecekler. Benim ise yüzüm hep onlara dönük olacak, hep yıldızlara...

Çok heyecanlıyım. Umarım bu heyecanım törene kadar biraz diner. Yoksa elim ayağım birbirine dolanır. Yağmur şiddetini artıracak gibi. Yağmur heyecanımı dindirir mi acaba?

Heyecan yerini büyük bir huzura bıraktı. Kızıl yıldızlı bant alımda işte. Ne mi hissediyorum?

"Yeşilin sanyası dönüşü korkutmasın seni / Morarıp silinmesin maviliklerin / Kırmızının akıp gitmesi damarlarından / İsimiz kolay değil o denli / Kargaların içgüdüsel ölmezliğine inat / İnsanca ölebilmeli" (Rıfat Ilgaz)

Şiddetini artıran yağmur hemen tören öncesi dindi. Gökyüzü benim gibi huzura erişip sessizliğe gömüldü.

"Törende yaptığım konuşma

"Dostlar, Yoldaşlar!

Destanımızın 4. yılını Gültekin Koç Ö.O. ekibinin bir savaşçısı olarak selamlamak, benim için çok büyük bir mutluluk ve onur. Beni bu onura layık gören büyük ailemize

şükranlarımı sunuyorum.

Şu an yaşadığım duyguları sözcüklere dökmek o kadar zorki. Yüreklirimiz aynı sevdada ve aynı ateşle yanıyor. Tek tek hepinizin yürek atışını yüreğimin yanında duyuyorum ve biliyorum ki, sizler de benim yürek atışımı, kendi yüreğinizin yanında duyuyorsunuzdur.

İster bir hücrede tek başına ister bir hastane odasında; biz hep çoğuz. Bu çokluğu yürekte ve kafada yaşamak önemli. Nerede olursam olayım bu çokluğu son nefesime kadar kafamda ve yüreğimde hep yaşayacağım. Sadece sizler değil, şehitlerimiz de daima benimle birlikte olacaklar.

16 yaşından beri büyük ailemizin içerisindeyim. Ben bu ailenin içerisinde büyüdüm; düşerim ailemizle birlikte geliştirdim. 14 yıllık devrimci yaşamıma koştığım dönem de oldu, durduğum duraksadığım geride kaldığım dönemde. Ama düştüğüm, geride kaldığım dönemde de, bu ailenin bir parçası olmanın onurunu, gururunu her zaman duydum. Bugünün dünyasında P-C'li olmak bir ayrıcalık ve büyük bir onurdur.

Dostlar, Yoldaşlar!

14 yıllık devrimci yaşamıma böylesine tarihsel bir direnişle ölümsüzleşerek nokta koymak onurların en büyüğü benim için. Yıllar önce, bugün yaşadığım duygulara benzer, duygularla ayrıldığım Gazi'ye kızıl karanfiller içinde ve onurumla döneceğim.

Ve yoldaşlar; ölümün adını zafer yapma vakti geldiğinde Kahraman'ın "Neslim / Şimdi ben / Şerefimle ölmenin doruğundayım" mısraları dökecek dudaklarımdan."

(Muharrem Karademir'in Günlüğünden, 19 Ekim 2003)

Penceredeymi, karşımda mehmet nöbette
Mehmet ve ben
Yeşil tepeye bakıyoruz
O hangi düşlerde şimdi bilmiyorum
Ben toprağa serpiLEN tohumları düşünüyorum

Tohum olmak ne güzel Muharrem
Kuzeye bakıyor hücrem

Mevsim sonbahar dedi mi
İnmez havalandırmaya güneş

Öylece asılı kalır duvarda
O bize, biz ona hasret

Ve ben voltaya vururum kendimi
Üstümde hasret, içerimde umut

Gider gelirim duvarın dibinde
Ferhat'ın gönül
Şu dağları delmeli mi delmeli

Zulüm gelmiş onur ister
Pir Sultanlar gibi ölmeli mi ölmeli

Değil, Düşünsel gel gitler değil bu benimkisi
Eriyen hücrelerimdir Ferhat'ın deldiği dağlar

İsınan alınımdır Pir Sultan
Kuzeye bakıyor hücrem

Mevsim sonbahar dedi mi başlar sarı sıcak hasret
Bahara ne kaldı ki şurda

Yakında inecek alınları güneş
Ömrü güneşe sunmalı mı sunmalı

Muharrem Karademir 18 Ocak 2004

Ekmeç Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeç ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa Köşker
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adres: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul
İrbitat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:102 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GMR Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Sarıhan Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-Faks: 0 466 351 42 08
İzmit: Milli-H Költüphanesi Cad. No: 17/04 Tepeköyü İş Merkezi Konak/İzmit Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hüriyet Caddesi Gökkuş Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51
Malatya: Dabakhanesi Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sok. Tülinçü Apt. Kat: 1/6 Samsun: Talimhane Cad. Bozluçay İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu sokak Pustular İşhanı Zemin Kat No:4 Tel-faks: 0462 321 14 80

ÇAĞ DUYURU

ŞEHİTLERİMİZDEN ÖĞRENİYORUZ!
ŞEHİTLERİMİZDEN DEVRALDIĞIMIZ
BAYRAK ELLERİMİZDE, PARTİNİN
REHBERLİĞİNDE DEVRİME YÜRÜYORUZ!

30 Mart - 17 Nisan
Devrim Şehitlerini Anma
Partinin Kuruluşunu
Kutlama Günleri

- 3... *Parlamente hayaller ve ihtilalcilik!*
- 5... *Oligarşi ve Avrupa'nın Terörü*
- 7... *En güçlü düşünceler, Direnen düşüncelerdir...*
- 8... *"Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için... planlarına ve verilen role karşı çıkamaz*
- 10... *AKP, İşte bu katliama...*
- 12... *Dersimde Kızıldere Bayrağı Dalgalanıyor...*
- 13... *"Devlet Korsakoff iyileşir diyorsa!.."*
- 14... *Katliama "Devlet Üstün Hizmet Madalyası"*
- 17... *Nasıl bir gazete "Hürriyet"*
- 18... *Birtan Altunbaş Davasında İşkenceciler ...*
- 21... *İnfazcıları korumaya devam.*
- 22... *30 Mart ...*
- 25... *Yolumuz Çayanların Yoludur ...*
- 26... *Zaferimizi de Yazacak*
- 28... *Devrimin Reformizme, Revizyonizme karşı ...*
- 32... *AKP'ye Jandarma Desteği...*
- 33... *Yerel seçim sonuçları ...*
- 36... *Demokratik Güçbirliği, Neyin Muhasebesi ...*
- 39... *23 Milyon Kuşlama ...*
- 40... *Tayyip, Sharon'un suç ortağıdır ...*
- 43... *Bu ülke böyle yönetiliyor .*
- 45... *Bir Yıldönümü ...*
- 46... *Kahramanlar ölmez*
- 48... *Boygaz ve Deren*
- 49... *Ümit Günger*
- 50... *Direnen Gençliğe*

Parlamente hayaller ve ihtilalcilik!

Her seçim öncesinde dizginlerinden boşanmış bir parlamente hayalcilik kaplıyor ortalığı. Burjuvazinin belirlediği kurallarla oynanan bir seçim oyununda sandıktan çıkacak oylarla *demokrasi kuruluyor, IMF kovuluyor, Kürt sorunu çözülüyor...* Sandıklar açıldığında bütün bu boş hayaller, yerini derin bir hayal kırıklığına ve moralsizliğe bırakıyor. Türkiye sağa kaydı, sola kaydı safsataları arasında kimin sağ, kimin gerçekten sol olduğu belirsizleştiriliyor. Ve bizzat solun bazı kesimlerinin bu oyuna ortak olmasıyla, oligarşi demokrasicilik oyununda kitleleri aldatmayı sürdürebilmek için her seçimde ağlarını yeni baştan örüyor... Seçimler, elbette bu ülkenin siyasi yaşamının bir parçasıdır. Ve elbette, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek isteyenler, devrimi hedefleyenler, bir araç olarak seçimleri de gündemlerine alırlar. Ama gözlerinin seçim sandıklarıyla perdelenmesini kabul edenler, başka gerçekleri görmez hale gelirler. Türkiye'nin gözlerinin tamamen sandıkla perdelenmeye çalışıldığı o günde bile, bu ülkede başka şeyler de yaşıyordu. 28 Mart'ta sandık başında aldatma ve oyalama hükmünü sürdürürken, Dersim'in dağlarında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşıyor üç gerilla şehit düşüyordu. 29 Mart'ta, AKP, Amerikan işbirlikçiliğini, zulmünü, halk düşmanlığını gizleyip oyların büyük bölümünü almanın sarhoşluğu içindeyken, F tiplerinde bir tutsak, zulme karşı tek silahını kullanarak bedenini tutuşturuyordu...

Kaldırın gözlerinizdeki perdeleri. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin, sömürü ve zulüm düzenlerini meşrulaştırmak için başvurdukları oyunla9rın basit figüranları olmayın. Seçim gününün akşamında *"kazanılan demokrasidir"* diye demeçler verenler, halktan yana olamaz. Sol adına bunu söyleyemez. Kazanan faşizmdir, kazanan Amerikadır. Düzen ömrünü biraz daha uzatmış, yeni manevralar için biraz daha imkan kazanmıştır. Bu ülkenin gerçekleri, oligarşiyle, emperyalizmle halklar arasındaki savaş, seçim sandıklarına sığdırılamayacak kadar çok yönlü ve kapsamlıdır. Dağlardaki gerillalar da, F tiplerindeki zulüm de bu ülkenin gerçekleri. Peki seçim oyunu sırasında kim dile getirdi bunları? Hiç kimse? Kendilerine "Demokratik Güçbirliği" adını verenlerin ağzından da duymadınız bunları. Çünkü onlar da "sol" maskesiyle, oligarşinin icazeti altındaki bir oyunun figüranları olmayı kabul etmişlerdi. "Değililmeyenler" sadece bunlarla da sınırlı değildir. Ülkemizin emperyalist tekellerin çiftliği yapıldığı bir gerçek değil mi? Peki hangi partinin adayından *"seçilirim, bizim belediyemizden emperyalist tekellere hiç bir ihale verilmeyecek"* denildiğini duydunuz mu? Hayır, onu da duyamazsınız. Çünkü, "Demokratik Güçbirliği" dahil, emperyalizmle karşı karşıya gelmeden siyaset yapmak esas alınmıştır.

Seçimler, demokrasicilik oyununun bir parçasıdır. Hiç kimse faşizm altında yapılan seçimlerin halkın iradesinin tecellisi olduğunu ileri sürmez. Hiç kimse, halkın, ülkemizi, yaşadığımız şehirleri yönetecek insanları bu seçimlerle belirlediğini iddia edemez. Ederse, o, bu oligarşik düzenin savunuculuğudur. Halkı seçim manevralarıyla sürükleyen, aldatan düzen partileri, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarlarının koruyucusudurlar. Tekellere hizmetlerinin karşılığında sömürden paylarını alırlar. Seçimler, halkı bu çarka razı etmenin oyunudur. Bu oyunun parçası olan sol kesimler, halkın düzeniçi umutlarla, demokrasicilik

oyunuyla aldatılmasına hizmet etmektedir. Halkın kurtuluşunun yolu, silah elde çarpışarak ölümü kucaklayan gerillalarımızın, bedenlerini alev alev tutuşturan Günaylar ve Muharremlerimizin, onyıllardır Anadolu topraklarını kanlarıyla sulayan kahramanlarımızın yoludur...

Seçim oyunu başka bir şeydir, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşmak başka bir şey. Doğru koşullarda ve doğru amaçlarla seçimleri bir araç olarak kullanmayı devrimciler reddetmez. Ama oligarşinin seçimleri, demokrasinin gerçekleşme aracı olarak görülür ve bu seçimler kurtuluşun yolu olarak gösterilirse, artık orada devrimcilik yoktur. *“Solculuk, devrimcilik kimsenin tekelinde değildir”* bayat sözleriyle savuşturulamaz bu eleştiriler. Kim 34 yıldır bu topraklarda bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için diş diş sürdürülen savaşın dışında tanımlayabilir devrimciliği? Kim, zulüm dursun diye, insanlar düşünceleriyle yaşasınlar diye bedenini tutuşturan kitlesel bir direnişin yaratıcılarından daha devrimci, daha vatansever olduğunu iddia edebilir? Avrupacılar, Amerikancılar bunun tartışmasını yapma hakkına bile sahip değildirler. Türkiye AB üyesi (yani Avrupa emperyalistlerinin eyaleti) olmalıdır denildiği noktada, veya Amerika’nın Ortadoğu’ya müdahalesi olumludur, demokratik dönüşümleri sağlayacaktır, bu düzen (yani Amerika’nın eyaleti olmak) kabul edilmelidir

denildiği noktada, devrimcilik, vatanseverlik, demokratlık iddiaları boşa düşmüş demektir. Soyut tartışmalara, boş konuşmalara son verilmelidir.

Solculuk adına, kitleler dizginsiz parlamenter hayallere çağrılırken, oligarşinin aldatma-oyalama politikalarına “sol”dan ortak olunurken, emperyalizm ve oligarşi, devrimcileri yoketmek, halkın her türlü direnişini sindirmek için faşizmin en klasik yöntemlerine başvurmaya devam ediyor. Gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar, en sıradan muhalefet biçimleri nedeniyle açılan davalar hiç ara verilmeksizin sürdürülüyor. Faşizm

“seçim oyununu” bile kendi kurallarına göre oynamıyor; istemediği bir gelişme olduğunda, ona da müdahale ederek kendi yasalarını çiğnemekte sakınca görmüyor. Bir işçi konfederasyonunun başkanı sıradan bir basın açıklaması yapamıyor. Bütün bunların karşısında “parlamenter hayalcilerin” sığındığı tek liman var: *“AİHM’e gideriz!”*. Evet gidebilirsiniz, ama ne olur? Sığındığınız tek liman orası oldukça, bu topraklara daha çok yabancılaşır, bu halkın kurtuluş mücadelesinden daha da uzaklaşırsınız. Devrimi, sosyalizmi hedeflemek farklı bir şeydir, ama demokrasi mücadelesi veriyorsanız da, dilinizde *“AİHM’e gideriz!”*den başka sözler olmak zorundadır. Demokrasi için de **savaşılmak** zorundadır. Faşizmi yıkıp demokrasiyi kurmak, devrimsiz mümkün değildir. Devrimse, savaşmadan gerçekleşmez. Kaldırın gözünüzdeki perdeleri; yeni-sömürge bir ülke olan, faşizmle yönetilen Türkiye gerçeği budur. Bu gerçeği ısrarla görmezden gelenler, bu ülkede demokrasinin olduğu yanılgısı içinde yaşamakta ısrar edenler, işte bu yüzden ne devrimci olabilirler, ne gerçek bir demokrat.

Bağımsızlıktan, demokrasiden ve sosyalizmden yana olan herkes, parlamenter hayallerden kurtulup ihtilal gerçeğine dönmelidir. Biz bağımsızlık ve demokrasi için ihtilalin şart olduğunu söyleyen ve bu amaçla mücadele eden devrimcileriz. Dünya halklarının ekmek ve adalet özelemlerinin temsilcileri ihtilalcilerdir. Onyıllardır halkın günlük hak ve özgürlük mücadelelerinin önünde yine ihtilalciler yer alıyor. Ve halka düzen dışında bir alternatif sunan sadece ihtilalcilerdir. Bunun için bizi yoketmek için dağlarda ölüm mangaları dolaşılıyor, F tipleri yapılıyor, “terör” yasaları çıkarılıyor, saldırıların biri bitmeden öteki başlıyor. “Türkiye devriminin yolu budur” deyip anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelenin bayrağını kaldırdığımızdan bu yana, hiç bir saldırı bizi yolumuzdan döndüremedi. Bundan böyle de döndüremeyecektir. Ne Amerikan imparatorluğunun zorbalığı, ne Avrupa Birliği’nin aldatmacaları, ne parlamenterist hayaller, devrim ve sosyalizm hedefimizi karartamaz. Kanımız Anadolu topraklarını sulamaya devam etse de, emperyalizm karşısında, oligarşinin zulmü karşısında boyun eğmeyeceğiz. Mahirlerle başlayıp Niyazilerle, Sabolarla, Bediilerle süren ve bugün Muharremlerin, Hıdırların en önde bayrağımızı taşıdığı yürüyüş, sosyalizme kadar sürecektir.

Kaldırın gözünüzdeki perdeleri; yeni-sömürge bir ülke olan, faşizmle yönetilen Türkiye gerçeği budur. Bu gerçeği ısrarla görmezden gelenler, bu ülkede demokrasinin olduğu yanılgısı içinde yaşamakta ısrar edenler, işte bu yüzden ne devrimci olabilirler, ne gerçek bir demokrat. Halka düzen dışında bir alternatif sunan sadece ihtilalcilerdir. Kanımız Anadolu topraklarını sulamaya devam etse de, emperyalizm karşısında, oligarşinin zulmü karşısında boyun eğmeyeceğiz.

Oligarşi ve Avrupa'nın Terörü!

◆ Terör demagojsiyle terör;

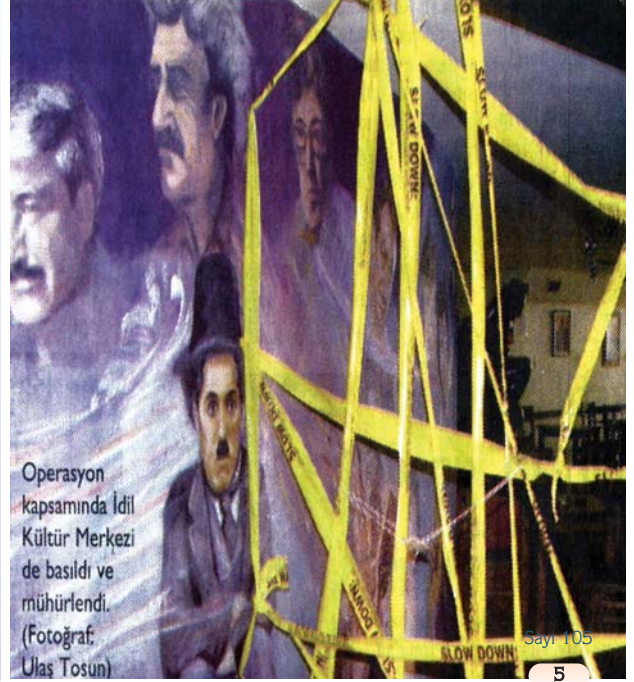
Avrupa ve Türkiye oligarşisinin işbirliğiyle, demokratik kurumlara karşı yasadışı baskın ve talanlar gerçekleştirildi!

◆ Kopenhag kriterleri ve Türkiye faşizminin terör ortaklığı;

Avrupa'da ve Türkiye'de evler, bürolar, bombalarla kapılar kırılarak basıldı. Onlarca kişi keyfi olarak gözaltına alındı.

◆ Her dernek örgüt, herkes örgüt üyesi!

Baskın ve talanlar, kamuoyuna **"uluslararası DHKP-C operasyonu"** olarak lanse edildi. Adresleri belli, yasal olarak faaliyet yürüten kişi ve kurumlar, bir gecede **"terörist"** ilan edildi.

1 Nisan sabahında Türkiye, İtalya, Hollanda, Belçika ve Almanya'da onlarca dergi bürosu, dernek, kültür merkezi ve ev, oligarşinin ve Avrupa emperyalizminin ortak operasyonu ile özel timler tarafından basıldı.

Baskınların ardından televizyonlar yayınlarını kesip "son dakika" manşetleriyle tüm dünyaya **"uluslararası DHKP-C operasyonu"** gerçekleştirildiğini duyurdular.

Oysa, Türkiye ve Avrupa polisinin "eşgüdümüyle" basılan onlarca kurum arasında DHKC'yle ilgili tek yer Hollanda DHKC Enformasyon Bürosu'ydü. Ki o da bulunduğu ülkenin yasaları çerçevesinde faaliyet yürüten yasal bir kurumdu.

Saldırı, demokratik alanda meşru mücadele sürdüren devrimci, demokrat güçlere yöneliktir!

Gün boyunca yayın bu büyük(!) operasyon hakkında yayın yapan televizyonlar, nedense, sürekli operasyonun "uluslararası" boyutundan söz ederken, ülkemizde onlarca yasal, demokratik kurumun polis tarafından basıldığını, talan edildiğini, bu kurumların çalışanlarının, üyelerinin işkenceler altında gözaltına alındığını alenen gizlediler.

AKP iktidarının baskı ve zulmünü bir kez daha sansürediler.

Oysa, Avrupa'daki bir kaç gözaltıyı gün boyu haber yaparlarken, polis otolarının İstanbul'dan Adana'ya, Derim'e kadar bir çok yerde işkencehanalara insan taşıyordu.

1 Nisan sabahı,

İstanbul'da Ekmek ve Adalet Dergisi, TAYAD, Halkın Hukuk Bürosu, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Anadolu'nun Sesi Radyosu, Gençlik Gelecektir Dergisi, İstanbul Gençlik Derneği, İdil Kültür Merkezi, Okmeydanı Halkın Sesi Gazetesi basıldı; onlarca kişi gözaltına alındı.

Aynı gün diğer illerde de, Adana Dayanışma-Der, Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin de içinde bulunduğu bir çok kuruma baskınlar düzenlendi. Avrupa'da ise, Hollanda'da Özgürlük Bürosu ve DHKC Enformasyon Bürosu, Belçika'da Halkın Sesi televizyonu ve ayrıca Hollanda ve Almanya'da çeşitli evler basıldı. Baskınlarda, bilgisayarlar, telefonlar, yayınlar gasbedildi. Duvarlar arama altında delinip yıkıldı, dolaplar talan edildi.

Açıkça görüleceği gibi, basılan, talan edilen ve başkanları, üyeleri, çalışanları gözaltına alınan bu kurumlar, her yerde ve her koşulda haklar ve özgürlükler mücadelesinin en ön saflarında yer alanlardır.

Topyekün sindirme, gözdağı, yaygara operasyonu!

Aylardır hemen hepsine yönelik sayısız baskınlar, gözaltılar gerçekleştirilmekteydi zaten. Gençliğin soruşturma terörüne karşı mücadelesini engellemek için Gençlik Derneklileri, "Hapishanelerde 109 İnsan Öldü! Duydunuz mu?" sorusunun dalga dalga yayılmasını önlemek için TAYAD'lılar, gerçeği yazanları susturmak için Ekmek ve Adalet çalışanları, haklar ve özgürlükler mücadelesinde yeni bir mevzinin ülke çapında yayılıp gelişmesini engellemek için Temel Haklar üyeleri, gözaltıların, işkencelerin, tutuklamaların hedefi oldular.

04 Nisan
2004

Bu defaki saldırının tek farkı, hepsine aynı anda saldırılmış olmasıdır.

Avrupa'yla işbirliği içinde ve "eşzamanlı" gerçekleştirilmiş olması, operasyonunun büyük bir medya yaygarası eşliğinde duyurulması ise, operasyonun "etkisini" artırma amaçlıdır. Haberler "DHKP-C'nin hücre evleri tek tek belirleniyor!" gibi cümlelerle de süslenerek, saldırıların yasal, meşru, demokratik kurumlara karşı gerçekleştirildiği gizlenmek ve gizli kişiler ve kurumlar açığa çıkarılıyor havası vermek içindir.

Amaç bu olduğu için, yasal, demokratik kurumlar, Türkiye'de de, Avrupa'da da tam bir eşkiyalık biçiminde basılmıştır. Ülkemizde basılan tüm kurumlar yağma ve talana sahne olurken, Hollanda'da Özgürlük Bürosu'na kapıları kırarak girdiler. Oysa kapının ziline basıp öyle de girebilirlerdi. Brüksel DHKC Enformasyon Bürosu'na da çatıdan girdi polisler. Oysa oranın da kapısı vardı!

Kaldı'yla olmadı, Avrupa ortaklığıyla yeni komplolar devreye sokuluyor!

AKP hükümeti de, AKP'nin polisi de, basılan kurumların "DHKP-C örgütünün üsleri" olmadığını çok iyi bilmektedirler.

Daha kısa süre ince polis zorbalığıyla Erdoğan Kaldı isimli kişiye 148 kişi hakkında ifade verdirek "DHKP-C'nin tüm İstanbul örgütlenmesini" açığa çıkarıp(!) haklar ve özgürlükler mücadelesi yürütenlere karşı komplo kurmaya çalışan ama komplosu eline ayağına bulaşan polis, şimdi Avrupa'yla işbirliği içinde daha inandırıcı komplolar peşindedir.

Basılan onlarca yeri gizleyen, derneklerin içinde ve önünde, cadde ortasındaki işkenceleri yansıtmayan burjuva basının operasyona ilişkin verdiği tek bilgi, "gözaltına alınanların arasında iki intihar bombacısı olduğu"ydı. Polisin daha önceki onlarca "canlı bomba" haberinin yalan çıkmış olması onları hiç ilgilendirmiyordu. Demokratik, yasal kurumlarda "intihar bombacılarının ne işinin olduğu" gibi basit bir soru bile onları ilgilendirmiyordu.

Mesele, operasyonu "büyük" göstermekti. Mesele, gözaltına alınanların tutuklanmasına yönelik senaryolar hazırlanmasıydı.

Yalan, komplo, provokasyon, ağızlarından salyalar akıtan haberciler...

Burjuva basın, bu "büyük" operasyonda Sabancı'nın cezalandırılması eyleminde yer aldığı iddia edilen Fehriye Erdal'ın da gözaltına alındığını ağızından sevinçten tükürükler saçarak duyurdu önce. Daha sonra haber, Fehriye Erdal'ın "ifadesine başvurulduğu... ve Erdal'ın şu anda gözaltında olmadığı" şekline dönüştü. Çok üzülmüştü polis ve medya!

İtalya dışındaki Avrupa ülkelerinde yapılan baskınlara da İtalyan savcı ve polisler katıldılar. Anlaşılan "uluslararası DHKP-C operasyonu" aynı zamanda Tayyip-Berlus-

Gözaltına alınanlar;

Çeşitli kurumlara yapılan baskınlarda gözaltına alınanlardan dergimize isimleri ulaşanlar şunlardır:

Temel Haklar'dan; Şadi Naci ÖZPOLAT, Gülser SALMAN, Nuray ÖĞRENER, Kevser MIZRAK, Betül GÖKOĞLU, Çayan GÜNER, Yüksel AKMAZ,

Ekmeke ve Adalet Dergisi'nden; Gülizar KESİCİ, Yeliz TÜRKMEN, Seval YAPRAK, Yılmaz KAYA, Yalçın AKAR, Alp YARBAŞ, Mesude PEHLİVAN

Halkın Hukuk Bürosu'ndan Mehmet DOĞAN, Kudret SARIGÜL,

Yaşadığımız Vatan dergisinin eski genel yayın yönetmeni Metin YAVUZ otobüs durağından alındı.

TAYAD'dan; Gülten TEKİN, Eylül İŞCAN, Yaşar ŞİMŞEK, Özkan ÖZGÜR, Hıdır GÜL, İsmail KARA, Yurdum Ali TOKGÜZ, Talat ŞANLI, Hasi-be ÇOBAN,

Gençlik Gelecektir Dergisi ve İstanbul Gençlik Derneği'nden; Mehmet YAYLA, Ferhat ÖZDEMİR, Perihan DEMİRKIRAN, Derya GÜLER, Serkan Onur YILMAZ, Meryem ÖZÇELLİK

İdil Kültür Merkezi'nden; Gamze MİMAROĞLU, Devrim KOÇ, Eylem YERLİ, Grup Yorum elemanlarından Ali ARACI, Beril GÜZEL.

conİ işbirliğinin ve işgüzarlığının bir ürünüydü.

Avrupa emperyalizmi-Türkiye oligarşisi işbirliğiyle kurulan komplonun boyutları önümüzdeki günlerde ortaya çıkacaktır. Ama esası, bugüne kadar onlarca örneğine rastlananlardan çok farklı olmayacaktır. Çünkü tüm kompolarının özü, esası, devrimci hareketi yoketmek, halkın demokratik mücadelesi-ni bastırmaktır.

Bu tür yaygara ve gözdağı operasyonlarıyla ne devrimci örgütler yokedilebilir, ne de halkın demokratik örgütlenmeleri ve mücadelesi engellenebilir. Buna herkes bu "büyük ve uluslararası DHKP-C operasyonu"(!)nın ardından bir kez daha tanık olacak.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ Ölüm Orucu Ekibi iki şehit verdi Ölüm yürüyüşündeki diğer direnişçiler 170. Günde

Ateş alazlığında insanda
Kahramanlaştın
Yürekti haykıran
Cesaretti alevlenen vücutta
Ve ölüme meydan okurken
Ateşte olsa da koşardı onlar
Feda duygusuyla ölümsüzleşirken
Kızılbantlarla buluştular

...
Anıları önder
Yaşamları, yaşamımızda can bulacak
Andolsun ki
Bu ülke, bu vatan, bu halk
özgür olacak
Ve haykıracak her seher
KAHRAMANLAR ÖLMEZ
HALK YENİLMEZ

Sevgi ERDOĞAN
2000-2004 ölüm orucu şehidi

düşüncelerimiz için direniyoruz

En Güçlü Düşünceler, Direnen Düşüncelerdir

“Sol güç kaybetti...”

Yerel seçimlerin sonuçlarına ilişkin değerlendirmelerin başında bu geliyor. Bir yanı; “sol” dediklerinin solla, sol politikalarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu gerçeği gözardı etmek, halka sol diye bu düzen güçlerini göstermek istiyorlar. Güç kaybeden bu sahte soldur.

Ancak buna rağmen, sınıf bilincinin zayıf olduğu geniş sol, demokrat, ilerici tabanda bunun bir moral bozukluğu etkisi yaratacağı da gözardı edilemez.

Emperyalizme ve faşizme karşı direnmeyen, varlığına can katılmayan, temeline kan akıtılmayan hiçbir muhalif düşüncenin böyle bir dünya düzeninde, böyle bir ülkede yaşama şansı yoktur. Hele bu devrimci düşüncelerse, ancak direnerek varolabilir.

Güçlü düşünceler direnen düşüncelerdir. Bu ülkenin gerçek sol düşüncesini temsil ediyor ve düşüncelerimiz için direnmeye devam ediyoruz. Ümit yüklü, umut aşılayan, karamsarlığın ve karanlığın ortasına bir top aydınlık gibi düşen bir direniştir bizimkisi. Bu ülkenin solunu teslim alacak, karanlığa gömecek hiçbir gücün olmadığını herkese gösteren bir direniş. Kimileri, 4 yıldır 109 ölümlle, yoğun kuşatma ve sansür altında nasıl umudumuzun bu kadar büyük, inancımızın bu kadar güçlü olduğunu anlayamıyor. O güç, direnen düşüncelerimizin gücüdür.

Teslim olmayan, umudunu direnişin ateşiyle güçlendiren düşünceler mutlaka halkta yankısını bulacaktır. Üçrunda ölünen düşüncelerin iktidar yürüyüşü, baskıyla, katliamlarla, yasaklarla geciktirilebilir, ama engellenemez.

30 Mart 1972’de önderimiz Mahir Çayan ve yoldaşları düşünceleri için, o düşüncelerin iktidar olması için kendilerini feda ederken, düşüncelerinin yayılacağından emindiler. Sonraki yıllarda, o düşüncelerin ardında yüzbinler yürüdü, milyonların kurtuluş umuduna dönüştü. Parti-Cephe’nin sosyalist düşüncesinin tek iktidar alternatifi olduğunu bilenler, onu yoketmek için her türlü katliama, imhaya başvurdular. Bugün de, oligarşi kendi alternatifini yok etmenin yolunu, bizi imha etmekte, F tipi hücrelerde düşüncelerimizden soyundurmakta görüyor. Ama başaramıyor.

34 yıldır, bedenlerimiz yok edildi, diri diri yakıldık, ama o alevler düşüncelerimizi tutuşturamadığı gibi, sadece güçlendirdi. Günay’larımız, Muharrem’lerimiz alevlere etleri dökülen parmaklarında zaferle selam duruyorsa; Sevgi’lerimizin eriyen bedeninde bir çift kocaman göz pırl pırl umut saçıyorsa; umudumuz bu kadar güçlüyse; bu güç direnen düşüncelerimizin gücüdür.

Direnen bir düşünce dinamiktir, yozlaşmaya kapalıdır, durağan değil hareketlidir, kendini yenileme ve güçlenme dinamiklerini en üst boyutta taşır. Tüm bunlar, düşüncelerimizin yayılacağına, güçleneceğinin garantisidir. Bırakın sahtesi erisin. Direnen sol düşüncenin yolundan yürüyerek kurtuluşa kazanacağız.

Sayı 105

7

04 Nisan
2004

“BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM İÇİN DAĞLARDAYIZ”

Dersim’in Hozat İlçesi civarındaki Kinzir ormanlarında 28 Mart günü yaşanan çatışmada, üç DHKC gerillası, oligarşinin askeri güçleri tarafından katledildi. Cephe Basın Bürosu’nun 326 No’lu açıklamasında şehit düşen gerillaların adlarının **Hıdır DEMİR, Erhan KÖKDEMİR ve Haydar BOYRAZ** olduğu belirtildi.

Cephe tarafından yapılan “*Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için dağlardayız*” başlıklı açıklamada, gerillanın özellikle günümüz dünyası açısından taşıdığı öneme vurgu yapıldı.

Demokrasi adına, solculuk adına Avrupalılık, Amerikancılık, sivil toplumculuk bayraklarının dalgalandırıldığı bir dünyada, Cephe’nin, dağlarda ve şehirlerde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dalgalandırmaya, devrim için direnmeye ve savaşmaya devam ettiği dile getirilen açıklamada, halk kurtuluş savaşındaki kararlılık şu sözlerle ifade edildi:

“Bizi halkın gerçek kurtuluş yolundan alıkoymaya çalışan teröre ve demagojiye rağmen, devrimi ve sosyalizmi savunmakta, bu uğurda savaşmakta bir an bile tereddütümüz olmadı. Bundan böyle de olmayacaktır. Halkımızın kurtuluşu için tek yolun devrim, devrim için tek yolun silahlı mücadele olduğu gerçeği, bugün dünyadan daha da fazla geçerlidir. Bu bilinç ve inançla şehirlerde, dağlarda, hapishanelerde savaşımız devam ediyor.”

Cephe gerillaları ülkemizin dağlarında yüzlerce şehit verdi bu savaşta. Karadeniz, Akdeniz,

Ege dağları, Sivas, Tokat ve

Dersim dağları Cephe gerillalarını çok iyi tanıır. Yüzlerce gerillanın kanı akmıştır bu topraklara. Halkın kurtuluş ordusunun nüveleri olarak dağlarda çarpışan gerillalar, oligarşinin zulmü karşısında adalet, zorbalığın simgesi askeri güçlerine kurşun oldular. Yoksul köylüler, gerçeğe onların tuttuğu ışıla ulaştı, bilinçlendi.

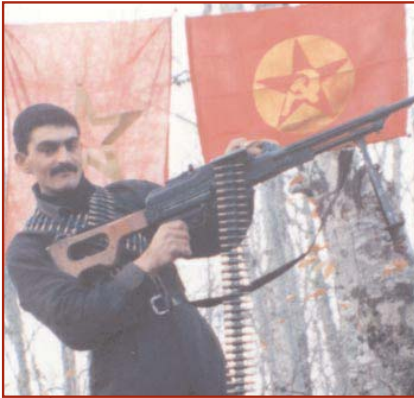
Cephe bu savaşı engeleyecek hiçbir gücün bulunmadığına vurgu yaptığı açıklamasında, oligarşinin katliamla yoketme politikasına şu ifadelerle cevap verdi:

“Oligarşinin imha politikalarına rağmen, şehirlerde ve dağlarda halkın silahlı savaşını örgütlemekten, halk cephesinin askeri örgütlenmesini yaratmaktan vazgeçmeyeceğiz.”

Bu kararlılık, 1970’lerin başında, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) tarafından ortaya konulan devrimci stratejinin gösterdiği, Türkiye Devriminin Yolunda yürüme kararlılığıdır. Devrim uzun süreli bir halk savaşıyla gerçekleşecektir ülkemizde. 1970’lerde çizilen bu yol, bugün de geçerli ve tek yoldur.

Özellikle 1990’lardan, yani sosyalist blokun yıkılmasından sonra, emperyalizm karşı halkların zafer kazanabileceğinden umudu kesenler, Amerikan imparatorluğuna direnilemeyeceğinin teorisini yapanlar, bağımsızlık olmadan demokrasinin olabileceği gibi boş hayallere kapılanlar, DEVRİM’i ve dolayısıyla halk savaşını, gerilla savaşını literatürlerinden çıkarmışlardır.

Bu kesimlerin dilinden düşmeyen, “*değişim, dönüşüm, çağa uymak...*” diye allanıp pullanan tüm bu teoriler, teslimiyet teorileridir, emperya-

Hıdır DEMİR hakkında Cephe açıklamasında şu bilgilere yer verildi:

Ekip komutanı olan Hıdır

Demir yoldaşımız, 25 Kasım 1974 Dersim Çemişgezek Paşacık köyü doğumludur. Çiftçi bir ailenin altı çocuğundan biriydi. Daha ilkökul dörtteyken faşizmin gerçek yüzüyle karşılaştı ve işkenceden geçirildi. Önce köyde çobanlık yaptı, ardından şehirde inşaatlarda, kömür işletmelerinde, elektrikçi de çalıştı.

Örgütlü mücadeleye 1993’te katıldı. Devrimci hareketi “yarattığı gelenekleriyle, yaptığı doğru tahlilleriyle ve

yaptığı başarılı eylemlerle” tanıdı. Ve bu hareketin saflarında yer aldı. Neden devrimci olduğunun cevabı, komutanlığına verdiği özgeçmişte çok yalın bir biçimde ifade edilmişti: “Devrimcilik bir yaşam biçimidir. Ben halkın kurtuluşu için devrimci oldum.”

Bir süre İstanbul’da Seher Şahin Silahlı Propaganda Birliği’nde yer aldı. 1995’te kır gerillasına katıldı. Yaklaşık on yıldır alnında kızıl yıldızlı beresiy-le umudu dağlarda taşıdı.

lizmin hazinesinden alınmış zehirlerdir. Tekellerin çıkarları için ürettiği kavramlardır.

Ve tüm bunların karşısında dağlarda, kentlerde, hapishanelerde direnen, savaşılan Cephe vardır. Açıklama bu kararlı ihtilal yürüyüşünün durdurulamayacağını açık olarak dile getiriyor:

“Başegmıyoruz. Diz çökmüyoruz. Devrim ve sosyalizmden vazgeçmiyoruz. Ne Amerika’nın terör listeleri, ne AKP’nin zulmü bizi yolumuzdan döndüremez. Devrim ve sosyalizm için tüm mücadele ve örgütlenme biçimleriyle mücadeleye devam edeceğiz.

ÜÇ HALK KURTULUŞ SAVAŞÇISI, Amerikan imparatorluğunun “teslimiyeti” dayattığı dünyada, Kızıldere’deki, Çiftelhavuzlar’daki yoldaşları gibi, F Tipi hapishanelerde direnen yoldaşları gibi, umudun ve sosyalizmin bayraktarları olarak ölümsüzleştiler!

Dersim’de şehit düşen üç halk kurtuluş savaşçısı, yıllardır dağlardaydılar. Yıllardır soğuk, sıcak, kar, yağmur de-

ufak yaşlardan mücadele etmek, devrimci olmak isterdim. Askerden geldiğimde düzenle olan çelişkilerim uç noktalara ulaştı, artık haksızlığın ve adaletsizliğin hesabını sormak gerektiğini, bunun da örgütlü bir şekilde olacağını anladım ve arayışa girdim...”

Arayışının cevabı, Halk Kurtuluş Cephesi’nde idi. Örgütlü bir devrimci olduktan sonra bir süre İstanbul İkitelli bölgesinde çalıştı. 1997 Eylül’ünde Tokat Kır Gerilla Birliği’ne katıldı. 7 Yıldır halk kurtuluş savaşçısı olarak adaletsizliğin hesabını sormak için dağlardaydı.

Erhan KÖKDEMİR; Elazığ Sivrice doğumludur. 1994 yılında Gebze Liseli Dev-Genç biriminde çalıştı. 95’te Gebze’de aynı alanda sorumluluk yaptı. 1996 Ocak’ında gözaltına alınıp tutuklandı. On ay Bayrampaşa Hapishanesi’nde tutuklu kaldı. 1996 Ekim’inde tahliye oldu. Ağabeyi Sinan Kökdemir de bir zamanlar devrimciydi. Daha sonra düşmana sığınarak

meden, oligarşinin ölüm mangalarıyla defalarca yüzyüze gelerek, büyük bir cüret ve fedakarlıkla dağlarda devrimi örgütlediler. Halkın adaletinin temsilcileri oldular.”

34 Yıllık Tarih Tanıktır

Anadolu topraklarında Bedreddinler’den, Baba İshaklar’a, Suphi’lerden Kızıldere’ye, Çiftelhavuzlar’dan 19 Aralık’a, Çaytaşı’ndan F tipi hücrelere, onyıllardır kanımız akıyor bu topraklara. Her kanı akan halkın yiğit savaşçıları tohum olarak düşüyor Anadolu’ya.

Ve 34 yıllık devrimci hareketin tarihi gösteriyor ki;

“O tohumlar binlerce fidan olup halk kurtuluş savaşına katılıyor. Halk kurtuluş savaşı, halkın devrimci iktidarını kurana kadar sürecektir.

Yine 34 yıllık savaşımız tanıktır; hiç kimse, hiçbir güç ve hiçbir gelişme, halkın kurtuluş savaşını bitiremez, yolundan döndüremez.”

itirafçı oldu. Erhan, hayatı, devrimciliği bir kez daha muhasebe masasına yatırdı bu süreçte ve süreçten devrimci tercihi daha da güçlenmiş olarak çıktı. Artık bir ağabey değil, sadece bir itirafçı vardı onun için. İhanet, en yakınında da olsa ihanettir ve niteliği değişmezdi. “Ölmeye ve öldürmeye hazır bir devrimci” olarak hareketten görev istedi.

Bir süre İstanbul Armutlu gecekonduarında çalışmalarda yer alan Erhan, Mayıs 1998’de gerillaya katıldı. Parti-Cepheli olarak savaşmanın kendisi için büyük bir şeref olacağını söylüyordu. 6 yıldır dağlarda cüretle, fedakarlıkla taşıdığı Cephe gerillası sıfatıyla, bu şerefe layık olarak ölümsüzleşti.

Ölüm orucu direnişçisi Ümit Günger faşizmin hücrelerinde, tecrit zulmüne karşı bedenini tutuşturarak şehit düştü

Ne Emperyalizmin Saldırıları, Ne Riyakar İslamcı AKP'nin Zulmü Bizi Teslim Alamaz

AKP iktidarı seçim zaferi sarhoşluğu içindeyken, aynı saatlerde, zulüm saraylarına döndürdüğü hapisane hücrelerindeki bir devrimci daha, BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ ve SOSYALİZM için ölümsüzleşti. Onlar sömürüyü, Amerikan işbirlikçiliğini sürdürebilmek için oturuyorlar o koltuklarda. Biz, ülkemiz bağımsız olsun, baskı zulüm son bulsun, sömürü yoksulluk halkın kaderi olmasın diye direniyor ve “ölüm nereden gelirse gelsin” şiarıyla yolumuzda yürüyoruz.

9. Ölüm Orucu Ekibi (Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi) direnişçisi Ümit Günger de bu yürüyüşün onurlu neferlerinden biriydi. Tekirdağ Devlet Hastanesi'ndeki 'mahkum koğu'nda, 29 Mart günü saat 13.00'de, Muharrem gibi, Günay gibi bedenini tutuşturdu. Açlığıyla, bedenini saran alevlerle haykırdığı direnişini kırmak için İstanbul Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Ama O, kararlıydı, ihtilalin yolunun kan ve barut içinde, alevler ortasında yürüneceğini bilince çıkartan bir Parti-Cepheliydi Ümit. Eriyen eti, isyana kesmiş hücreleriyle yürümeye devam etti. 31 Mart günü, saat 9.30'da Büyük Direniş'in kahraman şehitleri arasına katılarak, zulmün önünde barikatlaşan 110. şehit oldu.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu, 1 Nisan 2004 tarihli 327 no'lu açıklamasında, Ümit Günger'in "Parti-Cephe Düşüncesinin Gücü"nü göstergesi olduğunu belirterek şöyle dedi:

“Muharrem Karademir ve Günay Öğrener'in tutuşturduğu ateş hala yanıyor hücrelerde. Kandıra'dan Uşak'a, Uşak'tan Tekirdağ'a alevlerimiz direnişimizin kararlılığını dost-düşman herkese bir kez daha ilan ediyor: Bu direnişi kıramazsınız! **Tecriti kaldırmaktan, zulme son vermekten başka hiçbir çareniz yoktur!**

Ümit Günger yoldaşımız, oligarşinin ve emperyalizmin bizi neden yenemeyeceğinin cevabıdır.

Yoldaşımız direniş içindeyken zayıf düştü ve direnişi bıraktı. Ancak kısa sürede yeniden direniş saflarındaki yerini aldı (14 Aralık 2003). Çünkü o bir PARTİ-CEPHE'liydi. Parti-Cephe düşüncesinin gücünün, bu düşüncenin yarattığı

kişiliğin örneğidir Ümit Günger. Bir Parti-Cephe'li düşebilirdi, ama mutlaka ayağa kalkmasını da bilir ve çok daha güçlü olarak kavganın ortasına atılırdı.

Devrimci kişilikle düzenin yarattığı kişilik arasındaki fark böylesi anlarda çok daha çarpıcı olarak ortaya çıkar. Bir yanda feda ruhuyla donanmış, halkı için, düşünceleri için alevlerin ortasına atılan Ümitler; öte yanda düzenin yarattığı yoz, bencil, çıkarıcı, köseyi dönmekten başka hiçbir şey düşünmeyen kişilikler.

Yenilmezliğimizin en büyük teminatı ideolojimizin şekillendirdiği, onurla, ahlakla, namusla, vatan ve halk sevgisiyle donanmış kadrolarımızdır.

Emperyalist tekellerin halklara ölüm kusan örgütü NATO'nun “ya düşünce değişikliği ya ölüm” dayatmasına Parti-Cepheliler çoktan cevabını vermiştir. Muharrem, Günay ve Ümit cevabımızın en son kanıtları olarak alevleriyle zulmün üzerine yürüdüler.

Düşüncelerimiz ülkemizin, halkımızın geleceğidir. Düşüncelerimizden vazgeçmek, halkımızın sömürü ve zulüm altında inlemesine göz yummak, emperyalist tekellerin ülkemizi talanına seyirci kalmaktır. Asla gözyummayacak, asla seyirci olmayacağız. 34 yıllık tarihimiz, kararlılığımızın, ihtilalin yolundan dönmeyeceğimizin tanığıdır. Biz sözünden dönmeyenleriz, zulüm karşısında başeğmeyen, diz çökmeyenleriz. Emperyalizmin ve oligarşinin hiçbir politikası, hiçbir saldırısı bizi, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundan döndüremez.”

Onurlu Yaşamının Tek Yolu Direnmektir

Ümit Günger, direniş içinde geçirdiği aşama ve tercihiyle, onurlu yaşamının tek yolunun direnmekten geçtiğini en çarpıcı şekilde örneği olmuştur.

Oligarşi hayatın tüm alanlarında, herkese aynı şeyi dayatıyor; “**ya düşüncelerini terk edecek, bana biat edeceksin, ya da direneceksin.**” Başka hiçbir yol, hiçbir seçenek bırakmıyor. Ve

gerçekte de böyle bir düzende, böyle bir dünya koşullarında başka yolu da yoktur. Cephe açıklamasında da dile getirildiği gibi, “düşüncelerini terk edenler, emperyalizmin ucube teorilerine sarılanlar gerçekte yaşamayanlardır. Biz ölümü kucaklayarak yaşamı seçiyoruz bu direnişte. Halkımızın onurlu yaşayabilmesi için, yaşatmak için alev topu oluyoruz.”

Alevler elbette sadece kendini feda eden Ümit’leri yakmıyor. O alevler zulmün korkusudur. Her direnişçinin bedenini tutuşturmak için çaktığı kibrit, oligarşinin çürümüş, asalak düzeninin bir köşesini de yakarak eritiyor. Faşizm onlarca yıllık tecrübesiyle biliyor ki, “Zulmün burçlarında bayraklaşan her kahraman şehidimizin, kanlarıyla Anadolu’yu sulayan her yiğit

savaşçının tohum olup filize duruyor.” Çaresizce devrimci hareketi yoketme saldırılarına girişmesi de bundandır.

Tarih onlarca kez tanık olmuştur ki, bu hareket küllerinden yeniden doğan bir efsane haline gelmiştir. Oligarşi, “küllerimizi bile bırakmama” gibi boş bir hayalle saldırıyor.

“Emperyalizmin siyasi-askeri-ekonomik her türlü desteğini arkasına alarak bize “terör” demagogileriyle saldıranlar asıl teröristlerdir. Amerika ve İsrail ile işbirliği yapan, mazlum halkların katledilmesine ortak olan, emperyalist tekelin çıkarları için halkların kanını döken, bu ülkenin iktidarındır. Bize saldıranlar, dünyanın en büyük teröristi Amerika ve İsrail’in işbirlikçileridir.”

‘Hareketimiz tüm güzelliklerin, erdemlerin, değer ve geleneklerin, kahramanlıkların toplandığı bir aile’

ması, onların özverili, samimi yaklaşımları ve ilgilenmeleri olmuştur. Mücadele konusunda en samimi onları görüyordum. Ve ben de bir DEV-GENÇ’li oldum.”

DEV-GENÇ bu ülkenin onurudur. Emperyalizme ve faşizme karşı kavganın, direnişin halk içinde kökleşmiş adıdır. Yoldaşımız da hep bu kavganın içinde oldu.

Gençliğin demokratik mücadelesi içinde yer alırken, 1990 sonlarında kısa bir tutsaklık süreci geçirdi. Tahliye olduktan sonra yine DEV-GENÇ saflarına koştu. Temmuz 1991’de illegal faaliyet içerisinde istihdam edildi. DEV-GENÇ’in çeşitli birimlerinde yer aldıktan sonra 1992 Nisan’ında DEV-GENÇ Milis Ekibi’nde, ardından Silahlı Devrimci Birlikleri’nde savaşçı oldu. O artık halkın adalet özleminin namlusuydu. Yoldaşlarının 1 Nisan 1993’de Kızıltoprak’ta şehit düşmesinden sonra, 23 Nisan’da gözaltına alınarak tutuklandı. İşkencede devrimci hareketin direniş tavrına sahip çıktı ve sırrım namusumdur diyerek işkencecileri ininde yendi. Hapishane sürecinde de çeşitli sorumluluklar almaya devam etti.

Parti için, devrim için ölüme hep hazırды. Özgeçmişinde dile getirdiği gibi, Parti onun için,

“halklarımızın tek umudu, Anadolu ihtilalini gerçekleştirebilecek tek güç”tü. Hareketle tanışmasından önce yaşamını amaçsız olarak ni-teleyen yoldaşımız şöyle diyordu:

“Yaşamın anlamını bu saflarda öğrendim. Benim için en güzel yıllar hareketle tanıştığım ve mücadele ettiğim yıllardır. Hareketimiz tüm güzelliklerin, erdemlerin, değer ve geleneklerin, kahramanlıkların toplandığı bir aile. Bu ailenin bir savaşçısı olmaktan gurur duyuyorum.”

Hep direniş saflarında yer alan yoldaşımız, 96 ölüm orucunda da Ümraniye Hapishanesi 1. ölüm orucu ekibi direnişçisiydi. Büyük Direniş’in yenilgisini dört gözle bekleyen düşmanın heveslerinin kursaklarında kaldığı, bu direnişin asla kırılmayacağını bir kez daha ilan edildiği 9. Ölüm Orucu ekibi içinde 30 Kasım 2003’te bedenini bir kez daha açlığa yatırdı.

Aslolanın “düşmek” değil, yeniden ayağa kalkabilmek olduğunun örneğini sergileyerek, 31 Mart günü ölümsüzleşti.

Şimdi herkes düşünmeli; Ümitlerimizi yenecek bir silah, bir güç var mı? Başvurmadık hiçbir zulüm yöntemi bırakmayan oligarşi ve onun iktidarı AKP, Ümitlerimizi yolundan döndürebilir mi?

Ümit Günger’e ilişkin Cephe tarafından yapılan açıklamada şu bilgilere yer verildi.

Sünni Türk bir ailenin oğlu olan Ümit Günger yoldaşımız, Artvin’in Şavşat ilçesi Kayadibi köyünde 13 Temmuz 1972’de doğdu. İlkokulu köyünde, Ortaokulu Zonguldak/Devrek’te, Liseyi İstanbul’da Kabataş Erkek Lisesi’nde yatılı olarak okudu. 1989’da Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Fizik Öğretmenliği bölümüne girdi. 1990 yılında DEV-GENÇ’lilerle tanışmasıyla, hareketimizle ilişkileri başladı. Devrimci Hareketi tanımasında, Büyük Direniş sırasında yurtdışında bedenini tutuşturarak şehit düşen Kazım Gülbay’ın katkısı oldu. Çevresinde birçok siyasi hareketten insan olmasına karşın neden DEV-GENÇ saflarında yer aldığını şu sözlerle ifade edecekti:

“Okulda ciddi olarak çalışma yürütenlerin DEV-GENÇ’liler ol-

DERSİMDE KIZILDERE BAYRAĞI DALGALANIYOR

27 Mart'ta Hozat Kınzir Ormanlarında devlet güçleri ile DHKC gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düşen 3 gerilladan Hıdır Demir doğum yeri olan Çemişgezek Poşacık (Oski) Köyü'nde kızıl bayraklarla uğurlandı.

Yoklar, bittiler diyenlere, sandıkta demokrasi arayanlara verilen bir cevaptı Hıdır, Haydar, Erhan. Onlar'ın cevabı ezilen halkların cevabıydı. Onlar'ın cevabı emperyalistlere ve onun işbirlikçilerine cevaptı. Onların selamı hücrelerde 4 yıldır direniş bayrağını kıp kızıl taşıyanlara, onların selamı yalgın, yorgun, umut-

suzlardı. Onlar 34 yıllık geleneğin sürdürücüsüydüler, zulme karşı isyanın kenti Dersim'den umudun bayrağını arkadakilere bırakarak ölümsüzlüğü kucakladılar.

TAYAD'lı Ailelerin, Dersim Temel Haklar'ın "Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez" pankartı, kızıl bayraklar ve cephe bayrağıyla uğurlanan Hıdır Demir cephe sloganlarıyla toprağa verildi. "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş, Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Öndere Selam Savaşa Devam, Hıdır Demir Ölümsüzdür" sloganlarının

atıldığı törende oligarşinin kolluk kuvvetleri özel timlerle etrafı ablukaya alarak terör estirmesine rağmen Hıdır cephe bayrağıyla, 350 kişinin katılımıyla ölümsüzlüğe uğurlandı.

Sayı 105

12

04 Nisan
2004

HAYDAR BOYRAZ ALTINŞEHİR'de ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLANDI

Dersim'de şehit düşen halk kurtuluş savaşçısı Haydar Boyraz İstanbul Altınşehir Mezarlığı'nda toprağa verildi.

28 Mart 2004 tarihinde girdikleri çatışmada şehit düşen gerillalardan Haydar Boyraz 31 Mart saat 7.30'da İstanbul'a getirilerek ailesine teslim edildi. Aile önceden Cebeci Mezarlığı'na defnedileceğini söylemesine rağmen polisin yönlendirmesiyle son anda ailesi tarafından Altınşehir Mezarlığı'na kaçınıldı. Ailenin bu şekilde TAYAD'lıların cenazeye katılmasını engellemek istemesine rağmen TAYAD'lılar 250 kişi ile Altınşehir Mezarlığı'na giderek mezarlık girişinde kortej oluşturdu. TAYAD'lılar Haydar Boyraz'ın göğsüne karanfiller yerleştirip yiğitlerini toprağa verdiler. Mezarı karanfillerle süsleyip saygı duruşunda bulundular. Tören sırasında Haydar'ın resimlerinin

"Haydar Boyraz Ölümsüzdür, TAYAD'lı Aileler" imzalı pankart açılarak "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Haydar Boyraz Ölümsüzdür" sloganları ve zılgıtlarla bitirildi.

TAYAD'lılar dergimize yaptıkları açıklamada "Haydar'ın vücudunda bir tane kurşun yarası var. Kurşun giriş deliği mevcut, çıkış deliği yok. Kurşun kalem çapında, sol tarafında böbrek gerisindeki boşlukta, kurşun yarası var. Kalçanın sol tarafında kurşun yanığı izi var.

Mermi sıyrırken yanık izi bırakmış. Kalça üzerinde yaklaşık 8 cm. boyunda 3-4 cm. derinlikte tırtıklı kesici bir aletle yara açılmış. Sol diz üzerinde bir kaç tane kurşun ka-

bulun-
duğ u
döviz-
ler ve

lem çapından biraz küçük morluklar var. Bunlar şarapnel çarpması da olabilir, vurma izide... Ellerinde karnının alt kısmında ve bacaklarda morluklar var. Vücudunun birçok yerinde darp ve yerlerde sürüklemekten dolayı ekimozlar, sıyrıklar var. Vücudu sarı renkte ve morarmak üzereymiş. Yüzünde burun kırık, darp izleri ve ekimozlar var. Burnun kemerinde yara oluşmuş (kan pıhtısı ve deri soyulması) Burun tamamen yana yatmış durumda. Yarası öldürücü değilmiş ama darp izleri çok fazlaymış. Otopsi sırasında yarısından halen kan geliyormuş" dediler.

Çiçek Zihniyeti: “Devlet Korsakoff iyileşir diyorsa iyileşmiştir”

AKP'nin faşist-gerici kadrolaşma yaptığı Adli Tıp Kurumu, ölüm orucunda sakat kalan wernicke-korsakoffluları tutuklamaya devam ederken, tıp bilimini iktidar için kullanmayı da bir yana bırakarak kontra yöntemlere başvurmayaya başladı. İşte son icraatları:

- İHD tarafından açıklanan bir rapora göre, Adli Tıp, Korsakoff hastalarını rapor için muayene ettiğinde, “neden pişmanlık yasasından yararlanmadınız” diye soruyor.

- Hasan Gülbahar'ın tutuklanmasına neden olan raporda, “tıbbi tespit”, yani iyileşmez denilen hastalığa “iyileşti” bile denilmedi. Kocaeli F tipi idaresinin, “cezaevinde, geldiği ilk günden itibaren örgütün direktifleri doğrultusunda hareket ettiği, telefon ve sosyal alanları kullanmadığı” ve “örgüt ile bağlantılı eylemlere katıldığı” belirlendiği” raporu

gerekçe yapıldı. AKP'nin Adli Tıp'ına bakın; doktor değil, DGM hakimleri!

Ne de olsa bu ülkede Cemil Çiçek gibi bir Adalet Bakanı var. Ağzı açılınca “AB onayladı” diye F tiplerine şahit gösteren Çiçek, AİHM'in wernicke-korsakofflulara ilişkin tedbir kararını, “bu hastalık iyileşmez” tesbitlerine bakın nasıl cevaplıyor;

“İyileşebilir, devlet böyle bir şeyi durup dururken yapmıyor. Dışarı çıkıp eylem koyarken hiçbir hastalığı yok. Bunlar terör örgütü mensupları. Yani çıkacaksın, filanca yere bomba koyacaksın, devlet de, ‘bu şahıs hastalığa mübteladır, biz bunu tekrar içeriye almayalım’ mı diyecek?” (Zaman 15 Mart)

Birincisi yalan söylüyor. Eylem yaptıkları için değil, Adli Tıp raporlarıyla tutuklanıyorlar. Üstelik kimisi hakkın-

da, Çiçek'in hukuksuz DGM'leri bile “örgüt üyesidir” hükmünü daha vermemiş. Çiçek alevni suç işliyor; hani “hüküm kesinleşene kadar herkes suçsuz”du?

İkincisi, islamcı basının hedef gösterdiği haberlerin dili ile Çiçek'in dili aynı. Demek, islamcılar haber bültenlerini Çiçek'ten alıyordu.

Üçüncüsü, Adli Tıp'a yerleştirilen faşist hekimlerin neden yerleştirildikleri, tıp biliminin ırzına neden geçildiği, kadrolaşmanın sahibi tarafından da onaylanıyor. Onlar düzmece raporlar verecek, Çiçek, “devlet öyle söylüyor” diyecek.

Dördüncüsü, tüm tıp otoritelerinin iyileşemez dediği bir hastalığa, devlet dediyse iyileşmiştir demek, ancak hukuk tanımaz, bilimle alakası olmayan faşist bir kafanın ürünü olabilir.

Tam da böyledir zaten. O, Susurlukçulara sahip çıkarak, faşist katliamcıları kurtararak, bunu tüm dünyaya gösterdi.

Susurlukçu Faşist Cemil Çiçek

Yargıtay, katliamcı faşist Haluk Kırıcı için emsal gösterilen Mustafa İzol'un tahliye kararını başsavcılığın itirazı üzerine bozdu. Yani, faşist Mustafa İzol bulunabilirse(!) tutuklanacak. Kırıcı için de aynı karar geçerli ve tutuklanacak. Göz göre göre bıraktılar, şimdi yakalama oyunu oynayacaklar.

Kırıcıyı özel yazısıyla mahkemelere talimat vererek tahliye ettiren bu ülkenin “Adalet” Bakanı'ydı. Baş-

savcılığın itirazının sonucunu bekleme gereği dahi duymadan, faşist tabanın oyunu alma hesabı da yaparak, ama asıl olarak aynı kafa yapısına sahip Kırıcı'yı serbest bıraktırdı. Tahliye değil, resmen AKP organizasyonlu firar!..

Peki şimdi Cemil Çiçek, avukatı tarafından “güvenliği nedeniyle nerede kaldığını açıklayamayız” dediği katil Haluk Kırıcı'yı bulup hapsedecek mi? Göreceğiz. Ama bu da durumu değiştirmez. Cemil Çiçek, faşistlerin, Susurlukçuların bakanıdır, koltuğunu, yetkilerini onlar için kullanmış, mahkemeye bu amaçla baskı yapmış, faşist bir katili halkın arasına salmıştır.

İhsan'a Özgürlük

İdilcan Kültür Merkezi, 27 Martta Ankara Yüksel Caddesi'nde düzenlediği eylemle, Grup Yorum elemanı, Korsakoff hastası İhsan Cibelik'in tutuklanmasını protesto ettiler. “Türküler Susmaz, Halaylar Sürer”, “Grup Yorum Üzerindeki Baskılara Son”, “İhsan Cibelik Serbest Bırakılsın”, “Muharrem Cengiz'e Özgürlük” sloganları atılan eylemde, AKP iktidarının demokratik mücadeleye yönelik saldırılarını artırdığı dile getirildi. İKM çalışanları Grup Yorum'un bir türküsünü seslendirerek, İhsan Cibelik'in bağlamasını simgeleyen bir bağlama zincirlenmiş şekilde sergilendi. İendi.

DİRİ DİRİ YAKTILAR

Mahkeme Kararı: “19 Aralık 2000’de Devlet Yaşam Hakkını İhlal Etmiştir”

AKP, İşte Bu Katliama “Devlet Üstün Hizmet Madalyası” Taktı

19 Aralık 2000 Hapishaneler Operasyonu’nda, devletin “yaşam hakkını ihlal ettiği” mahkeme kararıyla da tescillendi. İstanbul 2. İdare

Mahkemesi, Bayrampaşa Hapishanesi’nde yapılan ve 12 kişinin katledildiği operasyonda yaşamını yitiren TKEP/L davası tutsağı Murat Ördəkçi’nin ailesinin açtığı tazminat davasını 25 Mart günü sonuçlandırdı ve devletin tazminat ödemesine hüküm verdi. “Ölüm orucunda olmayan Murat Ördəkçi’nin yaşam hakkının ihlal edildiği” belirtilen kararda, şu gerekçelere yer verildi: “Tutuklu ve hükümlüler, bedensel ve mekansal anlamda idarenin elinde olduğundan, operasyonun insan yaşamını tehlikeye düşürmeyecek şekilde planlanması ve uygulanması gerekirken, 12 kişinin ölmesi ve 77 kişinin yaralanması, iyi planlanmadığı ve iyi uygulanmadığı, ölçülülük oranına uyulmadığı, aşırı güç kullanıldığı kararı varılmıştır.”

Adalet ve İçişleri Bakanlıkları aleyhine açılan davada, bakanlıklar savunmalarında katliam operasyonunu, “operasyonun yasal sınırlar içinde yapıldığı, ölenlerin **isyana** aktif olarak katılanlar olduğu, güvenlik güçlerine **ateş açtıkları** ve karşılık verildiği...” ifadeleriyle savundular.

Direnme Hakkını Savunuyorsa, Katledilebilir! Mahkeme kararı, elbette bir gerçeği tartışmasız olarak ortaya koyuyor. “Yaşam hakkı yokedilmiştir”.

Ancak, “yaşam hakkı yokedilenin” ölüm orucunda olmaması gerekçesi, hukukun faşist niteliğini gösterir. Yani, direnmeyeceksiniz, hak ve özgürlüklerinizi aramayacak, düşüncelerinizi yoketmek için F Tiplerine atmak isteyenlere karşı çıkmayacaksınız, denilmektedir.

“Aşırı güç kullanıldı” diyor mahkeme. Sanki iki güç var, birinin elinde hafif silah, ötekini ağır silahlar var da, “ölçülülük oranına” uyulmadığına karar veriyor. Bir tarafta binlerce bomba, silah,

teçhizatla donatılmış bir güç, öte yanda hiçbir silahlı bulunmayan, uykusundan bombalarla uyanırılan ve diri diri yakılan tutsaklar. Hangi orantıdan, hangi güçten söz ediyorsunuz?

Çarpışan iki silahlı güç üzerine kurulan mantık, gerçekte operasyona onay veren mantıktır.

Operasyon, direnme hakkının yokedilmesi operasyonudur. Hukukçu, direnme hakkını savunuyorsa, hukuktan söz edebilir. Direnme hakkının olmadığı yerde ne hukuktan, ne adaletten söz edilemez. Yüzyıllardır işleyen bir yasadır bu. Direnme hakkını yok sayan, yoketmek isteyen faşizmdir.

Bu nedenle, bugün de F tiplerinde direnme hakkı için büyük bir direniş sergileyen devrimcileri katletmeye devam ediyor oligarşi.

Mahkeme, sanki bu ülkede hukuk varmış, bir “hukuk devleti”nden söz edilebilirmiş gibi, “insan yaşamını tehlikeye düşürmeden” yapılabileceğini söylüyor. Bırakın onyıllardır katletmekten, kaybetmekten, işkencede öldürmekten, infaz etmekten başka hiçbir şey yapmadığı devrimcileri, sıradan bir insanın dahi değeri yoktur bu düzenin gözünde. İnsan yaşamını tehlikeye atmayacakmış! Binlerce biçim ve yol ile katletmekten başka ne bilir oligarşi? Halkın yaşamına öncelik veren tek bir politikası var mıdır? Sadece silahlanmayı, halka karşı istihbarat örgütleri kurmayı, onları son teknolojilerle donatmayı bilir. Depremle katleder, işbirlikçilikle katleder, köyleri yakarak, sorgusuz infazlar yaparak, provokasyonlar düzenleyerek, Susurluk’lar örgütleyerek... sadece katleder ve kanla beslenir.

AB’cilik oyununda, resmi açıklamalarda aklına gelir “insan”. O da vitrindir sadece, vitrinin arkasında yine oluk oluk halkın kanı akar. Faşizmle yönetilen Türkiye gerçeğidir bu.

Operasyonun Doğrudan Katliam Amaçlı Yapıldığının Üzeri Örtülmek İsteniyor. Mahkeme yanılıyor; tam tersine çok “iyi planlanan” bir operasyondur 19 Aralık.

Operasyonu yürüten Jandarma Genel Komutanlığı ile ortak basın toplantısı düzenleyerek

“operasyonun nasıl başarılı olduğunu” anlatıp birbirlerini kutlayan dönemin İçişleri Bakanı Sadedtin Tantan, “tam bir yıl maketler üzerinde çalışarak hazırlandık”larını tüm dünyaya övünerek açıkladı.

Başbakan Ecevit, katliam hala sürerken, “arlık devletle başedilemeyeceğini anlamış olmaları” dedi.

Adalet Bakanı Sami Türk, kameralar önünde, “daha fazla kayıp beklediklerini, bunu hesapladıklarını” ilan etti.

AKP, katliamı madalyayla ödüllendirdi.

Bundan daha iyi planlama olur mu? 19 Aralık’ta başlayıp, hala F Tipi Hapishaneleri’nde süren bir katliam bundan daha iyi yürütülür mü?

Doğrudan katletme hedefiyle geldiler. Diri diri yakmayı planlayarak geldiler. Askeri mantık içinde dahi “doğal” olanın binlerce katı güç kullanmayı özellikle tespit ederek geldiler. Üzerinde “insan bulunan yere atmayın” yazılı bombaların nasıl bir sonuç yaratacağını bilerek, tutsakların üzerine attılar... Ve 6 kadını böyle diri diri yaktilar. 6 erkek tutsağı böyle kurşunlayıp katlettiler.

Mahkeme kararı, Adli Tıp Raporlarıyla, tanıklarla, belgelerle ortaya çıkmış, artık bugün kimse için tartışılır olmayan bu gerçeklerin üzerini kapatmak istiyor.

Faşizmin, 19 Aralık operasyonunu hangi amaçla planladığını ve bu amaca nasıl bir operasyonla ulaşmayı hedeflediklerini puslandırmak istiyor;

Oligarşinin planı, düzene muhalif bütün güçlerin tasfiye edilmesi, susturulması, sindirilmesi idi. Emperyalizmin politikalarını uygulamak için ihtiyaçları vardı buna. Önce devrimciler yokedilmeli, susturulmalıydı bunun için. O vahşet görüntüleriyle, mahkemenin “aşırı güç” dediği, gözü dönmüş katliamcılıkla, tüm halka gözdağı verilme istendi.

Ecevit’in sözleriyle tescillendi bu amaç: **Devletin politikalarına karşı çıkarsanız, hak ve özgürlük için direnirseniz, ‘biz halkız, direnme hakkımız yüzyıllardır yokedilemeyen bir haktır’ dersiniz; böyle yaparız.**

Devrimci tutsakların feda ruhuyla direnişi bu planın önüne geçti. 109 ölümlle kurulan bir barikata dönüştü dört yıl içinde.

Ama, planın devrimci hareketi tasfiye ve halkın kurtuluş umudunu yoketme, gözdağı amacı taşıdığı kimse için sır değildir. Büyük vahşet de buna uygundur.

AKP’nin Adalet ve İçişleri Bakanları, bu mahkemede de hala bu planı savunmaya devam et-

tiler.

“Operasyon yasal sınırlar içinde yapılmış”; o zaman senin yasaların, “katlet, yok et, sustur, diri diri yak, bedeni alevler içinde olanları dahi kurşun yağmuruna tut” diyor.

Faşizm bütün suçlarını böyle savunur; ya yasalından söz eder, ya da verilen emrin yerine getirildiğini söyler. Emri verenler adeta sırdır. Es-kaza sanık sandalyesine oturtulan katiller “emri yerine getirmiştir” ama, mahkemeler o emri veren sanık sandalyesine oturtmayı düşünmez bile. En basit hukuk kuralı, “planlayanın, azmettirenin, emir verenin asıl suçlu olduğu”, yok sayılır. Halkla alay ederek “eğitimsiz polis, cahil jandarma” oyunu oynanır. Ve sonuçta katliamcılar aklanır, davalar kapatılır.

Yalan, katliamcılığın ikiz kardeşidir.

Yalana bakın; “ölenler **isyana** aktif olarak katılanlar”mış. Hangi “isyan”dan söz ediyor AKP’nin Adalet ve İçişleri Bakanlıkları? Bir sabah, binlerce tutsak uykusundayken, tüm hapishanelere girmişsin, bombalarla uyandırmışsin insanları, yakıp, yıkıp, katledip çıkmışsin.

Neyin “isyani”? Planlayarak, bilerek, “daha fazla insanı öldürmeyi” hesaplayarak, doğrudan katletmeye gidiyor, “isyan ettiler” diyor.

“Müslüman demokrat” iktidara bakın!

Ne demokratlığı; resmen katliamcı, katliam savunucusu.

Ne müslümanlığı; resmen katlettiğini yalanla gizlemek, sansür uygulayarak herkesin duymasını engellemek isteyen bir rikayar.

Katliama Karar Veren ve

Uygulayanlar Tutuklanmalıdır.

Bu kararın doğal sonucu; operasyona karar verenlerin, operasyonu yürüten ölüm mangaları-nın derhal tutuklanması, haklarında katliam suçundan dava açılmasıdır. Ama yapamazlar! Bu ülkede hukuk yoktur, adalet yoktur. Katliamcılar sadece ödüllendirilir ve terfi ettirililer bu ülkede.

AKP iktidarı İdare Mahkemesi kadar bile olmuyor; O hiç değilse, “bu insanlar senin elinin altındaydı, istesen kimse ölmeden de yapabiliirdin” diyor.

AKP ne yapıyor; gelir gelmez katliamcıya madalya takıyor, devletin sakat bırakıp direnişi kırmak için tahliye ettiklerini yeniden tutuklamak için Adli Tıp’ta özel olarak kadrolaşıyor ve “F Tiplerinin ne kadar gerekli olduğunun” propagandasını yaparak katletmeye devam ediyor! Bu operasyonun kurmaylarından Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü **Ali Suat Ertosun’a**, Bakanlar

Kurulu'nun kararı, Cumhurbaşkanı'nın onayı ile TBMM Başkanı Bülent Arınç tarafından, hiç utanmadan madalya takıldı. "Müslüman demokratların, en müslümanı, en hoşgörülü ve demokrati" Arınç, iktidarın ilk günlerinde ölüm orucu sorununu çözmekten söz ediyor ve **"o gençler de bizim insanlarımız, onlarla da görüşmeliyiz"** diyordu. Nasıl da katliamcı kesildiler iki günde.

O, mazlumlardan, insan haklarından, hak ve özgürlüklerden söz ettikleri günler geride kaldı. Şimdi onlar iktidar! İktidarda kalmak için zulüm politikalarına daha fazla sarılıyor, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin bu en büyük zulümlerinden birini sürdürüyor.

Şaron'u "kınayanların" gerçek yüzüdür gördüğünüz.

AKP, Faşizmin İktidarındır!

AKP iktidarı sadece katliamcıyı ödüllendiren bir iktidar değildir. Aynı zamanda o katliamı bugün F tiplerinde 109 ölümle sürdüren iktidardır. AKP esasta kendini ödüllendiriyor.

Kendine islamcı, demokrat diyen iktidar böyle faşist bir iktidardır.

Ülkemizde faşizm gerçeği tam da burada ortaya çıkmaktadır; iktidara gelen kim olursa olsun. İster islamcı, ister "sosyal demokrat", ister liberal, ister sağ, ister sol maskeli, hangi parti olursa olsun oligarşinin faşist politikalarını sürdürmektedir. Sistemin bekaasını savunmak, faşizmi sürdürmektir.

İktidar olan partilerin önünde iki seçenek vardır; ya faşizme karşı savaşır, ya da faşist politikaların uygulayıcısı olur.

AKP iktidarı faşizmin iktidarındır, onun politikalarını uygulayandır. Faşizm karşımıza, işkence, katliam, kaybetme, infaz, hak ve özgürlükleri yok etme, susurluk'un 'bin operas'yonlarıyla çıkıyor.

Faşizm, AKP iktidarıyla sürüyor ülkemizde.

Son alarak belirtelim ki;

20 Aralık 2000'den başlayarak 4 yıldır anlattığımız katliam gerçeği tüm yönleriyle ortaya çıkmaya, gerçekler kendini herkese dayatmaya devam edecektir. Ne sansür, ne cezalar, ne süren katletme politikası, ne F Tipi tecrit buna engel olamaz. Gerçekler güçlüdür. O gerçekler için direnen devrimciler oldukça çok daha büyük bir güçle, yalanla ve kanla beslenen sistemin önünde barikat olacaktır.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

"Cangüvenliğini Yokedenleri" Yargılayacak Bir Hukuk Var Mı?

İdare Mahkemesi kararı; "devletin cangüvenliğini yok ettiğini" söylüyor. Peki tutsakların "cangüvenliğini yok edenler" sanık sandalyesine oturtulmayacak mı? Ortada bir suç olduğu, bu ülkenin bir mahkemesi tarafından da tescillenmişse, bu suçun faileri yargılanmayacak mı?

Bu ülkede hukuk diye bir sorunu olan bir tek savcı varsa, hemen harekete geçmelidir. Ama yapmayacaklardır, hukuk katliamcıları koruma görevini yerine getirmeye devam edecektir. Bu ülkede halk için adaletin olmadığı tescillenmeye devam edecektir. 4 yıldır hiçbir katliamcı sanık olmadı. "Soruşturma yapılıyor" oyunu sürüyor. Neyi soruşturuyorsunuz; belgelere, tanıklara, kanıtlara şimdi bir de mahkeme kararı eklenmiştir.

Kim bunlar, cangüvenliğini yokeden "soyut bir devlet" olmadığına göre, kim emir verdi, kim uyguladı?

Dönemin;

MGK üyeleri

Başbakan Ecevit

Yardımcıları Devlet Bahçeli ve Mesut Yılmaz

Adalet Bakanı Sami Türk
İçişleri Bakanı Sadettin Tantan

Jandarma Genel Komutanı

Cezaevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun

Operasyonda görev alan özel tim komutanları ve ölüm mangaları,

"cangüvenliğini yokedenler"dir. Katliam suçundan yargılanmalıdırlar.

katliam kararı MGK'da alındı

**Zorbalık
bir dağa
benzer.**

Ne kadar

zorba

olunursa

dağın

doruğuna da

o kadar

çok

yaklaşılır.

Bu

doğrudur.

Ama

unutulmamalı

ki,

doruğa

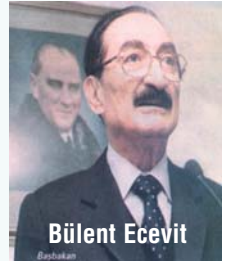
ulaşıldıkça,

uçurumların

derinlikleri

de

artar.

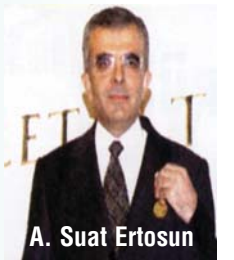
Bülent Ecevit

H. Sami Türk

Sadettin Tantan

A. Suat Ertosun

Nasıl bir gazete Hangi ahlakın Hangi adaletin Temsilcisi, herkes düşünmeli

Gazetenin yayın kurulu, iki haber karşısında şöyle bir tablo ile karşı karşıyaymış:

“Teröriste ödül, gaziye ceza.’ Bu, belki hepimizin içindeki öfkeyi de dışa vuran manşet olurdu. Ancak önümüzdeki tablonun başka bir yanı daha vardı. Her ikisi de mahkeme kararıydı.”

Hürriyet yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök, 27 Mart tarihli yazısında böyle diyor. Sözünü ettiği iki mahkeme kararından biri, İstanbul İdare Mahkemesi’nin, 19 Aralık’ta Bayrampaşa’da katledilen Murat Ördemci’nin ailesine 109 milyar tazminat ödenmesi. İkincisi ise; Sivas 1. Asliye Hukuk Mahkemesi’nin, Kuzey Irak’ta mayına basarak bacıklarını kaybeden bir askere verdiği tazminatın geri alınması kararı.

Yayın kurulunun yüzde 90’ı Özkök gibi düşünüyor. “Bir an kendilerini o gazinin yerine koymuşlar” ve herkesi de öyle yapmaya çağırıyorlar, “daha fazla isyan ederlermiş”. Üstelik, “Mahkeme, devletin size verdiği 57 milyar lirayı geri isterken, bir başka mahkeme, devletin “terörist” diye tanımladığı bir kişinin ailesine 109 milyar lira tazminat ödenmesini kararlaştırıyor.”

“Öfkelerini” manşetlerine taşımalıydılar, “Teröriste ödül, gaziye ceza”, bu kafaya en uygun manşetti.

En küçük bir adalet duygusu taşıyan, zerrece namusu olan, gerçekleri çarpıtmayan biri, önce o mahkeme kararında, devletin katliam yaptığının ifade edildiğini görür. Ve sorar; sen nasıl bir devletsin ki, elindeki insanların cangüvenliğini yokediyorsun?

Ama o böyle yapmıyor.

İlgisiz, anlamsız bağlantılar kurarak, “birinden alıp ötekine verme” ya da “kendi gazisine adaletsiz, teröriste adeletli” havası yaratmak istiyor. Katledenin de, bir gencin bacağını koparanın da devlet olduğunu gizlemek istiyor.

“Gazi Kazım Daşbaşı”a sahip çıkmaları da devletin niteliğini gizlemek için. Oligarşinin kullanıp bir kenara attığı tek genç değil bu. Halka karşı savaşta kullanır, işe yaramayınca tutup bir kenara atar. Gençlerimizi işte böyle bir düzen için askere çağırır, “kutsal vatan görevi” diye aldatırlar. İçişleri Bakanlığının parayı almaktan

vazgeçmesi de, medyanın uyarısı iledir. Gençlerimizi aldatmaya devam edebilmek için, “vatan savunmasında fedakârca görev yapan TSK personelinin moral ve motivasyonunu olumsuz etkileyeceği” gerekçesiyle verilen karar bunu açıkça dile getiriyor zaten. Hürriyet’in isteği de buydu. Bu nedenle olay manşete taşındı.

Bir gazete düşünün ki, tüm yayın kurulu aynen şunu söylüyor; devlet yaşam hakkını ihlal etmeli, katletmeli, yakıp yıkmalı, kadınları diri diri yakmalı, insanları kurşunlamalı, ama bunun hesabını kimse sormamalı, hatta ailesine tazminat bile ödenmemeli... Peki ne yapmalı? Hürriyet gibi gazetelerini kullanarak yalanla üstünü örtmeli. Kanıtlarla, tanıklarla gerçekler ortaya çıktığında da böyle bir şey yokmuş gibi davranmalı...

Niye? Çünkü o terörist! Adalete bakın, ahlakı tanıyın! Aynı kafa, bugün Amerikan politikalarının özünü oluşturuyor. Ve dünyayı nasıl bir adaletsizliğe, nasıl bir teröre boğduğu herkesçe malum.

İşte Hürriyet böyle bir gazete.

Bu kafa, işkencecilerin aklanmasını, Susurlukçuların deşifre edilmemesini, infazcılarının ödüllendirilmesini isteyen kafadır. Birtan Altunbaş davasını 13 yıldır görmeyip, ABD Dışişleri Bakanı mektup yazınca gören kafadır.

Şimdi bu kafanın haberleri nasıl yorumlayıp, ne hale getirip okuyucusuna sunduğunu düşünün. Gerçekleri tam tersine çevirmekte, tekellerin çıkarı neredeyse, oraya yönlendirmekte hiç bir sakınca görmez. Kan ve cesetler üzerinde tepinmek de bunun en doğal sonucudur. Hürriyet’ten bir gazeteci ahlakı, bir adalet beklenebilir. Çünkü, sahibi Aydın Doğan’ın, Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan röportajında söylediği gibi; “Hürriyet devlet gazetesi”dir.

Devletin gazetecisi böyleyse bunun Jitem’inin, MİT’inin, Polisnin, Özel Timinin kafa yapısını düşünün. 6 kadını diri diri yakan özel timcinin beyni, gazeteci olduğunda adı Özkök oluyor, “aynı ruh halindeki” diğer Hürriyet yazarlarının adı oluyor. Zerrece fark yoktur.

Bu ahlakı, bu kafa yapısını şimdi herkes düşünmelidir. Hürriyet nasıl bir gazete? Hürriyet devletin gazetesi. Nasıl bir devletin? Katliamcı, tecavüzcü, işkenceci, Susurlukçu, provokasyonla yöneten, kendi hapishanelerini yakıp yıkan, askerleri sürü halinde gözaltında kadınlara tecavüz eden, kendi halkına karşı örgütlenen bir devletin gazetesi. Böyle bir devletin ahlakı, kültürü, adaleti neyse, Hürriyet’inki de odur.

Hürriyet böyle bir gazetedir.

Birtan Altunbaş Davasında İşkencecilere Ödül Gibi ‘Ceza’

AKP İşkencecilere ‘Devam Edebilirsiniz’ Fetvası Verdi

Tam 13 yıldır süren, Dev-Genç’li Birtan Altunbaş’ı 1991’de işkenceye katleden 8 polisin davası sonuçlandı. 4’ü beraat ettirilen işkencecilerden, İbrahim Dedeoğlu, Hasan Cavit Orhan, Süleyman Sinkil ve Sadi Çaylı isimli işkencecilere, önce 10 yıl 8’er ay hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme bu cezayı, “iyi hallerini” ve “kimin öldürdüğünün belli olmamasını” dikkate alarak, 4 yıl 5 ay’a indirdi. İşkenceciler hakkında tutuklama kararı verilmedi.

“Zaman Aşımı” ile İşkenceci Katilleri Kurtarma Planı Sürüyor

Bu “cezarlar” ödülüdür. Bir insanı işkenceyle, yani herkesin dilinden düşürmediği “insanlık suçuyla” öldürmenin karşılığı 4 yıl 5 ay. İnsana değer vermeyen bir düzenin, işkenceyi, katliamcılığı devlet politikası olarak on yıllardır uygulayan faşizmin adaletidir bu.

Ama sanmayın ki, bu komik cezaları çekecek-

ler. Bir biçimde işkencecileri kurtarmaya çalışacaklardır. Hiçbir yolları kalmadığında, sözde içeride görünüp, Susurlukçular gibi, “tatile” dönüştüreceklerdir hapisliklerini. F Tipi tecrite atmayacaklardır onları. Oralara sadece muhalif olanlar, düşüncelerini savunanlar hapsedilir.

Hala zaman aşımı ile kurtarma planı da yürürlükte. 13 yıldır davanın uzatılmasının nedeni olan zaman aşımı, 2006 Ocak ayında doluyor. Yani o tarihe kadar işkenceciler aldıkları cezayı çekmek için hapse konulmamışsa, kurtarılmış olacaklar. Önce işkenceci avukatları temyiz için Yargıtay’a başvuracak. Yargıtay cezayı onaylarsa bu kez, 14. yılına giren “adreslerinde bulunamadılar” oyununa başvurulacak.

AKP, “o tarihe kadar kaçın! Ben de ‘işkenceye karşı bakın nasıl mücadele ediyoruz’ şovu yaparım” diyor. Bu oyuna ihtiyacı olmasa, Avrupa ve Amerika “insan hakları” şovu yapmak için bastırmasa, bunu da yapmayacaktı.

2006 Ocak ayına kadar işkencecilerin yine “bulunamaması” kimseyi şaşırtmamalıdır. İşkencecilerin neden tutuklanmadıklarının sırrı da buradadır. İşkenceye katlet, ama tutuklanma!

Düşünün; bir basın açıklamasına katılan gençlerimiz, F Tiplerinde tecrite karşı çıkan aileler, demokratik kitle örgütü çalışanları anında tutuklanıyor bu ülkede. Ve işkenceci katiller, katillikleri kesin de olsa ellerini kollarını sallayarak aramızda dolaşmaya devam edecekler. Katliamcı Haluk Kırıcı’yı kurtarıp halkın arasına salanlar için olağan bir iştir bu hukuksuzluk.

Türkiye’de Hukuk Komedi: Katlet Ödül AI! 13 Yıl Mahkemeden Kaç ‘İyi Hal’ AI!

Hiçbir şey gizli değil, her şey tüm dünyanın gözleri önünde yaşandı. 13 yıl mahkemeden kaçtılar, devletin polisiydiler, ama “adreslerinde bulunamadılar”. Tüm dünyayla, mahkemeye, halkla alay ettiler. Biliyorlardı ki, oligarşi işkencecisini, infazcısını cezalandırmaz, korurdu. Onları da aklamak için her yol denendi. Davanın 13 yıllık öyküsü bunun kanıtlarıyla doludur.

İşkenceciler öyle “iyi halliydi” ki, “ceza alan” üç polis, son duruşmaya dahi gelmediler. Oligarşinin hukuku işte bu hallerine “iyi hal” deyip, komik cezalarını daha da komikleştirdi.

Bu dava tüm yönleriyle, hukuk kitaplarına ge-

Temel Haklar: Ertosun’u ödüllendiren AKP işkencecilerin koruyucusudur

Temel Haklar, mahkeme önünde yaptığı basın açıklaması ile, Amerika’nın yerinin sanık sandalyesi olduğunu yineledi. “**Birtan Altunbaş Ölümsüzdür**” sloganlarının atıldığı açıklamada, işkencecilerin nasıl aklanmaya çalışıldığı özetlenerek, katliamcı

Ertosun’u ödüllendiren AKP iktidarının, mahkemenin işkencecileri koruduğu dile getirildi. İşkencecilerin cezalandırılmasının istendiği açıklamada, Birtan’ın katillerini koruyanların, ülkemizdeki tüm işkencecilerden sorumlu olduğu söylendi.

çecek bir davadır. Bir devlet işkencecisi kurtarmak için nasıl çırpınır; kendi hukukunun dahi ırzına nasıl geçer; hukuk nasıl yokedilir; suç nasıl cezasız bırakılır; devlet tüm dünyayla alay edercesine kendi memurunun adresini bilmediğini, bulamadığını söyleyerek nasıl işkencenin politikası olduğunu itiraf eder; ve daha onlarca yönüyle hukuk fakültelerinde örnek olarak okutulmalıdır.

Amerika, Bu Davanın “İnsan Hakları” Adına İzleyicisi Değil, Sanığıdır

Amerikan emperyalizmi, sadece Irak’ta, Filistin’de dökülen kandan değil, ülkemizde dökülen kandan da birinci dereceden sorumludur. Oligarşinin her türlü katliamını, işkencelerini destekleyen, işkencecileri eğiten Amerika’dır. Davanın sanığı işkenceci katil İbrahim Dedeoğlu’nun ABD’de eğitim görmüş olması tesadüf değil, o yüzlerce ABD eğitilmiş işkenceci şeflerinden biridir.

ABD’nin suç ortaklığını en özlü anlatan Susurlukçu Ağar olmuştur. Birtan’ın da katledildiği, Susurluk’un infaz, işkence ve katliamlarının ülkeyi kan gölüne çevirdiği yıllarda, bunları yapabilmek için ABD ile anlaşıklarını açıkladı Ağar.

Sadece ABD değildir oligarşinin suç ortağı.

Türkiye’de faşizmi ve onun uygulayıcısı iktidarları destekleyen, siyasi-ekonomik-askeri işbirliğini sürdüren, başta Avrupa olmak üzere tüm ülkeler Birtan’ların katledilmesinden sorumludurlar. En masumu, sessizce izleyerek desteklemiştir. Hiçbiri bu suçları nedeniyle ilişkilerini kesmemiştir. Ekonomik-siyasi çıkarlarını düşünmüşlerdir.

Bugün de izliyorlar. F Tiplerindeki katliamı, tecrit işkencesini izliyorlar. Tıpkı Şaron’u izledikleri gibi. Şaron, onların desteğinden, sessizliğinden güç alarak katlediyor. Sessizliğin, ilişkilerini sürdürmenin ‘onay’ anlamına geldiğini bilerek pervasızca katlediyor Şaron.

İktidarın F tiplerinde katlettikleri insanlarımız için, 19 Aralık’ta insanlarımızı diri diri yaktıkları için yarın davalar açıldığında, o zaman da mahkemelere gelip, “insan hakları” adına izleyecek, açıklamalar yapacaklardır.

Onların ‘insan hakları’ şovu, sahtekarcadır. Kendi suçlarını gizlemek, “insan hakları da bizden sorulur” oyununu sürdürmek istemektedirler.

Bu Kararla AKP, İşkencecilerin Sırtını Sıvazlamıştır

Bu karar, AKP iktidarının tüm işkencecilere verdiği fetvadır. Ama bu fetvada, “işkenceye sıfır tolerans” mesajı yoktur. İşkenceciler de bu kararın ne anlama geldiğini çok iyi bilirler.

AKP, “bizim iktidarımızda da değişen hiçbir şey yoktur! Devlet politikası işkence, bizim de po-

Bu talep hala geçerli

Tayad’lılar, mahkeme önünde açtıkları bu pankartla, katillerin cezalandırılmadığını, ödüllendirildiği ve adalet talebinin süreceğini dile getirdiler. Faşist düzen yıkılmadıkça, bu talep geçerli olacaktır. Çünkü faşizmde halka adalet yoktur.

İki işkenceci hala ‘bulunamıyor’!

Davada iki işkenceci daha var. Onların dosyaları Yargıtay kararıyla ayrıldı. Çünkü onlar hala bulunamıyorlar! “Adreslerinde bulunamadılar” oyunu, halkla alay etmektir. AKP’nin işkencecilerine nasıl sahip çıkmaya devam ettiğinin en açık örneğidir, işkenceci katiller Naip Kılıç ve Ahmet Baştan’ın korunması.

Şimdi de, su faturasından arayacaklarmış!...

Sanık işkenceciler hakkında 2000’de gıyabi tutuklama kararı verildi. Yıllardır bulunamadığı söylenen Naip Kılıç, Aralık 2002’de başka bir suçtan gözaltına alındı ve serbest bırakıldı. Üstelik “bulunamadığı” söylenen adresindeydi, gözaltına alındığı halde, Birtan Altunbaş davası ile ilgili tutuklama kararı uygulanmadı. Ahmet Baştan’ın 2000 yılında Sincan’daki adresine yapılan tebligata, “Tatile çıkmış, evde yok” cevabı verilirken, bir süre sonra aynı adrese yapılan tebligata, “Bu adreste tanınmıyor” cevabı verildi.

O’nu Amerika eğitti, aldığı eğitimle Birtan’ı katletti

Adı; İbrahim Dedeoğlu. Birtan katledilirken işkence timinin şefiydi. Amerika’da sorgu teknikleri eğitimi gördü. Binlerce insanın işkenceden geçirildiği, onlarcasının katledildiği, cunta yıllarında en yoğun çalışan işkence merkezi olan DAL’ın oluşturulmasında önemli pay sahibi oldu. Oligarşinin bütün pis işlerini yaptı yıllarca. İşkence davasından yargılandığı günlerde, işkencecilere sahip çıkma politikasının ürünü olarak, iktidar ortağı MHP’li bakan Faruk Bal’ın danışmanlığını yaptı.

litikamızdır. İşkenceye, katletmeye devam edebilirsiniz.” diyor. AKP, “demokrasilik oyunu gereği göstermelik cezalar vermek durumunda kalırsak, merak etmeyin, bu cezaları da en asgariye indirir, bir yolunu bulur, yatırmayız” diyor.

Bu komik cezalara bakıp, kimse bu ülkede işkencecilerin cezalandırıldığını düşünmesin. Binlerce işkence davasında tam tersi yaşanmaya devam ediyor. ‘Manisalı Gençler’ davasını, ‘Birtan Davası’nı gösterip, binlerce işkenceyi, işkencecileri aklayıp koruduklarını gizlemek istiyorlar. Zaman aşımıyla, “verilen görevi yapmıştır...duvara çarparak ölmüştür...hücrelerinde kendini asmıştır...” vb. onlarca kılıfla işkenceci katilleri koruma politikası sürüyor.

AKP’nin kendi raporları bile, işkencecilerin cezalandırılmadığını ortaya koyuyor.

AKP işkenceye karşı mücadele edemez. Çünkü AKP bir yıldır katliam politikası uyguluyor. Katliamcılık ve işkencecilik aynı politikanın ürünüdür.

O AKP iktidarı ki;

* 19 Aralık Katliamı’nın kurmaylarından A. Suat Ertoşun’a madalya takarak;

* Her şeyini eleştirdiği Ecevit iktidarının sade-

ce 19 Aralık katliamına övgüler düzerek;

* 19 Aralık katliamını F tiplerindeki tecritle, 109 ölümle sürdürerek;

* Halkımızın kanını döken Susurlukçu katillerin deşifre edilmesine karşı çıkarak

* Bahçelievler katliamcısı Haluk Kırcı’yı kurtararak;

* JİTEM tetikçisi Abdulkadir Aygan’ın onlarca insanı nasıl katlettiklerini anlattığı halde, görmezden, duymazdan gelmeye devam ederek; katliamcılığını açıkça ilan etmiştir.

Böyle bir iktidar işkencecileri cezalandırabilir mi? Cezalandıramaz. Sadece ona gerekli olan “insan hakları” oyununu sürdürebileceği bir malzemedir. Tayyip Erdoğan’ın meydanlarda yansıyan, halkı azarlayan, aşağılayan, asıp kesen despot yüzüne kimse şaşırmasın; bir yıldır F Tiplerinde devrimcileri katleden bir iktidarın küçük bir yansımasıdır bu. Bu kafa işkencecidir, katliamcıdır, despotur.

Faşizmin adaletinde, halka adalet olmadığı bir kez daha görülmüştür.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

HBB: İşkenceciler ABD Karşısı Olamaz

Halkın Hukuk Bürosu, duruşmada verdiği dilekçeyle ABD’yi yargıladı ve işkencecilerin sahte ABD karıştıklarını deşifre etti. Dilekçeden bir bölüm şöyle:

“... Ne gariptir ki, böyle bir davada savunma avukatlarının gerçekte olmayan Amerikan karışıklığını dile getirerek kamuoyunu yanıltmayı amaçlayan açıklamaları vardır. ABD Dışişleri Bakanının açıklamasının kabul edilmez olduğu ortadadır. Sanık sandalyesinde olması gereken Amerika insan hakları dersi vermektedir. ABD’nin bu pervasızlığına zemin hazırlayan, ülkemiz hükümetlerinin bağımsızlık anlayışından uzak, işbirlikçi politikaları olduğu da ortadadır.

Evet ABD, bizim ülkemizdeki hiçbir şeye karşılaştırmalıdır. Ülkemizdeki açlığın, yoksulluğun ve onlarca katliamın "Bin Operasyonun" gerçek sorumlusu olan Amerika kanlı ellerini ülkemizden çekmelidir. Hele hele Afganistan’daki, Irak’taki, Filistin’deki İsrail destekli katliamları devam ederken, Guantamano Kampında yaptığı işkenceler bilinirken, insan hakları savunucusu hakkını kendisinde bulmamalıdır. ...

İmparatorluk hayalleri ile halkların kanını emen, milyonlarca insanın aklıktan ölmesine yol açan; Katliamcılıklarını, yağma ve talan politikalarını dünyanın dört bir yanına taşıyan; Irak’ta, Afganistan’da insanları toplama kamplarına dolduran; işkencecileri eğiten, koruyan, destek veren, onlara araçlar üreten, yeni işkence teknikleri bulan Amerika’dır. İşkenceci ve darbeci eğitim merkezleri açan; "Komünizmle

mücadele" adı altında boyunduruğu altına alamadığı ülkelere darbeler ihraç eden; işgallar dayatan ve ülkemizdeki kanlı darbelerin mimarı Amerika’dır.

Bu nedenle Birtan ALTUNBAŞ gibi yüzlerce devrimci demokrat insanımızın katledilmesinden sorumlu olan Amerika, bizlere insan hakları dersi veremez. Amerika insan hakları savunucusu değil ama bu davanın sanıklarından biri olmalıdır.

Sanıkların esasen Amerika’ya karıştıkları da bu davaya müdahale etmesinden kaynaklı. Bu güne kadar çok önemli görevlerde bulunduğu iddiasında olan sanıkların, ülkemiz ile Amerika arasında imzalanan sömürü anlaşmalarına, ülkemizin Amerika’nın çiftliği haline getiren askeri anlaşmalara, hükümetlerin politikalarından, harcamaların hangi alanlara kaydırılmasına, hangi ürünün üretileceğinden, hangi ülkeden ne ithal edileceğine kadar her konuda müdahalesine hiçbir itirazları olmamıştır.

ABD’nin kendi davalarına ilişkin açıklamaları konusunda kendilerini yarananmış hissetmelerinin nedeni de bu ‘arkadan vurulmuş olma’ hisleridir. Gerçek değildir. Çünkü gerçekten ABD’ye karşı olmanın aynı zamanda işkence görmeyi, haksız olarak yıllarca hapisanelerde kalmayı, işkencede veya karanlık kuytu bir köşede eli kanlı katillerce katledilmeyi de göze almak olduğunu en iyi kendileri bilmektedir.

Amerika’nın yıllardır ülkemizde devrimcilerin, katledilmesi, hapsilere atılması ve işkence görmeleri konusunda yaptığı açıklamalara sessiz kalmışlar ve bu politikaların yürütülmesinde birinci derecede görev almışlardır.

İnfazcıları Korumaya Devam

‘İsmail Karaman’ın Katilleri Cezalandırılсын, Adalet İstiyoruz’

İsmail Karaman’ın 6 Temmuz 2001’de İstanbul Firuzköy’de infaz edilmesiyle ilgili polislerin yargılanmasına devam edildi.

29 Mart’ta Bakırköy Adliyesi’nde görülen davada müdahil avukat Behiç Aşçı, polisler Nihat Çulhaoğlu ve Ali Erşan’ın tutuklanmalarını ve olay yeri incelemesi yapılmasını istedi. Katillerini korumaya devam eden devlet

talebini reddetti ve mahkemeyi 17 Eylül’e erteledi.

Mahkeme çıkışında "Yargılamalar Göstermelik İşkence ve Katliamlar Sürüyor", "İsmail Karaman’ın Katilleri Cezalandırılсын, Adalet İstiyoruz" dövizleri açan Temel Haklar bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan Tigin Öztürk, Onlarca örneği bilinen bu tür davalarda yargılamaların göstermelik olduğunu, sonucunda katillerin beraat ettirildiği ya da komik cezalar verildiğini belirtti. Öztürk, bütün infaz mangası elemanlarının terfi ettirilerek ödüllendirilmesinin de yine bir çok örnekte görülen bir uygulama olduğunu söyledi.

Samsun Polisinin Ahlaksızlığı

Wernike Korsakof hastalığı nedeniyle tahliye edilen Sadık Türk, bu konuda "ifadene başvurulacak" diye 23 Mart günü gözaltına alındı. Samsun Emniyeti’ne götürülen Türk’e, gözaltı sebebinin **‘ideolojik amaçlı darp’** olduğu belirtildi. Burada kaba dayaktan geçirilen Türk, savcılıkça serbest bırakıldı.

Türk’ün böyle saçma bir gerekçeyle gözaltına alınmasının hukuksuzluğu, keyfiliği açık, ama Samsun Temel Haklar’ın yaptığı açıklamadan öğreniyoruz ki, gözaltı ahlaksız bir komplo sonucudur. Temel Haklar üyesi Hasan Biber’in psikolojik sorunları olan, oligarşinin düzeninin pisliklerine batmış 15 yaşındaki çocuğu Can ile ilgilenen, sorunlarını çözmeye, düzenin çarpık, yoz kültüründen arındırmaya kurtarmaya çalışan Sadık Türk’e karşı, polis, özürlü bir çocuğu kullanacak kadar aciz ve ahlaksız olduğunu göstermiştir. Can’dan, "babasının, abisinin ve Sadık Türk’ün kendisini derneklere gitmediğinden dolayı dövdükleri" ifadesi alan polis, çocuğa suç duyurusunda bulunduruyor. Polisin gözleri yaşartan gençlerimizle bu kadar ilgilenmesinin ardından, malum "ideolojik amaçlı darp" komplosu ortaya çıkıyor. "Failler" tek tek yakalanıp sorgulanıyor! Komplo sonucunda bir ayağını da her zaman olduğu gibi basın oluşturuyor. Yerel HALK Gazetesi haberi ve mahkemeyi izlemeye giden olayla ilgisiz Temel Haklar üyelerinin resmini yayınlayarak polise hizmet ediyor.

Olay belki bir komediye konu olabilir, ama gerçek. Çünkü burası Türkiye, bu ülkede komploculuk polisin en uzman olduğu işidir ve bunun için hiçbir ahlaki sınır tanımaz.

Mersin’de Keyfi Tutuklama

7 Mart günü Mersin’de yapılan Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitine ‘Türkiye Hapishanelerinde 6 Kadını Diri Diri Yaktılar’ ve ‘Tecrite Son’ pankartlarıyla katılan Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinden 6 kişi, alana girişte uğradıkları saldırıda gözaltına alınmış ve serbest bırakılmıştı. Olaydan 17 gün sonra Temel Haklar üyelerinden Cem Tokucu, Sinan Şahin, TAYAD Temsilcisi Sevtap Türkmen, Mersin Gençlik Derneği üyesi Erdem Tekgöz ve Levent Eker keyfi şekilde tutuklandılar.

Gerçekleri dile getirmek en büyük suçtur Türkiye’de. Hapishanelerde 6 kadının diri diri yakıldığı kanıtlı belgeli, ama bunu kimse dile getirmemeli. AKP iktidarı faşist baskılarda sınır tanımıyor.

Mersin Temel Haklar, bu keyfi tutuklamalara ilişkin yaptığı açıklamada, "Bu insanların hepsinin de yeri yurdu belliydi. Madem kaçmalarından koruyordunuz, neden gözaltına alındıklarında çıkarıldıkları mahkemece tutuklamadınız?" diye sorarak, "tutuklamalar haklar ve özgürlükler mücadelemizi engellemeyecektir." dedi.

Liseli Gençlerimiz; Polisin Kumar Tuzağına Dikkat!

Ülkemizde kumarın, fuhuşun, uyuşturucunun hamisi polis, liseli gençlerimizi "bahis" kumarı tuzağına düşürüyor. Polisin de bizzat oynadığı Bakırköy İstanbul caddesindeki bir kafe, gençlerimize bahis oynatıyor ve kafenin önünde polis nöbet tutuyor. 27 Mart tarihli Milliyet’te yer alan haberde, polisin liselilerle yanyana kumar oynadığı resmedilirken, gençleri kötü alışkanlıklardan kurtarmaktan sözeden polisin pisliklerin kaynağı olduğu da bir kez daha görülüyor.

Her gün yüzlerce liseli gencin batağa çekildiği kafeyi emniyete soran gazeteciye verilen cevap, olayın organize olduğunu da gösteriyor: "biz böyle yerler duymadık. Olsaydı gereken takibatı yapardık."

30 Mart 1972'den Günümüze Bir Destan

Bölüm 2

Yazı dizimizin birinci bölümünün sonunda Kızıldere direnişini hatırlatmış ve şu sözlerle bitirmiştik: “**Şimdi tarih yeni bir dönemece giriyordu. Şimdi orada bir tarih yazılacaktı. Kızıldere’nin bir son mu, başlangıç mı olduğuna da tarih karar verecekti...**”

O karan kısa sürede verdi tarih.

Bu yazı dizisinin logosuna koyduğumuz fotoğrafın yüzlercesinin büyük kentlerin meydanlarından Anadolu’nun en ücra kasabalarına kadar taşınması, tarihin kararının tezahüründen başka bir şey değildir zaten.

Orada, Kızıldere’deki o kerpiç evde, THKP-C üyeleri Mahir Çayan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdaî Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve THKO üyeleri Cihan Alptekin, Ömer Ayna, açık, kısa ve keskin bir karar verdiler: Teslim olmayacaklardı. Talepleri kabul edilmez ve üzerlerine ateş açılırsa İngiliz rehinelere, bıraktıkları ultimatoda belirttikleri gibi cezalandırılacaklar ve son nefeslerine kadar çarpışacaklardı.

Siyasi yaşamlarının tümünde gösterdikleri kararlılığı, son eylemlerinde de gösterdiler. Kallesçe açılan ilk ateş sırasında Mahir Çayan vuruldu. Teorik pratik yetkinliğiyle Türkiye devriminin önderi olma misyonunu çoktan kazanmış olan Mahir Çayan’ın şehit düşmesi de eylemin gidişatını değiştirmede. Önderlerinin yolunda devam ettiler direnişe. Alınan karar uyarınca önce İngilizleri cezalandırıp, havan toplanıyla dövülmekte olan evde direnişi sürdürdüler. Düşman, yoğun bir bombardımanın ardından ateşi kesip yeniden "teslim olun" çağrısı yaptı. Şehitleri ve yaralılarıyla savaşın ortasındaki savaşçılar, görüşme yapmayı da, teslim olmayı da reddettiler...

Aradan tam 20 yıl geçmişti.

Yine kuşatılmış bir ev... Evin penceresinde iki

savaşçı. Kerpiç evin damından “*biz buraya dönme-ye değil ölmeye geldik!*” diyen Mahir’in sesi şimdi bu pencerede yankılanıyor sanki:

“*Bizler Devrimci Sol savaşçıları olarak Türkiye halkları için şehit düşeceğiz. Bizler çok iyiyiz. Çok sakiniz. Kızıldere’de, 12 Temmuz’da ölümü güler-ek kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü güler-ek, çarpışarak karşılayacağız...*”

Pencereden sosyalizmin orak çekiçli kızıl bayrağı dalgalanıyor... Direniyor kuşatma altındakiler. “Yaşasın Kızıldere” sloganını atıyorlar sık sık. Çatışmanın ortasında zaman zaman telefonun ahizesine uzanıp son sözlerini söylüyorlar. Telefondaki ses tarihe notunu düşüyor; “*Çatışacağız. Evlerde, sokaklarda, Malatya dağlarında şehit düşen yoldaşlarımız gibi, Hamiyet’ler, Olcay’lar gibi güler-ek gidiyo-ruz ölüme... Ellerimizde silahlarımız, dillerimizde sloganlarımızla karşılıyoruz ölümü.*”

Yaklaşık iki yıl sonra... İstanbul Bağcılar’dayız. Bu kez **tilililerle** karşılıyor halk kurtuluş savaşçıları ölümü... Halay çeker gibi direniyorlar kuşatma altında. Ölüme halaylarla gidiyorlar. Onlar da önder yoldaşları gibi, Kızıldere’de yanan meşalenin aydınlattığı yoldalar.

Kızıldere’den 28, Çiftehavuzlardan 8 yıl sonra... Kızıldere’de yakılan meşaleyi, kendi bedenlerini meşale yaparak güçlendiren direnişçilere tanık oluyor tarih şimdi. Kızıldere’deki ve Çiftehavuzlardaki yoldaşları gibi kuşatılmışlardı; ya ölüm, ya teslim olmak dayatmasıyla karşı karşıyaydılar. Hiç şüphe yok direneceklerdi.

Çiftehavuzların penceresinde dalgalanan bayrak, şimdi onların alınlarındaki kızıl bant olmuştu. Kızıldere’de on devrimcinin son nefeslerini vermeden biraz önce söyledikleri “bağımsızlık uğruna al kanlara boyandık” marşı, bedenini tutuşturan devrimcinin “Yaşasın Bağımsız Türkiye!” sloganında yankılanıyor.

Bu zincir böyle uzayıp geldi bugüne kadar. Bu zinciri oluşturan halkaların her birini tek tek anlatmak, ne bir yazıya, ne bir kitaba sığmaz.

Yıllar önceki bir yazıda şöyle deniliyordu:

**Kızıldere son değil,
Çiftehavuzlar, Bağcılar, son değil,
Bahçelievler, Dersim son değil,
Okmeydanı, Gültepe son değil,
ÇÜNKÜ SAVAŞ SÜRÜYOR...**

Süren savaşın içinde destanlar zincirine yeni halkalar eklenmeye devam ediyor. Ve biz burada, bu yazı dizisinde onların herbirini anlatmaya çalış-

mak yerine, onları bu çizgi üzerinde birleştiren ideolojik, politik, kültürel devrimci geleneği ortaya koymaya çalışıyoruz.

12 Temmuz 1991; Savaşta ısrar! 16-17 Nisan 1992; Sosyalizmde ısrar! 19 Aralık 2000; Devrimde ısrar!

Kızıldere'yi, 12 Temmuz'u ve 17 Nisan'ı birbirine bağlayan kesintisizliğin dışında, onları birbirine benzer kılan, yaşandıkları süreçteki anlamlarıdır.

Kızıldere, 12 Mart terörünün tüm halkı teslim almaya çalıştığı bir süreçte THKP-C ve THKO savaşçılarının emperyalizme karşı silahlı bir eyleme geçmeleri üzerine gelişmiştir.

O gün esen, karşı-devrim rüzgarıydı. Daha kısa süre önceye kadar silahlı mücadeleden sözedenlerin bir kısmı, çoktan tövbe etmişti bile. Silahlı mücadelenin ne kadar yanlış olduğunu keşfetmeye başlamıştı kaypak küçük-burjuvazi. Korku, yılgınlık ve ihanet atbaşı gidiyordu. Mahirler, işte bu koşullarda, **esen rüzgara karşı** durdular. Devrimin prestiji sorunu haline gelen Deniz Gezmişlerin idamlarına sırtlarını dönmediler. Silahlı mücadeleye devam dediler. Devrim için savaşa devam dediler.

12 Temmuz 1991; Emperyalizm, SSCB'yi yarak kazandığı moral üstünlüğü, tüm dünya çapında devrimci, ulusal kurtuluş hareketlerini tasfiye etmek için kullanmak istiyor; Körfezde tarihin en büyük askeri yığınağıyla da dünya halklarına gözdağı veriyordu. Onlarca örgüt silah bıraktığını açıkladı, veya ateşkes ilan etti... Amerika yeniden keşfedilerek emperyalizmin dünyaya insan hakları ve demokrasi ihraç edeceği yeni bir dönemin başladığı teorileri yapıldı. Kimileri de daha örtülü olarak ABD'ye karşı çıkmaktan vazgeçiyordu. Bunun sonucunda emperyalizmin körfez saldırısına karşı onlarca ilerici örgüt sessiz kaldı.

İşte böyle bir dünyada Devrimci Sol, dünyanın Türkiye-sinde silahlı mücadeleyi yükseltiyordu. Emperyalizmin körfez saldırısına karşı, silahlı eylemlerin yapıldığı iki-üç ülkeden biri Türkiye'ydı. Oligarşinin kimi sözcülerinin "tüm dünyada herkes vazgeçerken bizde bunlar artıyor" diye ifade ediyorlardı mevcut durumu. Gerçekten de **dünyada esen rüzgarın**

tam tersine bir gelişme sözkonusuydu ülkemizde.

12 Temmuz operasyonu, devrimci hareketin savaşta ısrarına karşı, emperyalizm ve oligarşinin birlikte gerçekleştirdiği bir operasyondur. Devrimci hareketi imha amaçlı saldırının büyük adımlarından biridir.

İstanbul'un Dikilitaş, Balmumcu, Nişantaşı ve Yeni Levent semtlerinde aynı anda gerçekleştirilen saldırılarda Devrimci Sol'un önder kadro ve savaşçıları, **Niyazi AYDIN, İbrahim ERDOĞAN, İbrahim İLÇİ, Ömer COŞKUNIRMAK, Yücel ŞİMŞEK, Nazmi TÜRKCAN, Bilal KARAKAYA, Zeynep Eda BERK, Cavit ÖZKAYA, Hasan ELÜYGÜN** katledildiler. Ama katledilirken gerçekleştirdikleri direniş, imha saldırısının önüne daha o andan itibaren güçlü bir birakat örmeye başlamıştı bile. O gün duyulan yalnızca bomba, kurşun sesleri değil, Devrimci Sol önderlerinin, savaşçılarının "*Kahrolsun Amerika, Yaşasın Bağımsız Türkiye, Yaşasın Devrimci Sol!*" sloganlarıdır.

16-17 Nisan 1992; "Sosyalizm öldü" diye zafer naraları atmaktadır emperyalizm. Dünyanın bir çok ülkesinde bir çok örgüt, isimlerindeki devrimci, Marksist-Leninst, komünist gibi sıfatlarını terketmiş, kimileri ise orak çekiç gibi amblemlerini terketmişlerdir. Türkiye'de Devrimci Sol, 12 Temmuz ve sonrasında onlarca infaz ve katliam operasyonuna rağmen, hala **dünyanın bu tablosuna aykırı** bir durumdadır. Emperyalizmin "sosyalizm öldü" çığlıkları, emperyalizmin ülkemizdeki uzantıları tarafından ne kadar çok tekrarlanırsa, Devrimci Sol'un "Yaşasın sosyalizm!" şiarı o kadar öne çıkmaktadır. İnfazlara, katliamlara rağmen silahlı mücadelede ve sosyalizmi savunmakta ısrarlı bir örgüt vardır ortada.

16-17 Nisan, emperyalizmin ve oligarşinin bu kararlılığa saldırısıdır. İstanbul'dayız yine; Sahrayı Cedit, Erenköy, Üstbostancı ve Çiftelhavuzlar kuşatılmış. Üstbostancı'da Sinan Kukul, Şadan ve Arif Öngel, Erenköy'de Ahmet Fazıl Özdemir, Hüseyin ve Satı Taş, Kozyatağı'nda Ayşe Gülen ve Ayşe Nil Ergen, ve Çiftelhavuzlar'da Sabahat Karataş, Eda Yüksel ve Taşkın Usta, kuşatma altında sosyalizmi bayraklaşıyorlar.

Ne 12 Temmuz'da, ne 16-17 Nisan'da, oligarşinin kuşattığı üslerden hiçbirinden "teslim oluyoruz" sözü duyulmuyor. **Havaya kalkan tek bir el, aman dileyen tek bir bakış yok.** Devrimci Sol önder kadrolarının katledildiği 12 Temmuz ve 17 Nisan, direniş destanlarının adı olarak kazanıyor tarihe.

19 Aralık 2000; Dünyanın Türkiye-sinde yine "**aykırı**" bir hava var. Solun önemli bir bölümü, emperyalizmin ve oligarşinin dayatması altında legal particilik kulvarına girmiş, dünün bazı sosyalistleri, Marksist-Leninstleri hızlı Avrupa Birlikçisi kesilmiş-

ler. Birçokları illegal örgütlenmeye de, devrimci şiddete de "tövbe" etmiş. Ama Türkiye devrimciliği hala ayakta; Türkiye devrimciliği, tüm yetersizliklerine karşın, 1990'ların

başından bu yana esen rüzgar karşısında ideolojik, politik bir direniş sergiliyor. F Tipleri saldırısıyla **"ya düşünce değişikliği, ya ölüm!"** dayatılıyor Türkiye devrimci hareketine.

Saldırı öyle bir direnişle karşılanıyor ki, bu kadarını ne oligarşi bekliyor, ne emperyalizm. Önce, yüzlerce direnişçi ölüme yattı F tiplerine karşı. Tehditlerle, manevralarla direnişi kıramayan oligarşi, katliam saldırısına karar veriyor; aynı Kızılder'ede, 12 Temmuz'da, Çiftelhavuzlarda olduğu gibi...

Katliamcılarının karşısındaki tablo aynı 19 Aralık sabahında da; **Havaya kalkan tek bir el, aman dileyen tek bir bakış yok!**

Yoldaşlarını korumak, zulme dur diyebilmek için, devrim ve sosyalizmi savunmak için tereddüt-süzce bedenlerini tutuşturuyor Cepheli tutsaklar. 30 yıllık direniş tarihinde yaratılmış tüm değerleri savunurken, "ilk"ler ekliyorlar o tarihe.

Kurşun, bomba sağanağının karşısında, inançlarıyla, alınlarında kızıl bantlarıyla, iradeleriyle ayakta. Kurşunlar yağarken birbirinin üstüne kapanarak önce yoldaşını korumaya çalışanlar, kurşunların üzerine yürüyerek marşlarını söyleyenler, Cephelilerin tarihindeki cüreti, fedakarlığı, yoldaşlığı doruğa çıkıyor.

Katliamcılar güçlü; ama direnişçiler daha güçlü. Güçlerini inançlarından alıyorlar.

Biliyorlar ki, bu saldırılara maruz kalmalarının nedeni, devrimi, sosyalizmi savunmaktaki kararlılıklarıdır.

12 Temmuz'un, 17 Nisan'ın ve 19 Aralık'ın direnişçileri, kuşatıldıkları o anda da, son nefeslerini verirken de, savaşta, sosyalizmde ve devrimde ısrarlarını bir kez daha göstererek, yenilmezliğin, yokedilemezliğin harcını karıyorlar.

Son nefeste kanla atılan imza...

Son nefeste zafere duran parmaklar

Adana'da Kurtuluş Mahallesi'ndeyiz. Çiftelhavuzlardan sadece iki hafta sonra; **30 Nisan 1992**. Üç devrimcinin kaldığı bir ev yüzlerce işkenceci tarafından kuşatılmış. Sıddık Özçelik, Güven Keskin, Esmâ Polat'ın dillerinde devrim sloganları... Mahir'in yolundaydılar, Niyazi'nin, Sabo'nun öğrenci-

siydiler.

Eve girmeye cesaret edemiyor katliamcılar; bomba yağmuruna tutuyorlar evi. İçeridekileri parampaça ettikten sonra girecekler. Sonunda sloganlar gelmez oluyor içeriden. Katliamcılar parçaladıkları kapıdan içeri adım atıyorlar.

"Kurşun yemiş gibi" çakılıp kalıyorlar kapıda. Çiftelhavuzlar'da dalgalandırılan bayrak, duvara kanla yazılan umudun adı olarak karşılarında şimdi; ertesi günkü gazeteler yazıyor: *"Mermilerin delik ettiği duvarlara kendi kanlarıyla 'D.S.' yazdıkları görüldü."*

İstanbul Bağcılar'dayız; 4 Ağustos 1994.

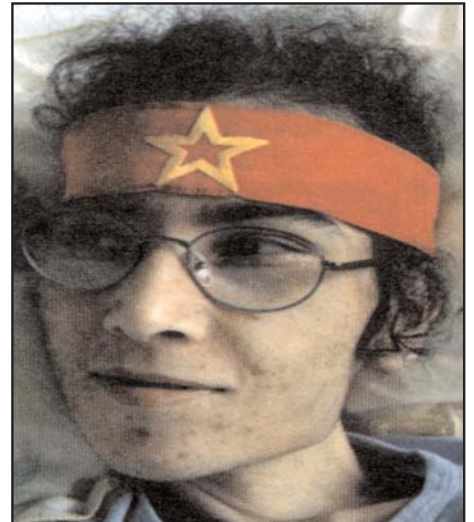
Bölgeye yüzlerce katliamcı ve panzerler, otomatik silahlar yığıldı birkaç saat boyunca. Kuşatılan üsteki üç Devrimci Sol savaşçısı, Hüseyin Aslan, Özlem Kılıç ve Güner Şar, altı saat boyunca direndi onlara. Hiç dinmeyen sloganları ve marşları ve tililileriyle yarattıkları destanın müziği yapıyorlardı sanki. Saatler 04.00'ü gösterirken saatlerdir direnen silahlı devrimci birliğin komutanı Hüseyin Aslan, bayrağı üssün penceresine astı. Çiftelhavuzlar'ın vasiyetiydi yerine getirdiği. Hüseyin zafer işareti yapıp geri çekilirken vuruldu... Sabah 08.00 sıralarında bitti çatışma. Katliamcılar içeri girdiklerinde onları Adana'daki tablo bekliyordu:

Evin üç ayrı yerinde duvarlara kanla "DS", "DS", "DEVİRİMCİ SOL" yazılmıştı.

9 Ekim 1994'te Dersim'in Emirgan Deresi'ndeyiz. Halil İbrahim Ekicibil komutasındaki müfreze pusuya düşmüş... 13 gerillanın şehit düştüğü bu büyük çatışmanın ardından çatışma alanına gidenler iki taşın üzerinde kanla yazılmış iki imza görüyor...

Eylül 2001; İstanbul Küçükarmutludayız. Ölüm yürüyüşünün 300. günündeki bir ölüm orucu direnişçisi, artık her uykuya dalışından önce, ellerini zafer işareti yapar şekilde ayarlıyor. Öyle şehit düşmek istiyor. Son nefesinde, kurşun yağmurları altında bayrakları dalgalandıranlar gibi, son nefesinde kanlarıyla duvara umudun adını yazanlar gibi, son nefesini verdiği anda, zaferini haykırmak istiyor parmaklarıyla.

Yer farklı, zaman farklı, biçim farklı, gelecek aynı. Gelecek yüzlerce biçime bürünerek devam ediyor... Destan sayfa sayfa büyüyor.

Yolumuz Çayanların Yoludur

Kızıldere şehitleri, çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı.

Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor

Aralarında Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de bulunduğu devrimci gruplar 30 Mart günü Mahir Çayan'ın Ankara Karşıyaka'daki mezarı başındaydılar.

"Yolumuz Çayanların Yoludur, Kızıldere'nin Direniş Ruhu Yaşıyor, Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" sloganlarının haykırıldığı anmada, HÖC, kızılbayraklar ve dövizler ve Mahir'in resimleri ile yerini aldı. Yapılan konuşmalarda, Kızıldere'ye giden yolda gösterilen devrimci dayanışma ruhunun bugün de ihtiyaç olduğu vurgulandı. Anma slogan ve marşlarla sona erdi.

Gençlik Kızıldere'nin Yolunda

Erzincan Gençlik Derneği'nin düzenlediği Kızıldere anmasına 80 kişi katılırken, Kızıldere'nin Türkiye devrimindeki yeri anlatıldı ve bugün direniş geleneği ve Kızıldere çizgisinin sürdüğü dile getirildi. Anmada, derneğin müzik grubu da marşlar söyledi.

İzmir Ege Üniversitesi'nde, 30 Mart günü düzenlenen anmaya Gençlik Derneği'nin yanı sıra, Özgür Gençlik, YDG, Demokratik Gençlik Hareketi ve SDP katıldı. Kızıldere manifestosunu selamlayan gençlik, "Yaşasın devrim ve sosyalizm" yazılı pankart açtı. Saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada, 13 Martta Kızılay'da sergilenen direniş ruhunun köklerinin Kızıldere'de olduğu dile getirildi. Marşların söylendiği anmada, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyi sürdüreceğiz denildi.

Yurtdışında 30 Mart Anmaları

Paris'te Panel

Fransa Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından Paris'te, Kızıldere'de Mahirlerin yarattığı gelenek ve ölüm orucu süreci konulu bir panel düzenlendi. 28 Martta düzenlenen panelin konuşmacıları, ömrünü devrime adanmış Mihri Belli, 2000 Ölüm Orucu gazilerinden Erdal Gökoğlu ve HÖC temsilcisi idi. İlk sözü alan Mihri Belli 1950'lerden sonra Kızıldere'ye kadar gelen süreci özetledi. Gökoğlu ise 2000 Ölüm Orucu direnişinin köklerinin Kızıldere'de yaratılan değerler olduğunu ve Cephe'nin birçok direniş ile bu değerleri yaşattığını vurguladı. Panel'in ilk bölümünün sonunda 'Paris Türküler Sevdamız' çocuk korusu kısa bir müzik dinletisi verdi. İkinci bölümde, dinleyicilerin soruları cevaplandı. 200 kişinin katıldığı panel salonunda "**Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm yürüyüşünde, 10. kuruluş yılında DHKP-C ye selam olsun**" yazılı pankart ile parti kuruluşu selamlanırken, "**Ölüm orucu 4. yılında sürüyor**", "**Emperyalizme ve Faşizme Karşı Direniş Meşrudur**", "**Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede**" pankartları ile günlük sürece ilişkin mesajlar verildi.

Berlin'de Anma

27 Mart günü Berlin'de yapılan anmada, parti-cephe'nin kuruluş kutlaması yapıldı. Saygı duruşu ile başlayan anmada, şiirler okunurken, TAYAD'ın "Hapishanelerde 109 insan öldü duyduunuz mu?" isimli video kaseti izlendi. Yapılan konuşmalarda Kızıldere direnişinin devam ettirildiği ve devam edeceğine vurgular yapıldı. Konuşmalardan sonra halkoyunları ekibi bir gösteri sundu ve söylenen kavgalırmaları, marşlarla anma sona erdi.

Sayı 105

25

04 Nisan
2004

1972'den 2004'e BİR DESTAN

Tarih
şehitlerimizle yazılan
bu destanı yazmaya devam ediyor

Zaferimizi de yazacak

Sayı 105

26

04 Nisan
2004

30 Mart-17 Nisan günleri ile ilgili olarak bir açıklama yayınlayan Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, 1972'den 2004'e bu tarihin bir destan olduğunu dile getirdi. 30 Mart 2004 tarihli, 32 no'lu açıklamasında Parti, 30 Mart'ın Kızıldere ve DHKP-C'nin kuruluş günlerini, 17 Nisan'ın Çiftelhavuzlar'da orak çekiçli bayrağımızın dalgalandığı gün olduğunu ifade ettiği açıklamasında, oligarşinin neden Parti-Cephe'yi yok etmek istediğinin cevabını verdi.

Kızıldere'den bugüne oligarşi, düzenine tek alternatif güç olan Anadolu halklarının Parti-Cephesi'ni yok etmek istiyor... Bir çok önder kadrosunun tutsak düştüğü, şehit edildiği, önderi Mahir Çayan ve 8 yoldaşının 30 Mart 1972'de Tokat'ın Niksar ilçesi Kızıldere köyünde katledildiği koşullarda, oligarşinin sözcülerinin THKP-C'nin "yok edildiğini" açıkladıklarını hatırlatan Parti, bu açıklamaların o günden sonra da defalarca tekrarlandığını dile getirdi.

Ancak 34 yıllık direniş ve savaş tarihinin, bu açıklamaları büyük bir hevesle yapanların, hevesleri kursaklarında kaldığının tanığı olduğu vurgulanan

açıklamada, "Halk kurtuluş partisi ve cephesi, yutamayacağı büyüklükte bir lokmadır oligarşi için." denildi. Parti-Cephe'nin düzenin boğazına her geçen gün büyüyen bir güç olduğu, o büyüdükçe, düzenin nefes almakta zorlandığı dile getirilirken, "Oligarşi bilmektir ki, ölümü Parti-Cephe'nin büyümesinden olacaktır" tespiti yapıldı. Açıklama şöyle devam etti:

"Bu yalın gerçek, 34 yıldır neden sürekli bizi yok etmek istediklerinin de açıklamasıdır.

Bizi yok etmeliydiler; çünkü biz, halkın, birbirinden farksız düzen partileri arasında tercihe zorlanıp alternatifsizliğin dayatıldığı bir ülkede **ALTERNATİF** olma iddiasının sahibiydik.

Bizi yok etmeliydiler; çünkü biz, emperyalizmin ve oligarşinin katliam, kayıp, infaz politikaları karşısında **BOYUN EĞMEYENLER**'dik.

Bizi yok etmeliydiler; çünkü biz, sosyalist sistemin dağıldığı, kitle hareketlerinin gerilediği, devrim rüzgarının güçsüzleştiği koşullarda dahi, kendimize ve halkımıza güvenerek, emperyalizm ve oligarşiyle **UZLAŞMAYI REDDEDENLER**'dik.

Bizi yok etmeliydiler; çünkü biz, bir kader gibi kabul edilmesi istenen emperyalizmin küreselleşme politikalarına karşı **BAĞIMSIZLIĞI**, "sosyalizm öldü!" çığlıkları arasında, insanlığın ilelebet kapitalizme mahkum olduğu dayatmasına karşı **SOSYALİZMİ** savunanlarız."

Bütün bunları savunduğunu söyleyen başkalarından Parti-Cephe'nin farkı ise şu sözlerle açıklandı: "Fark şudur; sahte

ulusalcıların, sahte demokratların ve düzen solcularının tersine, Parti-Cepheliler olarak bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için can verdik, bedel ödedik ve ödemeye devam ediyoruz. Biz bunları uğrunda ölünecek idealler olarak görüyoruz. Bu uğurda savaşıyoruz.

Vatanseverliğin koşulu bağımsızlık için emperyalizme karşı savaşımdır. İhtilalciliğin koşulu, sosyalizm için burjuvaziyle ekonomik-demokratik-askeri hayatın her alanında çarpışmaktır. 34 yıllık tarihimizin her anında savunduğumuz değerlere layık olduk, ihtilalciliğin hakkını verdik.

Bizi, siyasi arenada bir görünüş bir kaybolanlardan, adları var kendileri yok olanlardan, söyledikleri başka yaptıkları başka olanlardan farklı kılan işte bu özelliğimizdir."

Anti-emperyalist, Anti-oligarşik savaşta 34 yıldır sarsılmayan bir kararlılığın tarihi... Açıklamasının devamında, THKP-C'nin, 1960'ların ikinci yarısı boyunca süren ideolojik, pratik mücadelelerin ve örgütsel hazırlıkların ardından, 1970 sonunda Parti ve Cephe'nin kuruluşuyla anti-emperyalist, anti-oligarşik savaş başlattığını hatırlatan Parti, Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi hedefleyen kesintisiz devrim anlayışıyla THKP-C'nin açtığı savaş bayrağının, Kızıldere'nin hemen ardından Türkiye'nin dört bir yanındaki Cepheliler tarafından devralındığını belirtti.

Savaşın 1978'de Devrimci Sol'un kurulmasıyla daha güçlü bir örgüte kavuştuğu vurgulanan açıklama şu ifadelerle devam etti:

"Devrimci Sol, 1970'lerin ikinci yarısının öncelikli görevlerinden biri olan, faşizme karşı mücadele içinde Parti ve Cephe'nin yeniden örgütlenmesini hedefliyordu. Onbinlerce Cephe'li, "Yolumuz Çayanların Yolu-

dur" şiarıyla emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı sürdürdü. Devrimci bir örgüt, tasfiyeciliğe, revizyonizme, faşizme karşı mücadele içinde büyüyor, kitleselleşiyor, ülke çapında yaygınlaşıyor, askeri örgütlenmelerini geliştiriyordu. Parti-Cephe'nin yeniden yaratılması artık belirsiz, muğlak bir hedef olmaktan çıkmış, mücadelenin içinde ete kemiğe bürünmüştü. 12 Eylül bu süreci belli bir ölçüde kesintiye uğratıp uzatsa da, durduramadı. Devrimci Sol, 12 Eylül döneminde faşizm karşısında boyun eğmemesiyle, yarattığı direniş destanlarıyla mücadelesini ve örgütlenmesini sürdürdü. Yarattığı direniş ruhu 12 Eylül'ün pasifikasyonunun kınılmasında belirleyici bir rol oynadı.

1990'ların başında örgütlenmesini yaygınlaştırıp, askeri örgütlenmelerini oluşturarak halkın adalet özlemlerinin tercümanı olan Devrimci Sol, oligarşinin en kapsamlı saldırılarına hedef oldu. İnfaz-kaybetme saldırılarında yüzlerce kadro ve savaşçısını şehit veren, 12 Temmuz 1991 ve 17 Nisan 1992'de önder kadrolarını kaybeden Devrimci Sol, yine aynı süreç içinde yarattığı yeni direniş destanlarıyla, bir kez daha kontrgerilla şeflerinin heveslerini kursaklarında bıraktı.

Kızıldere'den kurtuluş bayrağını devralan Parti-Cepheliler, 22 yıl boyunca katliam ve ihanetleri altederek, kuşatmaları yara yara, 1994 Martında DHKP-C'nin kuruluşunu ilan etti. Bu aynı zamanda Kızıldere'nin tarihsel yenilmezliğinin, emperyalizmin ve oligarşinin onlarca yıldır katliam politikalarına, psikolojik savaş yöntemlerine başvurmasına rağmen, bizi yok edemediğinin ve edemeyeceğinin de ilanır.

Büyük Direniş'i, 34 yılın birikimi, ideolojik netliği, kararlılık ve cüretiyle ya-

rattık. Kızıldere bir meşaleyse, 34 yıldır yürünülen bu yolun her kilometresine halk kurtuluş savaşçıları yeni meşaleler ekledi. Bu yol apaydınlık bir yoldur. Bu yolun son dört yılında, 19 Aralık'ta, F Tiplerinde ve dışarıda tutuşturulan feda ateşlerinin aydınlığı vardır.

19 Aralık 2000'deki Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamı, aynı Kızıldere gibi, bizi yok etmek için başlatılan bir saldırıydı. Kızıldere'nin kerpiç evindeki on devrimcinin **"biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik"** haykırışı, 19-22 Aralık'ta Türkiye hapishanelerinden yükselen bir sese dönmüştü. 19-22 Aralık'tan sonra ise, artık F tiplerinin her hücresi, bir Kızıldere'ydi sanki. Kadrolarımız, taraftarlarımız Kızıldere manifestosu yolunda yürümekten asla döndürülemeyeceğimizi F tipi hapishanelerinin hücrelerinde de gösterdiler.

Büyük Direnişimiz, sadece Türkiye devrimci hareketinin değil, tüm dünyanın ezilen halklarının örnek alacağı bir direniştir, bugünün dünyasında emperyalizmin imparatorluk politikaları karşısında, halkların direniş cephesinin en güçlü damarlarından biridir.

Köklerimiz halkın içinde, çizgilerimiz kalın, sanduklarımız nettir. Yok etmek isterler, ama yok edemezler. Çünkü, bu ihtilalci örgüt tarihsel bir haklılık ve meşruiyet zemininde hayat bulmuştur. DHKP-C'nin 34 yıllık kesintisizliğinin en temelinde bu vardır. DHKP-C bu temel üzerinde halkımızın ve ülkemizin en sağlam değerlerine, sosyalizmin evrensel ilkeleri olarak kurulmuş bir yapıdır.

Köklerimiz bu halkın içinde, beynimiz bu topraklardadır. Halkına yabancılaşan, vatanından kopan bir örgüt olmadık hiçbir zaman. Bugüne kadar bi-

zi tek bir "mihrak" yönlendirdi; bu mihrak halkımızın çıkarlarından başka bir şey değildir.

Halkların çıkarlarıyla, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarları arasında uzlaşmaz bir karşıtlık vardır. Bu karşıtlığı yok sayanlar veya bu uzlaşmazlıkların "uzlaştırılabileceği"ni savunanlar oportünistlerdir. Onlar emperyalizme ve oligarşiye karşı gerektiği zamanda, gerektiği biçimlerde savaşamazlar. Çatışmaların en şiddetli anlarında kendilerine ara yollar, tarafsız konumlar, yani Türkçesi kaçış yolları ararlar.

Çizgilerimiz kalın, sanduklarımız nettir. Gerçekleri çarpıtmak, teoriyi eğip-bükme, dünya gerçeğine ilişkin hayali analizler yapmak hiçbir zaman bizim tarzımız olmamıştır. Türkiye halklarının kurtuluşu için ihtilalin şart olduğuna inandık ve bunun için savaştık. Halkımıza, vatanımıza, inançlarımıza hiçbir koşulda sırtımızı dönmedik. Bu onur, 34 yıldır canları pahasına devrim ve sosyalizm bayrağını yere düşürmeyen şehitlerimizindir.

Onları sınıf bilinciyle, sosyalizm inancıyla, halka ve vatana bağlılıkla eğitip yetiştirmenin gururu partimizindir.

Tarih, şehitlerimizle yarattığımız destanımızı yazmaya devam ediyor. Zaferimizi de yazacak!

Devrim yürüyüşümüzün kahramanlarını saygıyla anıyor, her milliyetten, inançtan halkımızı onların can bedeli gösterdiği kurtuluşun yolunda birleşmeye çağırıyoruz."

Sayı 105

27

04 Nisan
2004

**30 Mart-17 Nisan
Günlerini
Emperyalizme ve Oligarşiye
Karşı 34 Yıldır
Marksizm-Leninizm'in
Kılavuzluğunda
Sürdürdüğümüz
Başegmez Bir
Savaşın Onuruyla;
Emperyalizmin, Oligarşinin,
Ve Reformizmin
Kuşatması Altında,
109 Şehitle,
Cüret, Sabır ve
Kararlılıkla
Sürdürdüğümüz
Büyük Direnişin
Gururuyla Karşılıyoruz**

Devrimin Reformizme, Revizyonizme Karşı 34 Yıllık Mücadelesi

(1970-80)

Sayı 105

28

04 Nisan
2004

1970'lerin ikinci yarısında ideolojik mücadele, ağırlıklı olarak THKP-C'nin sağ ve sol yorumlarına karşı mücadele olarak cereyan etmiştir. Kızıldere'nin ardından büyük bir Cepheli potansiyelinin ortaya çıkması, bir çok grubun siyasi arenada THKP-C savunucusu olarak görünmesine yolaçtı. Aslında THKP-C'nin yanlış olduğunu düşünüp onu inkara hazırlananlar, bu büyük potansiyeli ellerinden kaçırmamak için inkarcılıklarını gizleyip THKP-C düşüncesinin tasfiyesini zamana yayan görüşlerle ortaya çıktılar. Bu kesim, THKP-C'nin sağ yorumcularını oluşturdu; örgütsel ifadesini ise Devrimci Yol'da buldu. Öte yandan bir başka kesim de, THKP-C'yi savunma adına THKP-C'yi karikatürize ederek siyasi arenaya çıktılar. THKP-C'nin sol yorumcularını oluşturan bu kesimler de zaman içinde MLSPB, HDÖ, Acilciler, THKP-C Savaşçıları gibi çeşitli isimler altında ayrıştılar.

THKP-C'nin sağ ve sol yorumlarına karşı önce Kurtuluş Grubu olarak örgütlenip daha sonra Devrimci Sol'u oluşturan THKP-C savunucularının bu dönemde yayınladıkları iki temel kitabın adı, dönemin ideolojik mücadelesinin ana eksenini de göstermektedir.

Devrimci Sol tarafından ilk yayınlanan kitaplardan biri "**Devrimci Yol Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi**" adını taşıyordu. Bunun ardından yayınlanan bir başka kitabın başlığı ise "**THKP-C ve İki Sapma**" idi.

Görüleceği gibi ideolojik mücadelenin öncelikli hedefinde THKP-C'nin yorumlanışı çerçevesinde nasıl bir halk savaşı, nasıl bir savaşçı parti gibi konular vardır. Fakat bu revizyonizm ve reformizm sorununun ve bunlara karşı mücadelenin olmadığı anlamına gelmiyor. Çünkü, her "yenilgi" dönemi sonrasında olduğu gibi, 1972'nin ardından da, revizyonizmin –özel olarak da TKP'nin– kısmi bir yükselişi söz konusudur. Bu "yükseliş"e paralel olarak TKP'nin özellikle sendikalar hareket ve diğer bazı demokratik kitle örgütleri içindeki etkinliği artmıştır. İşte bu gelişme nedeniyle, devrimin stratejisi konusunda, THKP-C'nin sağ ve sol yorumlarına karşı ideolojik mücadele öne çıkarken, faşizme karşı

mücadele sorununda revizyonizme ve reformizme karşı mücadele öne çıkmıştır.

Faşizme karşı mücadelede reformizmin teslimiyetçiliği ve pasifizmi

CHP kuyruğundaki TKP ve onun yönlendirmesindeki DİSK, ve yine aynı dönemin TİP, TSİP gibi legal partileri, bu dönemde reformizmin temsilcileri durumundadırlar.

Sendika yönetimlerini elinde tutan reformist CHP'li ve TKP'li yöneticiler, sayısız direniş ve eylemde sınıf uzlaşmacısı tavırlarıyla, egemen sınıflara hizmet etmişlerdir. Anti-faşist mücadeledeki teslimiyetçiliklerinden, AntBirlik, Tarih direnişi gibi direnişlerdeki uzlaşmacılıklarına kadar her yerde bunu görmek mümkündür. O yılların Devrimci Sol dergilerinde şu tür yazılara yer verilmekteydi sık sık: "*Tarih Direnişi, Revizyonistlerin ve Reformistlerin Teslimiyetçi Yüzü*".

Ekonomist bir anlayışa hapsedilen reformist ve revizyonist sendikalar, işçi hareketinin sınıfsal, devrimci özünü büyük ölçüde boşaltmış, güncel görevler açısından ise, anti-faşist mücadeleden uzaklaştırmışlardır. Dönemin en karakteristik özelliklerinden biri, anti-faşist mücadeledir; ve bu mücadelede esas olarak işçi sınıfının devrimcilerin önderliğinde örgütlenmiş kısmı yer almıştır. Reformizmin ve revizyonizmin zorunluluktan dolayı bazı anti-faşist eylem ve çıkışları olsa da, koşullara denk düşen bir anti-faşist mücadele anlayışı ve pratiğinden uzaktırlar; işçi sınıfını da kendi anlayışları doğrultusunda uzak tutmuşlardır. Bu tablo, Temmuz 1980 tarihli Devrimci Sol dergisinde şöyle eleştirilmektedir:

"Türkiye'de, faşistlerle devrimciler arasındaki çatışmalar giderek yaygınlaşıp, şiddetlenirken, oligarşi, AP hükümeti vasıtasıyla sivil taban yaratma (yani halkı bölme, yıldırma, demagoji altında tutma) taktiğini, halka ve devrimcilere büyük saldırı içinde uygularken... DİSK ne yapmaktadır?

Reformist ve revizyonistlerin ekonomist anlayışlarına uygun olarak DİSK, tam bir duyarsızlık içindedir, seyircidir; ekonomik haklarına dahi sahip çıkamayacak bir korkaklık içinde Anayasal sınırların dışına taşmamak için teslimiyet politikasını izlemektedir. DİSK'in başına çöreklenen bürokratların gözleri kördür. MİSK'in çalışmalarına karşı kayıtsızdırlar. Faşistlerin, rahat oturma salonu haline gelmiş olan sendikalarını basıp-dağıtmalarını bekler haldedirler. Bu kayıtsızlık, bugün işçi sınıfının önünde en büyük tehlike olarak durmaktadır. Reformist ve revizyonist anlayış, faşizmin ekmeğine yağ sürmek-

ten başka bir "iş" yapmıyor. **K.Maraş'ta** halk katledilirken, insancıl bir tepki dahi gösterememiştir. Aynı yönetici klik, şimdi aynı tavrını devam ettiriyor. **Çorum katliamına** karşı suskunluğu tercih etmiştir.

Reformist ve revizyonistler **DİSK**'in yönetici kademelerinden temizlenmedikçe, **DİSK** devrim mücadelesinde gerçek yerini alamayacaktır." (Devrimci Sol, Temmuz 1980, sayı: 3)

Muhtemeldir ki, bu satırları okuyan okuyucunun aklına, **DİSK** (ve **KESK**'in), **Maraş** katliamından onbeş yıl sonra 1995'te **Gazi** katliamı karşısındaki suskunluk tavrının da aynı o günleri andırdığı gelecektir. Çünkü kafa aynı kafadır. Dünkü **TKP**'nin kafasıyla, bugün sendikalara, **DKÖ**'lere çöreklenen **ÖDP**'nin, **Kürt** milliyetçiliğinin ve diğer reformistlerin kafası temelde aynıdır. Dün faşist **MHP**'nin sendikası olan **MİSK**'in çalışmalarını kayıtsızlıkla seyredenler, bugün **DİSK**'in kendi şubelerinin faşistler tarafından ele geçirilmesini seyrediyor. Dün nasıl **TKP**, dinamik bir **DİSK**'i hantallaştırmışsa, bugün **ÖDP** reformizmi aracılığıyla **KESK** aynı şekilde hantallaştırılmıştır. Düzenle, düzenin saldırgan güçleriyle çatışmaktan kaçmak, reformizmin, revizyonizmin değişmeyen yanıdır. Bu "değişmeyen yan"la mücadele de, 34 yıldır sürdürülmektedir.

Boyuna "tırmanan", ama bir türlü "gelmeyen" faşizm!

"Faşizm var mı yok mu?" tartışması ve buna bağlı olarak da "faşizme karşı mücadelenin nasıl şekilleneceği", revizyonizmle yürütülen ideolojik mücadelenin ana başlıklarıdır. Tabii bu tartışma silahlı mücadelenin "terörizm" olup olmadığı, devrimin silahlı mücadeleyi temel alan bir stratejiyle mi, ayaklanmayla mı, yoksa parlamenter yoldan mı gerçekleştirilebileceği tartışmasından bağımsız değildir; faşizme karşı mücadele meselesi sonuçta gelip bunlara dayanmaktadır.

Reformizmin, revizyonizmin o günkü tesbitlerine göre Türkiye'de faşizm yoktu. İyi kötü, eksik gedik de olsa demokrasi vardı. Yine dünden bugüne bir **aynılık**: günümüzün revizyonist ve reformistleri de aynı düşüncededir. Böyle olması da revizyonizmin kendi meşruluğu için şarttır zaten. Eğer demokrasi yok derse, barışçıl mücadele, parlamenter yoldan sosyalizme geçiş, "açık devrimci parti" gibi teorik ucubelikleri neye dayanarak savunacaklar?

Reformizm ve revizyonizm, faşizm yok derken, mevcut resmi-sivil faşist terörü de "faşizm tırmanıyor" teorisıyla izah etmeye çalışıyor, faşizme karşı mücadeleyi de bu nedenle "Faşizme

Dev-Genç; 1978 Ağustosunda devrimci hareketin kitlesel yayın organı olarak yayınlanmaya başladı. 2. sayısının kapağından da görüleceği gibi, anti-faşist mücadele öncelikli gündemlerinden biri oldu. Dergide aynı zamanda partileşme süreci, halk savaşının, silahlı propa-

gandanın şekillenışı üzerine çeşitli yazılar yayımlandı.

Devrimci Sol; 1. sayısı 1980 Martında yayımlandı. Devrimci hareketin hayatın çeşitli alanlarında örgütlenmesi ve partileşme sürecinde kattığı mesafenin tezahürü olarak, hem ideolojik mücadelenin aracı, hem

kadrolara perspektif sunmanın aracı oldu.

THKP-C ve İki Sapma; Devrimci Sol tarafından yayımlandı. Bu ideolojik mücadeleyle, **THKP-C**'nin sağ ve sol yorumlarıyla Devrimci Sol'un çizgisi arasında kalın çizgiler konuldu.

Geçit Yok!" şiarıyla sloganlaştırıyordu. 1980 Temmuz tarihli Devrimci Sol dergisinde yer alan "Faşizm Var Mı, Yok Mu?" başlıklı yazıda o günkü tartışmalar şöyle değerlendiriliyordu:

"Faşizm tartışmaları, oportünizmin pasifist çehresini açığa çıkarmak için bir mihenk taşıdır. Yıllarca öncesine dayanıyor bu tartışma. Bütün oportünist sol gruplar (**TİP**'inden **H.K.**'sına kadar), anti-faşist mücadeleden yan çizmek için 'faşizm tırmanıyor' teorisine dört elle sarıldılar. Gelişen bu mücadele, birçok siyasal yoğunluğun kafasında şok etkisi yarattı, teorilerini gözden geçirdiler. (**H.K** gibi faşizm tırmanıyor tesbitinden, faşist diktatörlük tesbitine geçtiler). Ama, bugün, yine anti-faşist mücadeleyi zaafa uğratan faşizm tahlilleri yapılmakta, yanlış mücadele yöntemleri uygulanmaktadır.

TKP, TİP, TSİP'in faşizm görüşü nedir? İki kelime: **Faşizm tırmanıyor**. Yıllardır 'tırmanan' faşizm **TİP**'in il kongrelerine dahi müdahale ederken hala 'tırmanıyor'...

Yeni-sömürge ülkelerde faşizm tartışmasını, **Almanya** ve **İtalya** koşulları varmışcasına yapmak, soruna oportünistçe bakmaktır. Emperyalizmin denetiminde bir yönetimin işbaşında olduğu bizim gibi ülkelerde oligarşik yönetime damgasını vuran nedir? Ordu, polis, bürokrasi, kimin elindedir?.. Ordu yönetimi, polis yönetimi, bürokrasinin üst kademeleri, yarı askeri yönetimin aracı **Milli Güvenlik Kurulu**, faşist yönetim biçiminin kendisi değil midir? Öyle bir aşamaya gelinmiştir ki... faşist güçler Türkiye'nin dörtbir yanında 'cihad' çağrıları yaparken, hala faşizmin tırmandığından bahsetmek objektif olaylarla alay etmektir."

Reformistler ve revizyonistler, 1980 cuntasına kadar da "objektif olaylarla alay etmeye" devam ettiler. Faşist terör karşısında bazı zorunlu kitlesel tepkilere katılmanın, ve Anayasa Mahkemesine, parlamentoya "faşist tehlikeyi önleyin" çağrıları dışında hiç bir şey yapmadılar. O süreci yeterince billmeyenler peki "faşizm var mıydı, yok muydu, faşist teröre karşı nasıl mücadele edilmeli" tartışmaları nasıl sonuçlandı diye sorabilirler. Revizyonizm ve reformizm, teoriye gerçeği görmemekte ısrar ettiler; ama hayat

da onlara gerçeği göstermekte ısrarlıydı. Faşist terörün hüküm sürdüğü hemen her yerden teslimiyetçi politikalarının sonucunda çekilmek zorunda kalan reformistler, 1979-80'de artık sadece devrimcilerin devrimci şiddet temelindeki mücadelesi sonucu faşistlerin püskürtüldüğü, halkın can güvenliğinin silahlı devrimci örgütlenmelerle sağlandığı yerlerde "siyasi faaliyet" yürütebilir durumdaydılar. Artık sadece devrimcilerin can bedeli mücadeleleriyle faşist işgallerden kurtarıldıkları yerlerde bildirilerini dağıtabiliyorlardı... Sadece bu gerçek bile, onların savundukları faşizm ve faşizme karşı mücadele anlayışının iflasını kanıtlamaya yeterliydi.

Marksizm-Leninizme bulandırılmış provokasyon teorileri ve "terörizm" edebiyatı

1970-80 arası, revizyonizme ve reformizme karşı yürütülen ideolojik mücadelenin kapsamında, provokasyon teorilerinden ve "goşizm, terörizm" söyleminden söz etmemek eksiklik olur. Çünkü revizyonizm, özellikle 1990'lı yıllarda bu düşüncelere giderek daha sıkı sarılacak, sarıldıkça burjuvaziyle yakınlaşacaktır.

1960-70'lerin devrimci rüzgarı henüz canlıken, ve öte yandan ülkemizde faşist terörün karşısına ancak devrimci şiddet temelinde bir mücadeleyle çıkılabiliyorken, "şiddet"e karşı çıkmak, reformistler için bile oldukça zordu. Bu nedenle teori alabildiğine zorlanıyor, ortaya ucubeler çıkıyordu. Mesela bakın legalizmin bağtındaki TİP'in yayın organı şöyle yazıyordu:

"Faşist terörün zoru, işçi sınıfının önderliğindeki devrimci zorla yenilir. İşçi sınıfının buradaki zor kullanımı, kaynağını Anayasadan alan meşru müdafaa hakkını kullanmak biçiminde algılanmalıdır." (Yürüyüş, Sayı 273)

Kaynağını faşist anayasadan alan bir devrimci zora dünyanın hiç bir yerinde rastlamak mümkün değildi elbette. Ama reformizm bu; herşeyi çarpıtır. TİP'li reformistler böylelikle hem devrimci zora karşı çıkmamış gözükcek, hem de düzenin icazetinin dışına çıkmamış olacaktır. Reformizmin devrimciliği, Marksizm-Leninizmi bir "maske" olarak kullanması tam da budur zaten.

Faşist terör hayatın her alanında halkı teslim almaya yönelik terörünü ve kitle katliamlarını sürdürürken, bir başka revizyonist dergide, TKP'nin yayın organında da şöyle deniyordu:

"Başta işçi sınıfının politik öncüsü olmak üzere TİP, TSİP, devrimci demokratlar, sendikalar, ilerici demokratik kuruluşlar hem faşist, hem de 'sol' maskeli bireyci teröre karşıdır."

(Güneşli Dünya sayı 6)

Mesela, 2000-2004 büyük direnişi boyunca karışımıza sık sık çıkan **"devlet de yanlış, örgüt de yanlış"** söyleminin kaynağı işte ta o zamanlardadır. Onlar –reformistler ve revizyonistler– faşistlere de, devrimcilere de karşıdır. Aslında reformizm ve revizyonizm, daha çok küçük-burjuva aydınlarla özdeş görünen "arada" olmak, "tarafsız" olmak tavrının ağababasıdır. Ama bu işi biraz sosyalizm, Marksizm-Leninizm buluşturarak yaptıkları için bu yanlarını daha kolay gizlerler.

Devrimci zor, işçi sınıfı, politik öncülük gibi reformizmlerini perdeleyen kavramlar çıkarıldığına söylediklerinden geriye kalan şudur:

"- Faşizme karşı şiddet kullanmak 'sol' terörizmdir, maceracılıktır."

"- Faşizme karşı mücadele Anayasa sınırlarında olmalı, demokratik hak ve özgürlükleri, Anayasayı koruma mücadelesi olarak anlaşılmalıdır."

Devrimci Sol tarafından o gün reformizmin bu anlayışına karşı söylenenler, bugünü de açıklamaktadır:

"Faşizme karşı mücadele kesinlikle Anayasa mücadelesi değildir. Faşizm ancak demokratik halk diktatörlüğüyle yok edilebilir. Bugünkü yerli işbirlikçi sınıflara ve emperyalizme dayanan faşizmin, burjuva anayasalarıyla yok edilmesini söylemek, saf hayalcilikten başka birşey değildir. Ve asıl Sol'dan gelen tehlike de işte bu saf hayalciliktir. Bu hayalciliğin sınıf temelli küçük ve orta-burjuvazidir. Henüz faşizme karşı silahlı bir mücadele gerekliliğini kavrayamayan bu küçük-burjuva sol gruplar, hala, Anayasal düzenin (daha doğrusu kendi rahat düzenlerinin) sürmesini hayal etmekte ve istemektedirler. ... Ülkemiz şehirleri, kasabaları faşistlerle, devrimciler arasında şiddetli çatışmalarla, faşist katliamlara sahne olurken, Anayasal düzenin savunucuları şiddetten korkanlar, işçi sınıfına 'dur' diyor."

Dünün "anayasal düzen" savunucusu zihniyet, bugün de oligarşiyle devrimciler arasındaki mücadelenin şiddetlenmesi karşısında devrimcilere *"demokratik mücadele vermelerini"* öneriyor. Aynı zihniyet, devrimcilerin direnme hakkını, misilleme hakkını kullanmalarına bile karşı çıkıp "sağduyu" adına düzenin yasallığı dışına çıkmamayı tavsiye ediyor. Dünün TİP'inin, TKP'sinin yerini bugün ÖDP, EMEP, HADEP vb. almıştır; tek fark budur.

Dün de sivil resmi faşist teröre karşı devrimci şiddet eylemlerini "terörizm" diye mahkum

edenler, veya her devrimci şiddet eylemini "oligarşinin provokasyonu" olarak görenler, TİP gibileriyle sınırlı değildi. O dönemin "silahlı mücadele"yi reddetmeyen hareketlerinden Kurtuluş (KSD) ve Devrimci Yol da, faşizme karşı mücadelede statik, edilgen bir savunma çizgisini savunmakta, buna bağlı olarak her ikisi de misilleme eylemlerini, faşist odaklara yönelik vuruşları (mesela Gün Sazak'ın, Nihat Erim'in cezalandırılması gibi) şu veya bu biçimde mahkum etmekteydiler. Mesela, TKP'nin Güneşli Dünya dergisi, Gün Sazak eylemini şöyle değerlendiriyordu: "Şurası açıktır. Gün Sazak, CIA'nın, onun yerli kardeşi tarafından faşist partiyle ve odaklarla ilişkili bir biçimde öldürülmüştür... Dahası bu provokasyon faşist MHP içindeki bir hesaplaşmaya da bağlıdır." (G. Dünya, Sayı 5).

Benzer düşüncelere sahip olanlar olsa da, o dönem devrimci eylemleri CIA'ya bağlayacak zihniyette olanların sayısı yine de azdı. Ama mesela bir de 1995'teki Sabancı eylemi hakkında solda yapılan komplo teorilerini hatırlayın. Solda reformizmin ne kadar yaygınlaştığını ve "içselleştiğini" bu kıyaslamadan çok rahat görebilirsiniz.

O zamanki Devrimci Yol'un faşizm tesbitine karşılık, Kurtuluş da TKP gibi "faşizmin tırmandı" görüşündeydi. Onlara göre de faşist saldırılar karşısında sadece "savunma" durumunda olunmalıydı. Sadece savunma çizgisi ise, teslimiyete açılan kapıydı. Nihayetinde 12 Eylül öncesi ve sonrasında sürdürdükleri bu çizginin, onları nerelere getirdiği malum. TİP, TKP, Devrimci Yol, KSD, hepsi 1990'larda **ÖDP çizgisinde buluştular**. Parlamento-culukları, legalizmleri, reformistlikleri, dünden daha açık ve daha cüretli(!) hale geldi. Dün, sözde de olsa savundukları illegal mücadele, devrimci şiddet gibi olguları ağızlarına bile almıyorlar artık. Ve yine dünden en önemli fark olarak, pasifistliklerini Marksizm-Leninizmle haklı göstermeye de yeltenmiyorlar fazla. Artık dün ağızları bile alınması mümkün olmayan şekilde Avrupa Birlikçi, sivil toplumcu oldular. Reformizme, revizyonizme karşı mücadele de, buna bağlı olarak sürdürdü ve 1990'larda yeniden şekillendi.

- sürecek-

7 Ülke Daha NATO'ya katıldı

Emperyalizmin Ucuz Asker Ordusu Büyüdü

Bulgaristan, Romanya, Slovakya, Slovenya, Estonya, Litvanya ve Letonya, 29 Mart'ta düzenlenen törenle NATO üyesi oldular.

7 ülkenin katılımıyla NATO askerlerinin sayısı yaklaşık 200 bin artmış oldu. Böylelikle emperyalizmin "ucuz asker ordusu" büyüdü. Tekeller, yeni kazandıkları sömürgelerden kendileri için savaştıracak yeni askerler bulmuş oldular.

NATO'daki Amerikan Büyükelçisi Nicholas Burns, yeni üyelerin katılımı dolayısıyla yaptığı konuşmada 7 ülkenin katılımının emperyalizm için ne anlam taşıdığını şu sözlerle ortaya koydu: "**Bizi askeri açıdan güçlendirecekler... Bunlar büyük ülkeler değil, ama askeri kapasiteleri önemli. Kosova, Bosna, Afganistan ve Irak'taki operasyonlarımıza katılabilirler...**"

Başlangıçta sadece Avrupa'yı savunma amaçlı olduğu söylenen NATO, bugün artık müdahale alanını alabildiğine genişletmiş bulunuyor. Halen Irak'ta ABD ve İngiltere'nin yanısıra NATO üyesi 18 ülkenin askerleri var. Yeni üyelerden 6'sı zaten Irak'a daha önce asker göndermişti (aynı NATO'ya üye olmak isteyen Türkiye'nin Kore'ye asker göndermesi gibi...)

Emperyalizmin askerileştirilmiş ekonomisine yeni müşteriler

NATO üyeliğinin bu ülkelere getirdiği koşullardan biri de, bundan böyle "**gayri safi yurtiçi gelirlerinin yüzde 2'sini askeri harcamaya ayırma zorunluluğu**". Her NATO üyesi ülke, borç batağında yüzüyor olsa da, halkı aç bilaç olsa da, bu koşula uymak zorunda. Bu zorunluluk, emperyalizmin silah tekelleri için yeni müşteriler anlamına geliyor.

Bu genişleme, NATO tarihinin en kapsamlı genişlemesidir. 7 ülkenin daha katılımıyla NATO'nun üye sayısı **26'ya** çıktı. Genişlemenin çarpıcı diğer bir yanı ise, sözkonusu 7 ülkenin "**eski sosyalist ülkeler**" olmasıdır.

ABD Başkanı Bush, NATO'ya kabul töreninde 7 ülke liderine hitaben "**Diktatörlüğün ne demek olduğunu siz birinci elden biliyorsunuz. Artık o günler geride kaldı...**" derken, sosyalizme karşı kazandıkları zaferin tadını çıkarıyordu. Ama "tarihin sonu"nda değil; elbette yeni alt üst oluşlarla saflar yeniden oluşacaktır. Emperyalizmin ekonomik ve askeri örgütleri, o altüst oluş içinde dünya halklarına "tek alternatif" olarak dayatılamayacak.

Sayı 105

31

04 Nisan
2004

AKP'nin seçim taktikleri: oy çalma, yakma, polis ve jandarma terörü, rüşvet, gözdağı...

Seçim öncesinde başlayan rant kavgası için yaşanan kavgalar, çatışmalar, ölümler, AKP'nin polisinin, jandarmasının özellikle Kürt kentlerindeki yoğun baskıları, seçim günü de sürdü. Seçimler boyunca 8 kişi öldü, onlarca yaralandı.

Mersin'de 190 sandık, mühürleri sökülmüş şekilde seçim kuruluna teslim edildi. Oyların sahteleri ile değiştirildiğinin kanıtı olduğunu belirten ve 'kamareyla tespit ettik' diyen SHP'lilerin bu durumu protesto etmesine ise polis saldırıyla karşılık verdi.

Siirt'te seçimin şaibeli olduğu için protesto eden 3 bin DEHAP'lıya polis ve askerler saldırdı. Vali sokağa çıkma yasağı ilan etti. Kentin sokaklarında askerler "Kahrolsun PKK" sloganları atarak yürüyüş yaptı. Tüm sokaklarına panzerler, özel timler doldurulan kentte, sonraki günlerde de olaylar sürdü.

Diyarbakır'da seçimi kazanan DEHAP'lıların kutlamasına polis saldırdı, onlarca kişi yaralandı.

İstanbul'un Kıracaoğlu Beldesi'nde 80 oy farkla seçimi kaybeden Ferhat Tunç, "1080 oyumuz çalındı" dedi. Olay şöyle gerçekleşti: Ferhat Tunç'un önde olduğu sırada, Alevi halkın yaşadığı mahallelerden gelen 8 sandığın sayımı başlamadan, sandık başındaki SHP müşahitleri jandarma tarafından zorla dışarı çıkarıldı. SHP'lilerin çıkarılmasının ardından oyları jandarma kendisi saydı ve AKP adayının kazandığı açıklandı... Bu arada İçişleri Bakanı kontracı Abdulkadir Aksoy'un seçimden bir hafta önce beldeye iki kez geldiği öğrenildi.

İncirlik'te, oyların sayıldığı okulun kapılarını kilitleyen jandarma, sandıkları pencereden kaçırdı!...

Adana Seyhan, Gebze Dilovası, Van ve daha bir çok yerde yanmış, yırtılmış ve AKP dışındaki partilere verilmiş oy pusulaları bulundu.

AKP'ye Jandarma Desteği

Bu kadar kanın aktığı bir seçim daha önce yaşandı mı, hatırlamıyoruz, ama AKP'nin seçimlerde başarı elde edebilmek için nasıl terör estirdiği, hangi yöntemleri nasıl pervasızca, kendi burjuva siyaset kurallarını da hiçlediği açık olarak görüldü.

Özellikle Kürt halkı üzerinde terör estirme görevi, jandarmanın. Seçim öncesinde, kimi yerlerde açıktan "AKP'ye oy verin" diye propaganda yapan jandarma, seçim günü de "güvenlik" adına işbaşındaydı. Siirt, Kıracaoğlu bunun en çarpıcı örnekleridir. Sokaklara dökülüp sloganlar atan grup, AKP'nin Siirt Belediyesi'ni kazanmasını kutluyordu gerçekte.

Sözde "laik, Atatürkçü" bunlar. Ama sol'a, Kürt milliyetçi hareketine karşı, onyıllardır olduğu gibi, islamcıları kullanmakta, onlarla birlikte olmakta hiç tereddüt etmediler. Hem de "laikliği" dilinden düşürmeyenlerin, "şeriat tehlikesinden" en çok söz ettiği dönemde yaşandı bunlar. Yarın çıkarlar çatışıp, hesap ters döndüğünde utanmadan, "şeriatçılar belediyelerde yuvalandı" yaygarası yapacak olan da ilk bunlar olacaktır.

Aralarındaki çelişki ve çatışmalara rağmen, halka, ilerici kesimlere karşı birlikte olduklarını sık sık dile getirdik. O belediyeleri DEHAP'ın halkın iktidar mücadelesi için bir katkısı olur muydu, "Demokratik Güçbirliği" bugün aldığı için üç katı alsa, bu yapıyla emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelede ne anlam ifade ederdi, DEHAP düzen için bu haliyle gerçekten bir "tehlike" mi, bunların hepsi ayrı tartışma konularıdır. Ancak şu açık ki, "laik ordu", Kürt milliyetçiliğine karşı "şeriatçı AKP" ile kolkola girmiştir. Bugünkü çıkarları, politikası bunu gerektirmiştir.

AKP'nin dilinden düşürmediği "demokratiklikle" hiçbir ilgisinin bulunmadığı açıktır. Burjuvazinin tanımına göre, "demokrasinin temeli" denilen seçimlerde bile bu kadar baskıya, teröre başvuran bir kafa yapısı demokrat olabilir mi? "Halkın iradesi" derler. Görüldü, "satın al, rüşvet ver, tehdit et, bize oy vermezseniz yatırım gelmez diye açıkça ilan et, bakanların ağızından rüşvetler dağıt"... İşte "halkın iradesi" böyle oya tahvil ediliyor. Burjuva siyasetin klasik yöntemleridir bunlar. Her seçimde şu veya bu oranda rastlarsınız. Ama, AKP kadar arsız ve aleni yapana pek rastlamak zordur. Bunda burjuva medyanın, bunları görme, göstermeme ve AKP'ye verdikleri büyük desteğin önemli rolü vardır.

Despot, faşist politikaların uygulayıcısı bir parti halka "demokrasinin sürvarisi" olarak gösterilmiş, tekellerin kasalarına dolar olarak akan ekonomik göstergeler, "ekonomi iyiye gidiyor" diye pazarlanmıştır.

Halkın bunlara nasıl aldandığı ise ayrı bir yazı konusudur, burada sadece AKP'nin iktidar için neler yapabileceğini göstermekle yetineceğiz. Koltuk için dinini Amerika'ya pazarlayanların yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Siirt'te bir kişinin öldüğü kavgayı jandarma bastırdı. FOTOĞRAF: TURAN KÖKÜNCÜ

2004 Yerel Seçim Sonuçları Neyi Gösteriyor?

Yerel seçimleri sonuçtan bakarak, ne abartılı değerlendirip “gerici-faşistler güç kazandı” diye düşünmek, yansıtılmak istendiği gibi “sol çöküş” tespitleri yapmak, ne de küçümsemek doğru değildir. Elbette sol açısından, burjuva politikasının taktiklerinin halkı nasıl aldatabildiği, bu aldatmaya son vermek için neler yapılması gerektiği açısından incelenmeli, değerlendirilmelidir. Biz bu ilk değerlendirmede daha çok, detaylarına girmeden belli başlıklar etrafında sonuçları değerlendireceğiz.

1- Kim Kazandı, Halka Nasıl Yansıyacak?

Amerikancılar kazandı

Seçimin sonuçları için söylenecek ilk şey, Amerikancıların kazandığıdır. AKP, Amerikan emperyalizminin partisidir. Müslümanlığı, demokrasi, yoksulluk demagojisi her şey bunun kılıfı, bu gerçeği halktan gizlemenin aracıdır.

Amerika, politikalarını AKP aracılığıyla uygulamaya devam edecek, bundan sonra AKP iktidarı işbirlikçilikte daha pervasız olacaktır. Halkı yoksullaştırıp emekçileri işsiz bırakan IMF programlarını uygulamakta, özelleştirmelerde daha pervasızlaşacak, emekçi düşmanı, yoksulu daha yoksullaştıracak politikalarda arsızlaşacaktır. Emekçi halkın önünde, düne göre daha çetin ve kaçınılmaz bir mücadele süreci demektir bu.

ABD ve en genelde emperyalistler, kendi çıkarları için en uygun parti olarak AKP’yi görüyor ve bunu da gizleme gereği duymuyorlar. AKP de tüm varlığını buna göre ayarlamış, onlara dayanarak politika yapmaktadır. Onun için Amerikan politikalarını uygulamak, iktidar koltuğunda oturabilmektir. Evet, oyu bu halk veriyor. Ancak bu, demokrasicilik oyununda iktidarın niteliğini belirlemiyor. Bunda, halk kitlelerinin bilinç düzeyi, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda örgütlenme ve o bilinçle hareket etme gibi, bir çok eksik/olmayan etken sayılabilir.

Yeni-sömürge, faşizmle yönetilen bir ülkede iktidarların temel niteliği tekellere, emperyalizme hizmet etmesidir. AKP, bir buçuk yıldaki icraatı ile bunu en hızla kanıtlayan iktidar ünvanına sahip olmuş, emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin siyasi, ekonomik çıkarlarını korumada biçilmiş kaftan olduğunu kanıtlamıştır.

Tüm burjuva medyanın, işbirlikçi tekellerin seferber olmasının altında da bu yatıyor. Onlar çıkarlarını Amerikancılıkta görüyor, AKP’yi bu nedenle destekliyorlar. TV’ler, gazeteler AKP’ye

çalıştı, kitleler yoğun bir yalan propaganda bombardımanına tutuldu. AKP’nin % 60’larda gösterildiği anketlerle yönlendirilmeye çalışıldı.

Oligarşik cephede eşine sık rastlanmayan bir “bütünlük” AKP saflarında vücut buldu. İşbirlikçi tekeller, geleneksel olarak gerici bir güç oluşturan tüccar-tefeciler kesimi, orta burjuvaji, işbirlikçi tekellerin yerini almak isteyen holdingleşen tarikatlar, Avrupa Birlikçi sahte demokratlar, AKP’yi kendi iktidarı olarak gören islamcılarının büyük kısmı AKP saflarında birleştiler. Ortak noktaları emperyalist politikalar, sömürden çıkarları olmalıdır. Belediyeler yansıyan boyutuyla düşünülürse, bu bir talan ve rant kapısı, gerici kadrolaşmada bir mevzi kazanımı elde ettikleri söylenebilir.

2- AKP’nin ‘Başarısı’nın Sırrı Ne? Halk, IMF’ci, Amerikancı AKP’ye Neden Oy Verdi?

Rüşvet, tehdit, yalan, yoksullaştır-dilencileştir-yönet politikası, apolitikleştirmede geline aşama ve halkın alternatifsizliği temel etkenlerdir.

Elbette, AKP’nin çıkarlarını koruduğu, desteğini aldığı kesimlerin ona bu oy oranını kazandırması mümkün değildir. İşte bu aşamada, geniş halk kitlelerinin bu kesimlerin de etkisi ile yönlendirilmesi gündeme gelmekte.

Bu yönlendirmenin üzerinde politika yaptığı zemin vardır. Uzun yıllara dayanan politikalar sonucu, kitlelerin apolitikleştirilmesi, çıkarıcılığın ve bencilliğin propagandasının etkili olması, pragmatizm, sınıf bilincindeki gerilik, örgütsüzlük bu zemini olgunlaştırmaktadır.

Tüm bu olgular ayrı ayrı tahlil edilmesi gereken olgulardır, ancak yazımızın konusu bu olmadığı için şimdilik girmeden AKP’nin “başarısı”nın sırrına dönelim.

AKP’nin politika yapabilmesi, iktidarını sürdürebilmesi için nasıl bir ülke nasıl bir halk gerekiyor? sorusunun cevabı aynı zamanda AKP’nin yükselişinin de nedenleridir. Yoksulluk, muhalif güçlerin sindirilmesi, halkın alternatifsiz bırakılması, yozlaşma ve bireycileştirme, muhtaç hale getirip şükürcülüğe alıştırılması vb. AKP’nin politika zeminini oluşturmaktadır.

Örgütsüzlüğün alabildiğine ciddi bir sorun olduğu, halkı örgütleyecek güçlerin katliam, işkence, baskı politikaları ile kuşatma altında tutulmaya çalışıldığı bir süreçte bu politikaların zemin bulabileceğini unutmadan, AKP’nin politikasını şöyle özetleyebiliriz:

Apolitikleştir, bencilleştir, yozlaştır ve yönet!
Yoksullaştır ve yönet!

Yoksullaştırdığını dilencileştir, şükürcüleştir ve yönet!

Örgütsüzleştir, örgütlenmek isteyen sustur, sindir, baskı altında tut ve yönet!

Halk yoksullaştırılmalı ki, muhtaç hale gelsin. Bir yandan şükürcülük, yardımla yaşamaya alışma pompalanmalı ki, yoksul kitleler kapısını çalacak bir tarikat holdingi patronunun getireceği bir poşet yiyeceği beklesin ve şükretsinsin.

Aksi durumda halk daha özgür düşünecek, “oy vermezsem ‘yiyecek torbası gelmez, kömür dağıtılmaz... gibi kaygıları olmayacaktır.

Bir diğer önemli etken ise, halkın alternatifsizliği ve AKP’nin halkın özlemlerini demagojik olarak istismar etmesidir. Yoksulluk, işsizlik, adalet gibi en temel sorunlar, AKP tarafından arsızca kullanılmaktadır. Gerçekte bu sorunların hiçbirine en küçük bir çözümü yoktur. Halkın taleplerinin özünde, düzenin köklü değişikliği vardır esas olarak. “Nereye, nasıl değişmeli?” sorusunun cevabı geniş kitleler için net olmasa da, değişmesini istemektedir. AKP’nin en çok kullandığı kavramın “değişim” olması da buradan kaynaklıdır. IMF politikalarına devam, Amerikancılıkta daha ileri adımlara devam, işsizliği büyötmeye devam, adaletten sadece kendine adaleti anlayarak halkı adaletsiz bırakmaya devam... ama “değişim”. Tam bir riyakarlık tablosudur bu.

AKP, düzeniçi alternatifsizliğini biliyor, düzenin gerçek alternatiflerini ise, katlederek, hapseterek, örgütlenmelerini her türlü gayrimeşru yollarla dağıtarak halkı alternatifsiz bırakma politikası uyguluyor. İster tepkisel, isterse bilinçli

bir tercihle olsun, 12 Eylül Cuntasından bu yana en düşük katılımlı seçim olması, (yüzde 76; yani 40 milyon seçmenin 11 milyonu) bir anlamda halkın bu alternatifsizliğe isyanının, mevcut partilerin hiçbirinin sorunlarını çözeceğine inanmamasının, rantçı belediyecilik anlayışına tepkisinin göstergesidir.

3- Kim Kaybetti? “Çöken Sol” Mu?

AKP ile, tekellerin ve emperyalistlerin politikalarını kim daha iyi uygulayacak yarışına giren partiler kaybetti. ‘Çöken’ sol değil, öyle gösterilen, özünde oligarşinin ‘alternatif’ olarak yedekte tuttuğu ‘sol’dur.

Ülkemizde gerçek anlamda bir sosyal demokrat hareket yoktur. Böyle gösterilen partilerin oylarını artırdığı dönemler, aynı zamanda devrimci hareketin, kitle hareketinin yükseldiği dönemlerdir. 12 Eylül öncesi, 1980’lerin sonu böyle süreçlerdir. Devrim hareketinin belli bir aşamasında bu doğal bir sonuçtur. Halk örgütlülükleri geliştikçe, bu durum tersine döner, sosyal demokrat partilerin tabanını oluşturan yoksul kitleler devrim saflarında yerini alırlar. Bugün, devrimci mücadele açısından kitlesel bir yükselişin olduğu söylenemez.

Bugünkü CHP’nin ise halkın talepleriyle hiçbir ilgisi yoktur, Genelkurmay’ın sözcüsü haline gelmiş, laiklik dışında tek bir laf etmeyen bir partidir. Katliamlar, işkenceler, ölümler, yoksulluk, açlık onu hiç ilgilendirmemektedir. Böyle bir partiye halk niye oy versin. Verenler de yoksul kitlelerden çok bürokratik kesimler ve gele-

‘Merkez’ dedikleri, Amerikancılıktır

Başarılarının sırrını açıklayan hükümet sözcüsü Cemil Çiçek, “**kazanmak için merkeze gelmek lazım**” diyor. Böyle kazanmışlar! Kazanmak isteyen de böyle yapmalıymış...

Peki **neresi bu “merkez”** ve o “merkez”de **hangi politikalar uygulanır?**

Onyıllardır bilinir bu kavram. “Merkez sağ” ya da “Merkez sol” diye kendini tarif edenler, mevcut dünya düzenine, egemen sisteme uygun en iyi politikayı biz uyguluyoruz diyenlerdir.

Bu politikalar, tekellerin, sömürünün, emperyalizmin politikalarıdır. Kim, “merkeze gelmek lazım” diyorsa, o “iktidar olmak için Amerikancı olmak lazım” diyor. Kimi kendine “sol” diyenler de bu kavramı, “Amerika tek güçtür, ona uyum sağlamak zorunludur” diye “gerçekçilik” adına formüle etmektedir. Özü değişmez.

Merkez, geleneksel olarak işbirlikçi politikaların yeridir. Hiçbir ideolojiyi savunmayacaksınız (Amerikancılık dışında); yoksulları savunup “popülist” olmayacaksınız; IMF ne derse yapacaksınız; emperyalizm karşısında “makul politikalar” izleyecek, çıkarlarına dokunmayacaksınız; ulusalcı hiç olmayacak sana ne dayatılırsa yapacak, başına çuval da geçirseler yalayıp yutacaksınız; Amerikan imparatorluğu bölgede ne rol verirse koşa koşa gidecek, Ortadoğu halklarının topraklarının işgaline, zenginliklerinin talanına ortaklığını gizlemek için de “müslüman kardeşliğinden” durmadan sözedeceksin;

merkez partisi olmak, bunları savunmaktır. Bir başka deyişle, emperyalizmin 1990’lardan sonra ürettiği globalizmin hizmetkârı olmaktır.

Globalizmin hizmetkârları sadece tekellere hizmet eder, önüne atılan kemikleri yalayıp oturur yerine.

neksel alevi oylarıdır. “Çöken” düzenin soludur. “Solun birleşmesi” üzerine söz söyleyenlerin, niyetleri ne olursa olsun, bunu CHP ekseninde ele alması halkı aldatmaktadır.

“Demokratik Güçbirliği” ise ayrı bir değerlendirmeye konusudur. Kitle çalışmada, propaganda burjuvazinin yöntemleriyle burjuvaziye karşı girmesinin bedelidir aldığı sonuç. (Bkz. ‘Aynı Safta’ köşemiz.)

4- Halkın Mücadelesi Açısından Nasıl Bakmalı, Ne Ders Çıkarmalı, Ne Yapmalıyız?

Yoksullara gitmeli, örgütlenmeli, yoksulları ve emekçileri düzen partilerinden kurtarmalıyız.

Yerel seçimler de olsa, halkın AKP gibi Amerikancı, IMF’ci bir partiye yönelimine ilişkin yukarıda ifade ettiğimiz olgulardan, “suçlu halk” sonucu çıkarılmamalıdır. Suçlu, halkı bu batağa sürükleyen politikalarıdır. Tarih boyunca kitleler kendiliğinden bilinç kazanmamışlardır. Çağının devrimcileri tarafından bilinçlendirilmiş ya da objektif koşulların uygunluğunda spontane gelişen patlamalar, isyanlar derin sarsıntılar yaratarak bilinçlenmenin önünü açmıştır. Buradan bakıldığında da, egemen sınıfların halkı apolitikleştirip politikalarına alet etmelerinin karşısında devrimcilerin güçsüz kalması, kitlelere gitmede atıllığı sonucu görülmelidir. Devrimci Hareketin subjektif durumu buna bir gerekçe olabilir, güçler dengesi ile açıklamalar yapılabilir. Bu durum devrimin belli bir aşamasına kadar hep olacaktır. Ama şu da bir gerçek ki, sol, yoksul kitlelerden kopuk, kendi dünyasında “politika” yapmaktadır. Gecekonduardaki gerici-faşist örgütlenmelerin zemini, solun bıraktığı boşluklardır.

Halk, “Beyoğlu”nda değil, köylerde, gecekonduarda, fabrikalarda, işyerlerindedir. Devrimciler çalışma yaptıkları sınırlı, belli alevi halkın yaşadığı gecekonduaların dışında milyonlarca yoksul kitlelerin olduğunu görmek durumundadır.

AKP, emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin partisi. Sınıfsal olarak temsil ettiği kesimlerle, üzerine oturduğu yoksul halk kitleleri arasındaki çelişkiler, kaçınılmaz olarak AKP’ye de yansacaktır. Sürgit yoksulluk edebiyatını “Tayyip içinizden biri” yalanını sürdüremezler, inandırıcı olamaz. “İktidar partisi belli bir süre sonra yıpranmaya başlar” gerçeğinin özü budur. Ama her geçen süre, halk kitlelerin aldatıldığı, oyalandığı zamandır. Politik, ekonomik olarak AKP’nin politikalarının kimin işine yaradığını, kimin politikaları olduğunu halka anlattığımız oranda, bu süreç hızlanabilir.

AKP karşısında CHP’ye umut bağlayanlar;

Faşizmin politikalarını uygulayan AKP gericiğinin, işbirlikçiliğinin alternatifi, düzenin solu değildir. CHP vb. partiler düzenin politikalarını sürdürmekten başka halka hiçbir şey veremezler. Laiklik propagandası yapanlar, bu ülkede gerici güçleri bizzat geliştirenlerdir. Onları devrimcilere karşı kullanmalarının karşılığında önlerini açmış, geliştirmişlerdir. Yoksul halk, düzene isyan etmesin diye gecekonduarda örgütlenmelerinin, “şükürçüleştirmesinin” önü düzen tarafından açılmıştır. CHP, “laiklik” derken, bu güçlerin sözcülüğünü yapmaktadır.

Bu ülkenin gerçek sol’u, devrimci soldur. Düzenin değişmesini istediğiniz bütün çürümüş, asalak karakterini ancak devrimci sol değiştirir. Bunun yolu, bu çürümüş mekanizmayı yerlebir edip, halktan yana bir düzen inşaa etmektir.

Demokratik mücadele = AİHM’e gideriz ha!

Özellikle Kürt milliyetçiliğinin sola bulaştırdığı bir hastalık, daha doğrusu beyinleri zehirleyen, onyılların birikimlerine dayanan devrimci mücadele tarzını reddeden bir tarz bu. Hak ve özgürlük mücadelesinin, demokratik mücadelenin adresi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi.

Burjuvazinin adaletine duyulan inançtan, Avrupa hayranlığına kadar sola ait olmayan ucubeliklerden beslenen bu tarz, giderek her yere sirayet ediyor. En sık şekilde ise, Kürt milliyetçiliği tarafından oligarşiyi “korkutma” aracı olarak kullanılır hale geliyor.

Seçimlerde de yaşandı. Kıraca Beldesi’nde hileli olduğu açık seçim sonuçlarına itiraz eden Demokratik Güçbirliği adayı Ferhat Tunç, “gerekirse AİHM’e gideriz” diye tehdit ediyor hileyi yapanları. Elbette bu kafa Ferhat Tunç’un kendisine ait değildir, yukarıda belirttiğimiz gibi kürt milliyetçiliğinin etkileridir.

Tıpkı seçimleri olduğu gibi, elbette oligarşinin mahkemeleri de emperyalizmin mahkemeleri de demokratik mücadelede bir araç olarak kullanılabilir. Ama asıl unsur hiçbir zaman olmaz. Aslolan dışı, kıran kırana bir mücadeledir.

Kendi hakkını AİHM’de arayan biri, nasıl binlerce insanın yaşadığı bir yerde halkın hakkını arayabilir? Kaldı ki, Avrupa Birliği, oligarşi ile ilişkilerinin seyrine göre tavırlar belirler. AİHM de öyle gösterildiği gibi, hukuki değil, AB’nin siyasi bir kurumudur.

Seçimlerde burjuva yöntemlerle burjuvazi ile yarışa giriyorsanız, elbette muhalifini safdışı bırakmak için her yola başvuracaktır. Halk güçlerinin elindeki güç ise, mücadeledir, örgütlü halkın gücüdür, AİHM değil.

Sayı 105

35

04 Nisan
2004

DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİ, NEYİN MUHASEBESİNİ YAPACAK?

Sol umut ve beklentiler, Kürt milliyetçiliğinin seçim ve düzeniçileşme manevralarının malzemesi yapılamaz!

“Solun Birliği” iddiasıyla seçimlere giren “Demokratik Güçbirliği”, seçimlerden umduğunu, beklediğini bulamadı. Demokratik Güçbirliği üzerine yapılan teorilerin de, onun üzerine inşa edilen pratik öngörülerin de hayatın içinde bir karşılığı olmadığı görüldü. Demokratik Güçbirliği üzerine yapılan değerlendirmelere bakıp da şaşmamak elde değil. Değerlendirmelerde genel olarak bir şaşkınlık, hayal kırıklığı görülüyor. Hayal kırıklığını yaratan kendi hayali değerlendirmelerinden başka bir şey değildir. Başka deyişle; kumdan kaleler çökünce şaşınıyorlar; Oysa kumdan kaleleri yapan kendileridir.

Bugün “Demokratik Güçbirliği”ne ilişkin yaşananların ve söylenenlerin esas olarak 3 Kasım seçimleri sonrasında “Emek Barış Demokrasi Bloku”nda yaşanan ve söylenenlerden bir farkı yoktur. Bu da artık yeni bir oyalama yöntemine dönüşmüştür; önce kitleleri beklentilere sok, aldat, ardından niye olmadı diye sızlan, yakın... Sonraki seçimlerde aynı şeyi bir daha tekrarla. Artık bu oyuna bir son verilmelidir.

Bu defa, gerçek bir muhasebe yapılacak mı? Şu anki yaklaşımları itibarıyla ihtimal dahilinde görülüyor. Nasıl ki Emek Barış ve Demokrasi Bloku’nu hiç bir muhasebe yapmaksızın, halka, sola bu konuda hesap vermeksizin “tarihe” havale ettilerse, bunda da böyle olacaktır... Çünkü burjuva seçim politikası böyle yapılır!

1) Demokratik Güçbirliği, Kürt milliyetçiliğinin düzeniçi hesaplarının ürünüdür; Güçbirliğinin muhasebesi, Kürt milliyetçi politikalarıyla hesaplaşmaktır!

SHP, DEHAP, ÖDP, EMEP, SDP ve ÖZGÜR PARTİ’nin içinde yer aldığı Demokratik Güçbirliğine damgasını vuran, Kürt milliyetçiliğiyle burjuva SHP’nin ittifakıdır. DEHAP düzen içinde meşrulaşmak için SHP’yi kullanmış, SHP de sahte sosyal demokratlar arası rekabette varolabilmek için DEHAP’ı kullanmak istemiştir. Güçbirliği’nin varlık koşulu da, politikaları da bunlar tarafından belirlenmiştir. Bunların dışındakiler sürüklenenlerdir. Hiçbir politikaları yoktur. Bu ikisinin hesaplarının birer parçası haline gelmiş, “arada bize de bir şey düşer mi” küçük hesaplarıyla hareket etmişlerdir.

DEHAP dışındakilerin en başta yapacağı muhasebe, neden sürüklendikleridir. Kürt milliyetçi hareketine

öyle angaje olmuşlardır ki, onun peşinde burjuva SHP’yle ittifaka sürüklenmekten bile kaçınmamışlardır.

DEHAP ise, CHP’nin bir kliğinden başka bir şey olmayan SHP’yi “sol” olarak meşrulaştırmanın günahını yüklenmiştir. Burjuvaziyle gerçekleştirilen bu işbirliğinin ne solda, ne Kürt halkı içinde “coşkuyla” karşılanmadığı aşikardır. Tersine, Demokratik Güçbirliği’nin beklenenin altında oy almasında bu işbirliğinin benimsememesinin bir payının olduğu muhakkaktır.

Ama bunun da ötesinde önemli olan şudur: Kürt milliyetçiliği, düzen içine kabul edilme hesaplarıyla, Kürt, Türk halkı ve Türkiye solu için son derece **vahim** adımlar atmaktadır. Attığı adımların Türkiye halkı ve solu için ne getirip götüreceği onun umurunda bile değildir. Kürt milliyetçiliğinin karakteristik **benmerkezciliği**, seçim politikalarının da belirleyicisidir.

DEHAP’ın bu seçimdeki ittifak politikası, oligarşiye nefes aldırılmış, düzen soluna taze kan vermiştir. Bütün bunlar, emperyalizme ve oligarşik devlete güven verme adına yapılmıştır. Sorunu daha da vaim hale getiren ise, bunun “solun birliği” gibi bir kisve altında yapılmış olmasıdır.

Kürt milliyetçiliği için seçimler, düzeniçileşmenin platformundan başka bir anlam taşımıyor! Seçimlerde kurulan bu ittifaklar için halkın mücadelesini, birliğini geliştirme, demokrasiyi kazanma gibi amaçlardan söz edilmesi, burjuvaziyle ittifaka, düzeniçileşmeye meşruiyet kazandırmak için söylenen sözlerdir.

Kaybedilen belediyeler bile, sonuçta Kürt milliyetçi hareketin umurunda değildir; çünkü o SHP ittifakıyla düzen içileşmekte, kendini emperyalizme ve oligarşiye kanıtlamakta bir adım daha atmıştır. O bunu **esas kazanç** olarak görecektir ve önümüzdeki dönemin politikalarını da bunun üzerine şekillendirecektir.

2) Başarı ve başarısızlık hangi ölçütlerle değerlendirilecek?

SHP, DEHAP, ÖDP, EMEP, SDP, ÖZGÜR PARTİ’nin oluşturduğu Demokratik Güçbirliği neden **“başarısız”** oldu? Bu konuda Güçbirliği içinde yer alanların şu ana dek söyledikleri yüzeysel, gerçekçilikten uzaktır: *Yeterli büro açmadık, erken davranmadık, kendimizi anlatamadık* vs. vs. Bunlar aslında sadece sonuç.

Niye erken davranmadınız? Neyi anlatacaktınız?

Bunların cevabını verebiliyor musunuz?

Erken davranmadınız, çünkü, DEHAP'ın burjuvaziyle ittifak manevraları ve beklentileri bitmek bilmedi. Ne zaman ki, DEHAP kendisine burjuvazi içinde bir müttefik buldu, "Demokratik Güçbirliği" de ancak o zaman gerçekleşebildi.

Kendinizi anlatamadınız, çünkü, SHP'yle birlikteliği anlatamayacak durumdaydınız. Çünkü SHP'yle ittifak halindeyken, emperyalizme, faşizme karşı söylediğiniz herşeyin altı boş kalacaktı. Nitekim söylediğiniz kadarıyla da öyle oldu. Kendinizi anlattığınız kadarıyla da, kitleler anlattıklarınızı inandırıcı bulmadı.

Demokratik Güçbirliği, nasıl ki seçim öncesi, seçimlere burjuvazinin yöntemleriyle yaklaşırsa, şimdi de seçim değerlendirmesine burjuvazinin ölçülerıyla bakıyor. Mesele sadece alınan-alınamayan oy meselesi değildir; Niye seçim muhasebesi adına şu soruyu sormuyorsunuz? Bu seçim ittifakının, bu seçim çalışmalarının halkın mücadelesini, birliğini geliştirmeye, oligarşinin saldırılarını durdurmaya, halka faşizmi ve emperyalizmi anlatmaya ne kadar yararı oldu? Devrimci mücadeleye ne yararı oldu?

Bırakın bunun muhasebesini yapmayı, bu soruları bile ortaya koymuyor Güçbirliği bileşenleri. Çünkü bakış açıları, seçimlerin devrimci amaçlarla ele alınışından çoktan uzaklaşmıştır.

3) Demokratik Güçbirliği "sol birlik" miydi?

Bu güçbirliğini oluşturanlar, en başta bu konuda yarattıkları yanılsamayı sorgulayıp, bunun hesabını vermelidirler.

Devrimcilerden uzak durmak, daha baştan itibaren DEHAP-SHP ittifakının temel ilkesi olmuştur. Ondan sonra "demokratik güçbirliği"! Hayır, bu birlik, demokratik de değil, tekkeci, hegemonyacıdır.

Güçbirliği'nde yer alanlar, seçim büroları geç mi açıldı, az mı miting yapıldı gibi en tali sorunlara kafa yormayı bırakıp, şunu cevaplamalıdır: bu Güçbirliği'nin oluşumu ve çalışma tarzı devrimci miydi, biçim devrimci miydi?

Solun hemen hiç bir kesimi, yerel seçimlere katılmaya karşı değilken, neden daha baştan devrimciler her türlü ittifak görüşmesinin dışında bırakıldı? Bunun cevabını açıklıkla verebilecekler mi?

Biz, emperyalizmi ve oligarşiyi kızdırmamak için böyle yaptık diyebilecekler mi?

Bu ittifakın oluşumu devrimci değil ki, burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde katılıyor seçim oyununa. Tabii buna bağlı olarak da, ne dile getirdiği talep ve vaatlerde, ne ülke gündemini belirlemede, ne de belediyecilik anlayışında, gerçekte sistemi temelden rahatsız edecek bir şey söylememe üzerine kurulmuştur Güçbirliği.

Oligarşi adına defalarca iktidar olmuş kadroların oluşturduğu SHP'nin ve ABD müdahalelerini onayladığını açıklayan DEHAP'ın belirlediği bir programın başka türlü olması da mümkün değildir zaten. Bu birliğin solun birliği olabilmesi tabii ki mümkün değildir.

Güçbirliği meselesine ilişkin önceki yazılarımızda da işaret etmiştik; Türkiye solu, yıllarca CHP'nin sol olmadığını anlatmaya çalışmıştır kitlelere. CHP'nin sol olduğu yanlışını yaratmak, oligarşiye büyük bir manevra imkanı kazandırıyordu. DEHAP, şimdi SHP'yi bu pozisyona yerleştirmiştir. Güya, ÖDP, SDP, EMEP, SHP'nin "çatı" olarak kabul edilmesine sıcak bakmıyorlardı; ama "solun birliği" olarak SHP'yi meşrulaştırarak farklı bir şey yapmış olmadılar. Geline nokta da bile, yanlışlarını görmekten uzak oldukları görülüyor. Seçim sonrası EMEP çevresinde yapılan bir değerlendirmede okuduğumuz şu satırlar, bunu gösteriyor:

"Seçimlerin hemen ertesi günü bazı kişiler de 'solun bölünmüşlüğünden' söz ederek, CHP ve SHP'nin birleşmesi üzerine konuşmaya başladılar. CHP sol mudur, sorun 'sol'un birleşmesi midir?'" (Kamil Tekin Sürek, 30 Mart, Evrensel)

Dikkat edin, CHP sol mudur diye sorarken, aynı itirazı SHP için yapmıyor. Eee, kendileri komünist ya, SHP de komünistlerle ittifak yaptığına göre, "sol" olmayı çoktan hak etmiş olmalı. Artık "solun birliği" denilince otomatikman SHP de mi akla gelecek?

Sayı 105

37

04 Nisan
2004

4) Kürt milliyetçiliği, devrimci tarzı yoketmiştir. Önce bunun yerine oturtulması gerekir.

Güçbirliği'nin ne oluşumu, ne propaganda ve çalışma tarzı, devrimci değildir. Ülkemizdeki sol legal partiliğin savrula savrula geldiği nokta, burjuvaziyle aynılaşmaktır. **Burjuva meşruiyetini benimzersen kazanırsın.** Demokratik Güçbirliği'nin tarzı ve hesabı da buydu.

Bunun teorisi Kürt milliyetçiliği tarafından yapılmıştır. Bu teori, her türlü radikal kitle eylemini, militan direnişleri yadsıyan, oligarşinin kabul edebileceği kadarını talep etmeyi öneren bir teoridir. Bu anlayış **"devlete güven vermek gerek"** diyecek kadar müca dele gerçeğinden uzaklaşmıştır.

Seçim politikaları da bu anlayışa uygundur. Oligarşinin icazetini almayacak her türlü ittifak baştan reddedilir. Oligarşinin "riskli alan" olarak ortaya koyduğu sorunlara değinilmez.

3 Kasım da, 28 Mart yerel seçimleri de gerçekte bu yöntemin de başka bir açmaz olduğunu göstermiştir. Muhafız kimliği oluşturan tüm talep ve niteliklerinden vazgeçmediğin sürece, burjuva meşruiyete, oligarşinin icazetine uysan da kazanamazsın. Kazanman da ancak oligarşinin izin verdiği kadar olur.

İşte, seçimlerde başvuru zorbalık ve hile yön-

temleri açıkça gösteriyor. Onun tarzıyla, onun yöntemleriyle mücadele edersen, bayarıyı onun ölçüleriyle ölçersen, istediği zaman seni ekarte edebilir. Burjuvazi

kendi sınıf çıkarlarında kararlı; zor mu, hile mi, elbette başvuracağım diyor. Burjuvazi onlarca yasal ve yasadışı kanaldan kendi iktidarının güvencelerini oluşturmuştur. Parlamenter safdillik de işte bunun görülmediği noktada başlıyor zaten.

Ne seçimlerde, ne de haklar ve özgürlükler mücadelesinin diğer alanlarında halk güçleri böyle kazanamaz.

Hem somutta, hem uzun vadede kazandıracak tek tarz, devrimci tarzdır. Devrimci tarz, sınıf tarzıdır. Bu tarz, kendini oligarşiyle halkın saflaşmasında net olarak halkın saflarını koyar. Meşruiyetini emekçilerde arar. Kıran kırana mücadele eder. Hakları gasbedildiğinde “AİHM’e gideceğiz” den önce, söke söke almak kararlılığını ortaya koyar. AİHM’e gideceğiz yerine, bu sistemi başınıza yıkacağız, hesabını soracağız der ve kitleleri bu yönde kanallıze etmeye çalışır.

Kürt milliyetçiliği, herşeyi şirazesinden kaydırmıştır. Bu her platformda böyledir. Hiçbir değer, kavramın, ilkenin anlamı yoktur onlar için; hepsini pragmatik, benmerkezci çıkarlarının aracı yapmakta sakınca görmezler.

Kürt milliyetçiliğinin illegalde kaç örgüt kurup yıktığını bile izlemek zorlaşmıştır. Bugün kaç parti var, hangisi, hangi boşluğu dolduruyor? Hangisi ne rol oynuyor? Belli değildir. Örgüt kurup dağıtma bile, günlük manevralara dönüşmüş, ciddiyet kaybolmuştur.

DEHAP, öncesini bir yana bıraksak da, özellikle 1999’dan bu yanaki politikalarını düşünmek durumundadır. 1999’dan bu yana soyut bir milliyetçilik propagandası dışında halka, kendi tabanına ne söyledi, hangi programı sundu? Ve sonuçta kendi tabanını da bu sonuçsuz, iki günde bir değişen politikalarından “bıktırdı.”

5) Solun ve emekçilerin birliği, icazetli ittifaklarda değil, halk cephesinde sağlanır!

Solun birliği adına yapılan tüm tartışma ve görüşmelerde, başta Kürt milliyetçiliği olmak üzere tüm reformistler, ısrarla “halk cephesi”nden kaçarlar. Böyle bir cephe seçim çalışmasını da içereceği gibi, hayatın diğer alanlarını da kapsayan bir rol oynar. Reformistler, teoride bunu ister gibi görünseler de, pratikte bundan kaçarlar. Bu yüzdendir ki, bugüne kadar oluşturdukları birliklerin hepsi için “*bu birlik sadece seçimle sınırlı kalmasın*” diyen kendileri olduğu

halde, onu seçim dışına taşırmayan da yine kendileridir.

Çünkü, kafa bir kere devrimci değil; daralmış, ufalmış bir beyinle, sadece küçük hesaplar yapılıyor. Bu ufuksuzluk, benmerkezcilik ve icazetçilik terkedildiği sürece, demokrasi mücadelesinde bir adım daha ileri gidilmesi mümkün değildir.

Artık bitti. Süreci bu şekilde götüremezsiniz.

Kürt milliyetçiliği ve ona yedeklenen reformizm, Demokratik Güçbirliği tecrübesinden ders çıkarmak istiyorsa, artık Kürt sorununu da gerçek yerine oturtmak zorunda olduğunu görmelidir. Elbette böyle bir sorun var, ama herşeyi burada döndürürseniz, işte ortaya bugünkü kısır döngü çıkar.

Böyle gitmez. Kanımızca, gerek 3 Kasım, gerek 28 mart seçimlerinden çıkılacak bir ders varsa, en başta budur.

Alınan oy oranı yüzde 5 değil de, yüzde 6, hatta 7 olsaydı, bu Güçbirliği’ni “devrimci” yapar mıydı? Hayır! Onu “demokratik” yapar, tek “alternatif” olduğunun kanıtı olur muydu? Yine hayır. Sol muhalefet, sol dalga, sol birlik kitle hareketiyle yaratılır. Kitle hareketini yaratmak ise, haklar ve özgürlükler mücadelesini devrimci, militan bir bakış açısıyla ele almak, tüm demokratik kurum ve araçları bu bakış açısıyla değerlendirmekle mümkündür.

Güçbirliği, halkın hangi taleplerini dile getirdi, hangi politikaları üretti? Burjuvazinin izin verdiği kadarının dışında hiçbir şey.

Halkın Cephesi’ni yaratmak gibi süslü lafların pratikten bağımsız hiçbir anlamı olmadığı iyi bilinir. Böyle bir cephe için, sol politikalar gerekir. Bunun SHP’li bir ittifakla üretilemeyeceği açıktır. Sol politika, SHP’yle olmayacağı gibi, DEHAP’ın mevcut anlayışıyla da olmaz. DEHAP, halkın kurtuluşunu, “Kürt sorununun çözümünü” ya Amerika’da, ya Avrupa’da, ya burjuvazide arıyor, kendi gücüne, halka güvenmiyor. SHP’yle ittifak tercihi de aynı bakış açısının sonucudur.

Bu sonuçlardan ders çıkaracak mı? Evet bir “ders” çıkaracaktır, ancak bu ders, hezimetinin kaynağını izlediği politikalarda görmek, emperyalist politikalarından medet ummasının, oligarşiye kendini kabul ettirme hesaplarının halk tarafından kabul edilmediğini anlamak olmayacaktır. Dileğimiz yanılmaktır, ama büyük olasılık sol, devrimci politikalara yönelme olmayacaktır kısaca. Bu da olmadı, nasıl yapsam da düzen içinde meşrulaşsam hesabı daha da yoğunlaşacaktır. Güçbirliği “hezimeti”nin muhasebesini yapmak isteyen her devrimci, demokrat, ilerici, işte bu yüzden en başta Kürt milliyetçiliğinin bu politikalarıyla hesaplaşmak zorundadır.

23 Milyon kuşlama!

Üzerinde “Hapishanelerde 109 İnsan öldü! Duydunuz Mu?” yazan el ilanları (yaygın deyişle kuşlamalar) **tecrite ve sansüre karşı** sürdürülen kampanyanın araçlarından biriydi. Aynı muhtevadaki afişlerin, bildirilerin yanısıra, en geniş kesimlere bu soruyu duyurmak için kuşlama yapılması da öngörüldü ve 23 milyon el ilanı bastırıldı.

Bu rakam, Türkiye devrimci hareketi tarihinde bir ilktir! Türkiye’nin bir çok kentinde, aynı günlerde, her kentin merkezi meydanları ve caddelerinde aynı anda bu el ilanları uçtu.

Bu rakama, matbaacılar da, kampanyayı Anadolu’nun yüzlerce ili, ilçesi ve kasabasında sürdürülenler de şaşırdı. Çünkü klasik, alışlagelmiş olanın ötesinde, küçük bir Anadolu şehrinde bile onbinlerce el ilanı dağıtılacaktı.

Dağıtıldı da.

Bu kampanyanın bir kaç on bin kuşlamayla yapılması halinde pek de rahatsız olmayacak olan oligarşi, afişlerin ve el ilanlarının bu ölçüde yaygınlığı karşısında, saldırıya geçti. Afişlerin asılmasını ve el ilanlarının dağıtımını engellemek için ülke çapında merkezi karar alarak gözaltı operasyonları gerçekleştirdi.

Bu rakamı özel olarak yazmamızın nedeni ve önemi şuradadır; Türkiye solu, bir çok konuda olduğu gibi, propaganda da iddiasızlaşmış, sıradan-

laşmıştır. Bir kaç yüz dergi dağıtmak, bir kaç bin afiş, bildiri solun bir çok kesimine yeter haldedir. Bunun bir yansıması- nı Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu toplantılarından biliyoruz. Onlarca örgütün oluşturduğu bu koordinasyonda afiş, bildiri gibi şeyler sözkonusu olduğunda telaffuz edilen rakamlar, komiktir.

Çeşitli sol kesimlerin sürdürdüğü seçim faaliyetlerine ve bu faaliyetlerin sunuş biçimine bakıldığında da, ufuk daralmasının, iddiasızlaşmanın ne ölçüde vahim boyutlara ulaştığı görülebilir. 5-10 dergiyle koparılan fırtınalar, 50-60 bildiriyle estirilen devrim rüzgarlarından geçilmiyor. Tabii ki hiçbirinin gerçekliği yoktur.

Haklar ve Özgürlükler Platformu, Halk Anayasası Taslağı’nı bir kaç kez yüzbinlerce bastırıldığında bu kesimlerin gözünde okunan şaşkınlık, gerçekte beyinlerdeki küçülmenin sonucudur. Kitlelere ülke gerçeklerini taşıyamıyorsak, nedeni yine aynıdır.

Devrimcilerin belli alanlarla sınırlı faaliyetini aşmak, iddiamızı büyümekten geçiyor. 23 Milyon el ilanı da ilk başta “imkansız” görülmüştür; ama olmuştur işte. Basılmış ve ülke çapında dağıtılmıştır. Türkiye solu, ve tek tek tüm devrimciler, ufkunu ve iddiasını büyütmelidir. İddiasını büyütenler, o iddiaya denk düşen emeği de ortaya koyduklarında, oligarşinin ördüğü sansür duvarlarında gedikler açabilirler.

Sayı 105

39

04 Nisan
2004

Yusuf Aracı ölümsüzdür

Büyük Direniş’in şehidi Yusuf ARACI, 27 Mart günü, İskenderun’da anıldı. Aile evinde toplanan kitle mezarlık girişinde “Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez” pankartı ve Yusuf Aracı’nın resimlerini açarak, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”, “Yusuf Aracı Ölümsüzdür”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Tecrite Son Sansüre Son” sloganlarıyla yürüdü. Babasının Kur’an okuduğu anmada, ölüm orucu şehidi Fatma Bilgin’in Yusuf’a yazdığı şiir okundu. Saygı duruşunun ardından şehit aileleri ağittılar yakarak katillere lanet yağdırdılar.

Hasan Kutlu, “Açlığa zamanla emperyalizme ve faşizme boğun eğmeyen irade Yusuf Aracı” diye başladığı konuşmasında, Yusuf’u anlatırken, şehitliğinden sonra bir yoldaşının O’nu anlatan yazısı okundu. “Mevsimlerden ilkbahar. Güneş yeni yeni göstermeye başladı kendini. Ve bir cemre daha düştü toprağa; bahar, yaz misali ısınıverdi. Nicedir hasret bu topraklara Yusuf bereketi düştü.” sözleriyle başlayan yazıda, Yusuf, emekçi yönleri, sıcaklığı, mütevaziliği, şehitlere vefa duygusu ve fedakarlığı ile anlatıldı. Sloganların atıldığı anmada, marşlar ve tür-

küler söylendikten sonra, ailesi evde yemek verdi.

Anma sırasında, Antakya’dan gelen ailelere yönelik baskı uygulayan jandarma, araç şoförüne baskı, ilçeyi terk etmeye zorlama ve yoğun güvenlik önlemleri ile yine terör estirdi.

Sayı 105

40

04 Nisan
2004

Tayyip Şaron'un Suç Ortağıdır

Terörist İsrail ile bütün siyasi, ekonomik, askeri ilişkiler kesilmelidir. Bunu yapmayan hiçbir iktidar, İsrail'i eleştiremez.

Tayyip, halkın öfkesine, iç politikaya hitap ediyor, suç ortaklığını gizlemek istiyor.

İsrail'e öfke duyup, kendi ülkesindeki zulmü görmeyen, destekleyen islamcılık, riyakarlıktır.

Şeyh Yasin'in katledilmesinin ardından, AKP iktidarı İsrail ile işbirliğini, dökülen kandaki sorumluluğunu gizlemek için üst üste ve "radikal" açıklamalar yapıyor.

Tayyip Erdoğan, Vakıf gazetesine verdiği demeçte (29 Mart), "İsrail'in terör olduğunu" söyleyip şöyle diyor:

"Bir defa siz, savunmasız kadınları öldürürseniz, ufacık yavrucukları öldürürseniz, toplu katliamlara girerseniz, oradaki insanların yapacak hiçbir şeyi kalmaz. İsrail'de bir markette öldürülen insanlar da terör, ama öte tarafta o ufacık yavruların, kadınların, savunmasız insanların havadan helikopterlerle bombalanarak öldürülmesini de aynı kapsam-

da görüyorum."

Bu sözleri bir başkası söylese, anlaşılabilir. Ama konuşan, o *ufacık yavrucukları öldüren Şaron*'la, İsrail'le her türlü siyasi, ekonomik, askeri ilişkileri sürdüren bir iktidarın başıdır.

Tayyip Erdoğan yalan söylüyor! Sadece tabana hitap ediyor, iç politikaya konuşuyor. Sanki Şeyh Yasin suikastinden önce bunlar yaşanmıyordu. Ve katliam, işgal büyük bir vahşetle uygulanırken, Türkiye, İsrail ile helikopter bakım ihaleleri yapıyor, Manavgat Suyu'nu siyonistlere satıyordu. Tek başına, İsrail terörünün başdestekçisi Amerika ile "stratejik müttefiklik", onun Ortadoğu politikalarında rol almak için canhıraş gösterilen çaba bile, elini Filistin kanına batırmaktır. "Müslüman demokrat" iktidarı ile, "laik Atatürkçü" Genelkurmay'ı ile Türkiye'nin İsrail terörüne söyleyebileceği tek bir söz olamaz.

İsrail'in terör politikası, AKP'nin terör politikasının aynıdır. Ağababaları Amerika'dır.

Tayyip, "Terör İcra Eden" İsrail ile Bütün İlişkilerini Kesebilir Mi?

"İsrail terör icra ediyor" diyor Tayyip. Bunu söyleyen bir iktidar, gereğini yapmak durumundadır.

"Terör icra eden"lerden siyah ticaretini kesebiliyor musunuz?

"Terör icra eden"lerle yaptığınız tank ihalesi anlaşmalarını iptale edebiliyor musunuz?

Filistin halkının tepesine roketler yağdıran, Şeyh Yasin'i vuran pilotlara Konya Ovası'nda eğitim alanı vermekten vazgeçebiliyor musunuz?

"Terör icra eden"lerle askeri, istihbari işbirliğine son verebiliyor musunuz?

"Terör icra eden"lerin daha fazla bombalar yağdırması, işgali sürdürmesi için ekonomilerine Manavgat suyu ile katkı sunma anlaşmasını iptal edebiliyor musunuz?

"Terör icra eden"lerle askeri eğitim anlaşmalarını iptal edebiliyor musunuz?

AKP bunların hiçbirini yapamaz. Amerikan işbirlikçisi olduğu için yapamaz. İsrail'in gerçekte dostu olduğu için yapamaz. "Müslüman demokrat" için tüm bu suç ortaklığının belgeleri, caizdir, mübahtır. İsrail'e tavır almak, AKP'nin iktidar koltuğunun ABD tarafından sallanması demektir, AKP'nin Ortadoğu'da kendine biçilen rolü kaybetmesi demektir. AKP'nin düşündüğü, bütün dış politikasının oturduğu zemin, İsrail-ABD şer ittifakının bölgeyi kan gölüne çevirmesinden kendine hangi siyasi, ekonomik çıkarların düşeceği, hangi menfaati sağlayacağıdır. Bunun için pusuya yatmış bekliyor Tayyip. Sinsince, ikiye bölünmüş, riyakarca, elini Filistin kanına bulayarak, Irak'ta kadın, çocuk, genç yaşlı demeden işgalci katliamına ortak olarak...

Tayyip, sadece halka yalan söylüyor, vicdanları, öfkeleri yalanla küllemek, tepkinin kendisine yönelmesini engellemek istiyor. İslamcı basın da, Tayyip'in halkı aldatmasına suç ortaklığı yapıyor.

Tayyip, Kendi Ülkesindeki "Terörün Sebeplerini" Yokedebiliyor Mu?

Kendi kafasındakini, uyguladığı politikaları değil, halkın duymak istediklerini söylemek konusunda AKP'nin üstüne yoktur. Bu konuda uzmandır-

İsrail terörü... Emperyalist kuşatma... işbirlikçi Arap rejimlerinin ihaneti Direnişi teslim alamayacak

lar. Hep aldatarak, uyutarak politika yapmışlardır tarihleri boyunca.

“Önce terörün sebepleri, gerekçeleri ortadan kaldıramazsak, istediğimiz kadar askeri güç yığalım, istediğimiz kadar polisiye tedbirler alalım, bunu engelleyemeyiz.” (Vakit, 29 Mart) diyor Tayyip.

Bu bilimsel bir gerçek. Ama Tayyip’e ait değil bu tespitler. O, sadece dile getiriyor. Bu da bir şeydir elbete. Bunu söyleyen bir iktidar aynı gerçeği kendi ülkesine uygulamak zorunda değil mi?

Peki AKP ne yapıyor? “Terör” dediği eylemlerin sebeplerini yok edebiliyor mu? Haydi bunu geçtik, böyle bir politikası var mı?

O, hakkını arayan memurun, işçinin taleplerini dinlemiyor, “terörist” diyor. IMF’ye karşı çıkan, kapitalist sömürü ve talan politikalarını eleştirenleri “marjinallikle” suçluyor. YÖK’e karşı çıkan öğrencilerin üzerine panzerlerle yürüyor ve hapishanelerde tecriti değil, tecrite direnenleri yok ediyor.

Ne farkı var bu kafanın Şaron’dan?

Amerikan emperyalizminin ürettiği, tüm ülkelerin egemen sınıf iktidarlardan tarafından kullanılan “terör”, halkların zulme, yoksulluğa, işgallere, adaletsizliğe isyanıdır. Bu sözleri söyleyen biri, yoksulluğa, adaletsizliğe, sömürüye, zulme son verir. Tam tersine AKP bunların uygulayıcısıdır.

**Riyakar İslamcılık:
Filistin’deki Zulme Lanet
Türkiye’deki Zulme Onay**

Riyakarlık, yalan sadece Tayyip’e özgü değil. İstisnaları dışında, islamcı kesimin genel karakteridir. Bunun en açık örneği, Filistin’deki zulmü lanetleyip, ülkemizdeki zulme ya sessiz ya da doğrudan onay vermekte, desteklemektir.

Bu ülkede katliamlara karşı çıkmayanların, İsrail’in katliamına karşı çıkması riyakarlıktır.

Şeyh Ahmet Yasin’in katledilmesinin ardından, İsrail terörü, özellikle Gazze şeridini hedef alarak sürüyor. Filistinli çocukların cansız bedenleri, öfkeli annelerin, babaların kucaklarında resmediliyor, evler yıkılıyor, sokaklar teröre kesiyor. Suikastın ardından onca “kınama” açıklamalarının hiçbir hükmünün olmadığı böylece bir kez daha görülüyor.

Peki İsrail bu cüreti nereden alıyor? Bu cüreti verenler, söylemleri ne olursa olsun, aynı zamanda intifadayı kuşatmak isteyenlerdir.

Elbette en başta **Amerika**’dır İsrail’in destekçisi. Bunun en son kanıtı, Şeyh Yasin suikastine ilişkin BM Güvenlik Konseyi’ne getirilen bir tasarının ABD tarafından veto edilmesi oldu. Üç ülkenin “çekimser” kaldığı oylamada, ABD kararı veto ederek, İsrail’in kınanmasını bir kez daha engelledi. Böylece, BM gündemine gelen karar tasarılarında Amerika 79. kez İsrail aleyhine bir kararı daha veto etti.

Avrupa Birliği, “tasarının yaşam şansının olmadığı” gerekçesiyle tavırsız kalarak, “Filistin direnişini kırmak aslında benim de istediğimdir, ama İsrail terörünü açıktan desteklemek, demokrat görüntüme uymaz”, demiş oldu. Genel olarak işgal karşısında, özel olarak son saldırı karşısındaki tavırda bu minvaldedir. “Barış”ı dilinden düşürmeden, intifadanın boğulması için İsrail terörüne destek vermektedir. Kısaca bildik, sinsî, ikiyüzlü, demokrasi, özgürlük laflarını dilden düşürmeden emperyalist işgal ve talan politikalarının savunucusu tavrını yineledi BM’de.

Filistin direnişini kuşatmanın bir ayağı da **işbirlikçi Arap rejimleri**. Kimisi doğrudan ABD ile işbirliği yaparak, kimisi Filistin davasına kulaklarını, gözünü kapatarak bu kuşatmaya katılıyor. Bunun son örneği, **Arap Birliği**’nin 29 Mart günü Tunus’ta yapacağını açıkladığı, “Şeyh Yasin’in katledilmesi ve Filistin” gündemli toplantının, ABD’nin baskısı ile iptal edilmesi oldu. Aylar önce belirlenen toplantının asıl gündemi “Büyük Ortadoğu Projesi” idi, son gelişmelerle Filistin gündeme alınmıştı. Arap rejimlerinin haline bakın; kendilerini ilgilendiren bir Amerikan projesine bırakın karşı çıkmayı, tartışmıyorlar bile. Filistin davasını satışta ise en dip noktaya ulaştılar, ihaneti derinleştirdiler. Daha önce temelde Sovyetler’e sırtlarını dayıyarak Filistin’e sahip çıkıyor görüntülerinden şimdi eser kalmadı. Filistin davası-islam ülkeleri bağlantısının ne kadar sunni olduğu açıktır. Filistin davası, her inançtan ezilen halkların davasıdır.

Filistin direnişi tarihsel haklılığı, dirençli halkı ile bu kuşatmayı yaracak güçtedir. Filistin sokaklarındaki büyük öfke kanıtı, feda ruhuyla vatanlarının özgürlüğü ve bağımsızlığı için çarpışan direnişçiler teminatı, onlarca yıllık bir tarih bunun tanığıdır.

Örneğin **Vakit!** Her türlü katliamcılık, ihbarcılık, hedef gösterme, terör demagojisi, oligarşiye yaltaklanmak için halka ve devrimcilere karşı işlediği suçları görmemenin de ötesinde destekleme, demokratik hakkını arayanlara düşmanlık, her şeyi bulabilirsiniz.

Faşist kırması riyakar islamcı Vakit'te, oligarşinin bütün zulüm politikalarına ortaklığı görebilirsiniz. Yeter ki, zulme maruz kalan ilericiler, solcular olsun. O, desteğin ötesinde buna çanak tutar, büyük bir zevk alır, zil takıp oynar, kınalar yakar. Namus, ahlak, inanç hak getire. Bu gazetenin çıktığı günden bu yana arşivini inceleyin, sol'a kin kusmadığı, birilerin ihbar etmediği bir tek sayısını bulamazsınız. Onun ahlaki öyledir ki, Sivas'ta aydınların, ilericilerin diri diri yakılmasını bile alkışlamıştır.

Bir an bu kafanın iktidar olduğunu düşünün; Şaron'dan hiçbir farkı olmayacaktır.

Denilebilir ki, Vakit zaten bu "ahlakıyla" tanınıyor. **Yeni Şa-**

fak'ı alalım. En liberal, özgürlükçü, demokrat geçinenidir.

Onun tarzı daha sinsi, daha ikiyüzlüdür. İhbarcılığı daha sinsi yapar, katliamları, infazları, işkenceleri (eğer kendisi madur değilse) daha sinsi destekler. Ya, bunları hiç görmez, ya da satır aralarında, daha dolaylı biçimlerde destekler. Hele AKP iktidar olduktan sonra; hak arayan herkes "provokatör" olmuştur, "istikrarı bozmak isteyen dış güçlerin uzantıları" haline gelmiştir. AKP'nin her türlü terörüne gözyumulduğunu görürsünüz. Örneğin bir AKP mitinginin haberini verir, aynı mitingte AKP'yi protesto ettiği için yaka paça meydana atılan, AKP'li serseri gençler tarafından dövüldüklerini vermez. Yoktur böyle bir şey. Zaten yoksulluk diye bir şey kalmamıştır ülkede. **Kanal 7**'yi de aynı katagoride değerlendirebilirsiniz.

Riyakarlıklarına örnek olması açısından, Şeyh Yasin'in özürlü bir insan olması ile ölüm orucu gazilerine ilişkin yayımla-

rı karşılaştırılabilir.

Elbette, İsrail suikastinin ahlaki yönünün sorgulanacak bir tarafı yoktur. Emperyalist tekellerin Ortadoğu politikalarını yaşama geçiren İsrail, tekellerin ahlakını temsil ediyor. O ahlakta, hiçbir insanlık değeri yoktur. Tıpkı, işgalden parse kapmaya çalışan ve "şimdi Irak'a yatırım yapma zamanı" diyen MÜSİAD gibi. Biri katlediyor, ötekisi katliamdan rant elde etmek istiyor.

İsrail ahlaksızlığını sorgulayan, tekerlekli sandalyedeki Yasin'in katlinin "insanlık dışı" olduğunu söyleyen bu kesimler, kendi ihtiyaçlarını karşılamayacak durumda olan gazileri hedef gösterirken, "bakın bakın konser izlemeye de gitmişler... Sezer bir teröristi daha affetti" manşetleri atarken, onlarcasının tutuklanmasını sağlarken hangi ahlaki temsil ediyorlar, hangi insanlık değerlerini savunuyorlardı?

Bu ahlak, zulmün, Şaronların, Bush'ların, emperyalizmin ahlakıdır.

Temel Haklar, İsrail'i AKP Önünde Protesto Etti

Temel Haklar'ın da içinde yer aldığı Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 27 Mart günü İsrail Konsoloslugu önünde düzenlediği eylemle, İsrail'i protesto etti.

200 kişinin katıldığı eylemde, "Katil İsrail, Filistin'den defol" pankartı açılarak, Konsolosluga yürüldü. Eylemde İsrail'i lanetleyen, Filistin halkının direnişini destekleyen sloganlar atıldı.

Bir başka eylem de, 29 mart günü AKP İstanbul il binası önündeydi. Temel Haklar'ın düzenlediği eylemde AKP iktidarının İsrail ile ilişkilerine dikkat çekildi. Temel Haklar adına konuşan Tigin Öztürk 'İsrail ile ilişkileri kesin, Filistin halkının katili olmayın' dedi. Sık sık 'Katil ABD İşbirlikçi AKP', 'Bütün Dünya Halkları Kardeşir', 'Burası Filistin Hepimiz Filistinliyiz' sloganları atılan basın açıklamasında, **"Şeyh Yasin'in katili İsrail**

siyonizmi, Amerikan emperyalizmi ve AKP iktidarındır" denildi.

"İktidarda kalmak için Müslüman halkların katledilmesine bile ortak olan bir inanç olamaz." sözlerine yer verilen açıklamada, "iktidar için ABD emperyalizminin her türlü politikasının destekçiliğini yapanların dini imanı yoktur, bu kesimler dini kullanmak dışında dinle ilgileri de yoktur." denildi.

İslamcılara seslenen Temel Haklar, Türkiye'deki zulme karşı çıkmamalarının tutarsızlığını ve İsrail'e karşı çıkışlarındaki samimiyetsizliği gösterdiğini belirterek; "ya zulümden yanasınızdır, ya da halklardan" dedi.

Bu ülke böyle yönetiliyor

bölüm 3

Oligarşinin yönetim tarzını ele aldığımız dizimizin ilk bölümünde, halktan duydukları korkunun bir ürünü olarak fişleme yöntemini ele aldık. İkinci bölümde ise, oligarşinin halkı sindirme, gözdağıyla teslim alma, örgütlenmelerini dağıtma, dinamik kesimlerini yok etme amacıyla düzenlediği katliam politikasına yer verdik.

Oligarşinin provokasyon politikasını ele almadan önce, katliamcılığa ilişkin bir noktayı hatırlatalım. Katliamlar, halkı sindirmede en etkili olduğu için, oligarşinin en sık başvurduğu yöntemdir. Ancak sanılmasın ki, sadece devrimcilere, düzene karşı silahlı mücadele verenlere yöneliktir. Halkın her türlü örgütlenmesi hedeftir. Bu amaca hizmet edecek her türlü katliama oligarşinin tarihinde rastlayabilirsiniz.

Provokasyonlarla Yönetiyorlar

Sözlüklerde provokasyon, “kışkırtma, tahrik etme... Herhangi bir kişiye, gruba, örgüte ya da devlete karşı girişilen ve onları sonradan ağır sonuçlar verecek bir karşı eylemde bulunmaya zorlayan önceden tasarlanmış girişim” olarak tanımlanır. Ancak bu ülkede “devlete karşı” hiçbir provokasyonu göremezsiniz, tersine provokasyonların altında hep devletin imzası olmuştur. Oligarşi en genel olarak şu tür hedeflerine ulaşmak için provokasyonlara başvurur:

Emekçi kitlelerin mücadelesinin, devrimci mücadelenin önünü kesmek; halkın bir kesimine, ya da tamamına yönelik bir baskı politikasını hayata geçirmenin zeminini yaratmak; hak arayanları, örgütlenenleri sindirmekte kullanacağı “terör, anarşi” demagogisi yapabilmek; iç-dış herhangi bir siyasi hedefini gerçekleştirecek politikalarına zemin hazırlamak...

Elbette bu genel hedeflerinin dışında çok daha lokal hedefler için de provokasyonlar düzenlendiği görülebilir.

Provokasyon, bir katliamla, bir cinayetle, ya da kışkırtılmış bir kesimin (bunlar her dönem ya islamcılar ya da faşistler olmuştur) dizginsiz yağma ve talanı ile gündeme gelir.

6-7 Eylül 1955'te yaşanan yağma ve katliamlar, bu konuda çarpıcı bir örnek teşkil etmektedir. Devletin en önemli noktalarında bulunduktan

sonra emekli olan Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu'nun, “Özel Harp Dairesi'nin muhteşem bir örgütlenmesiydi” dediği 6-7 Eylül'ü özet olarak hatırlamak, oligarşinin provokasyonları nasıl yaşama geçirip, kitleleri yönlendirdiğini ve siyasi-ekonomik hedefine ulaşmakta araç olarak kullandığını gösterecektir. İşte, yıllarca gizlenen ancak sonraki yıllarda ortaya çıkan gerçekler ışığında, adım adım 6-7 Eylül:

1- Bugün de gündemde olan, Genelkurmay'ın ‘Anadolu'ya hapsoluruz’ dediği Kıbrıs'ın gündemde olduğu günlerdir. 25 Temmuz 1955'te Yunanistan Kıbrıs'ı BM gündemine getirmiş, 29 Ağustos'ta Londra Konferansı toplanmıştır. Oligarşinin kontrgerilla örgütlenmesi Özel Harp Dairesi hemen harekete geçer.

2- Mustafa Kemal'in Selanik'teki evi 5 Eylül 1955'te bombalanır. Bombayı koyanlardan biri Türkiye Cumhuriyeti'nin Selanik Konsolosluğu'nda görevli Hasan Uçar ile MAH (o zamanki MİT) ajanı olan, Selanik Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi Oktay Engin'dir.

3- “Durup dururken” Mustafa Kemal'in evi neden bombalanabilirdi ki? Cevap hemen ortaya çıkmaya başladı. Zaten şovenizmle doldurulmuş kitleleri kışkırtan Ekspres Gazetesi özel baskı yapıp olayı duyurdu. Haberi yapan gazeteci DP'li Mithat Perin'in MAH'a çalıştığı daha sonra kendisi tarafından ifade edildi. Yaşanacaklardan haberdar olan DP, kendisine bağlı “Kıbrıs Türktür Cemiyeti” adlı kuruluş aracılığıyla kitleleri kışkırttı. Bu cemiyetin Genel Sekreteri Kamil Önal da MAH'ın mensubuydu.

4- Provokasyon bombaları hedefini vurmuş, islamcı, tarikatların yönlendirmesindeki kitleler sokağa dökülmüştü. (O dönem tarikatlar karşılıklı çıkar ilişkileri temelinde DP'yi desteklemektir) Aynı anda üç kente olaylar başladı. ‘Kıbrıs Türktür, Türk kalacaktır. Rumlar ıttir, it kalacaktır’ sloganları haykıran grup, İstanbul'da kiliseleri, azınlıklara ait işyerlerini talan etti. Oligarşi her zaman olduğu gibi, kendi suçunun bilançosunu hiçbir zaman açıklamadı. Şevket Süreyya Aydemir'in “öyle bir his uyanıyordu ki, bu tahrikler yüksek ve iradesi her tarafa ulaşabilecek makamlar tarafından düşünüldüğü hazırlanmıştı...” sözleriyle ifade ettiği olaylar sırasında; 3 kişi öldürüldü, 30 kişi yaralandı. 73 kilise, 1 fabrika, 8 ayazma, 2 manastır, 3584'ü Rum vatandaşlara ait olmak üzere 5538 gayri menkul yakılıp yıkıldı. 70.000 Rum Türkiye'yi terketmek zorunda kaldı.

5- Sıra, bütün provokasyonlarda olduğu gibi bir “suçlu” yaratmaktaydı. Ve her zaman olduğu gibi suçlu hazır: Komünistler! Başbakan Adnan

Sayı 105

43

04 Nisan
2004

Menderes'ten Meclis Başkanı Refik Koraltan'a, DP milletvekili Mehmet Özbek'ten CIA Başkanı Allen Dulles'e kadar hep bir ağızdan, *"Bu hareket mülkiyeti tahrip ve yağma hareketi olduğu için komünistlerin yaptığı ortadadır"* benzeri açıklamalar yapıldı. Onlarca komünist bu nedenle aylarca tutuklu kaldı.

6- Mecliste olayları araştırma önergesi DP'nin oyları ile reddedilirken, İstanbul, Ankara ve İzmir'de sıkıyönetim ilan edildi. Kontrgerilla operasyonunda görev alan tüm memurlar, terfi etti. Örneğin, bizzat bombayı atan 21 yaşındaki Oktay Engin, bürokraside yükselerek Türkiye Cumhuriyeti'nde Nevşehir Valisi oldu.

Tüm bu gerçekler bugünden bakıldığında, bu kadar şematik ve kanıtları ile ortaya çıkmıştır. Ancak o günün koşullarında oligarşi hedefine ulaşmış, azınlıkları göçettirmiş, Kıbrıs politikasında şovenist bir hava yaratmış, baskı politikalarına daha fazla başvurabileceği bir zemini olgunlaştırmış, azınlıkların mallarına burjuvazi tarafından el konulmuştur. *"Bakkallıktan zengin oldum... hamallıktan buralara geldim"* masalları anlatan işbirlikçi burjuvazi, esas olarak ilk ciddi "sermaye birikimini" bu olaylar ve Ermeni ve Rum tehciri, varlık vergisi gibi şovenist politikalar sonucunda sağlamıştır. Ticarete hakim olan azınlıklar sürülürken, böylece "piyasa Türkleştirilmiş, milli burjuvazi" beslenmiştir.

Tayyip Erdoğan ve bütün sağ partilerin "hayran" olduğu, asıldığı için "madur" gibi gösterilmek istenen Menderes'in provokasyonla amaçladıkları da zaten bunlardır.

Oligarşi hedefine ulaşmak için, üzerinde millilik demagogileri yaptığı Mustafa Kemal'in evini bombalaması gibi, kimi zaman dini bir simgeyi, kimi zaman kışkırtılacak kitleler için manevi değeri olan bir yeri/kişiyi imha etmekten, alet etmekten çekinmez. Maraş'ta, Çorum'da olduğu

gibi kimi zaman camileri bombalar, kitleleri "komünistler camileri bombaladı" diye kışkırtır ve onların önüne de "allah allah" nidaları ile düşerek yönlendirir. Kimi zaman Vehbi Koç'un mezarına bomba koyup "Dev-Sol yaptı" haberleri yayınlatarak psikolojik savaş verir.

Bu bilinen yöntemlerinin dışında, devrimci kitle eylemlerine, saflarına sızarak, halkın tepkisini çeken eylemler yapmak da, oligarşinin istihbarat örgütlerinin başvurduğu yöntemlerdendir. Bu tür, özellikle kitle eylemlerinde, eylemin amacı ve programı ile tam ters girişimler, bilinçsiz unsurların fevri davranışları olabileceği gibi, provokatörleri de gözardı etmemek gerekir.

Oligarşi için, halka karşı savaşta başvuramayaacağı hiçbir kirli yöntem yoktur. Her yol mübahdır onun için. Kuralı, gayrimeşru bir savaştır yürüttüğü. 6-7 Eylül'de görüldüğü gibi, istediği zemin yoksa, bunu yaratır, bunun için gerekirse yakar, yıkar, katleder. Oligarşinin "yönetme sanatında", görünenle gerçek her zaman birbirinin tersidir. "Açıklık" der, her türlü kirli işi gizli kapaklı yürütür. "Demokrasi" der, tüm bir ülke baskı ile zapturapt altına alınır. "Devlet cinayet işlemez" der, koskoca Susurluk örgütlenir. Halka dayanarak, halktan güç alarak yönetemeyen bir anlayış, ancak halk kitlelerini yönlendirerek, baskı altında tutarak, her türlü gayrimeşru yola başvurarak yönetir.

Bu yöntemlerden biri olarak provokasyonların bir yanını psikolojik savaş oluşturur. Kitlelerin bilincini çarpıtmak, yanlış hedefe yönlendirmek, doğru saflarda yer almasını engellemek için yürütülen psikolojik savaş da önümüzdeki sayıda ele alacağız.

- sürecek -

**provokasyonla
yönetmenin
itirafı**

- 6-7 Eylül de bir Özel Harp işidir ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı. (Paşa bunları söylerken benden de soğuk terler boşandı) Sorarım size! Bu muhteşem bir örgütlenme değil miydi? (Fatih Güllapoğlu, Tanksız Topsuz Harekat, s. 104)

Org. Sabri Yirmibeşoğlu; Özel Harp Biriminde, Seferberlik Tetkik Kurulu'nda görevler aldı, MGK Genel Sekreterliği yaptı. Bu röportajdan sonra da hiçbir soruşturma yapılmadı. Hiçbir savcı çıkıp, "bu nasıl bir organizasyondur, ne için, kimin emriyle yaptınız..." demedi.

Mihri Belli

BİR YILDÖNÜMÜ

Irak'ın işgali ve artık söz dinlemez olan Saddam'ı yıkarak yerine ABD'nin dişine göre bir iktidarın başa getirilmesini hedef alan Anglo-Sakson saldırısı başlayalı bir yıl oluyor. Ama bunu savaşın başladığı tarih olarak kabul etmek yanlış olur. Bu tarihten çok önce Irak'ın kuzeyinde ve güneyinde geniş alanlar Bağdat için yasak bölge ilan edilmemiş miydi? İncirlik'te ve güneydeki komşu Arap ülkelerinde üslenen Amerikan ve İngiliz bombardıman uçakları on yıl boyunca Irak hedeflerini bombalamıyorlar mıydı? Bu yabancı hava kuvvetlerini İncirlik'e buyur eden ve böylelikle Kuzey Irak'taki oluşumun temelini atan Ankara değil miydi? O günlerde iktidar sözcüleri İncirliği Türkiye'nin ulusal çıkarları gereği açıklarını söylüyorlardı. İnkâr ve imha politikasında ısrarın da gerekçesi hep ulusal çıkarlarımızdı. Şimdi de Kuzey Irak'ta üslenen KADEK gerillalarının vurulması gereken baş hedef olduğunu söylerken aynı iddiada bulunuyorlar. Kendi politikalarının doğal sonuçlarından yakınıp duruyorlar.

Nizami orduların karşılaşması şeklinde Irak savaşı kısa zamanda sona erdi. Bush savaşın sona erdiğini resmen ilan etti. Yanılıyordu. Asıl savaş şimdi başlamaktaydı. Evet, Amerikalılar Irak'ta hiç de beklemedikleri bir **ulusal direnişle karşılaşmışlar**. Bir cephe savaşında Irak ordusunun üstün teknoloji ile imha edileceğini ve Irak'ın teslim alınacağını umuyorlardı. Cephe savaşı olmadı. Çok reklamı yapılan Saddam'ın "Devrim Muhafızları" fos çıktı. Saddam toprak altında bir barınağa sinmiş, dünya ile bağlantısı kesik bir durumda yakalandı. Direnişte baş rolü oynayan ondan bağımsız yurtsever güçlerdi.

Amerikan işgal kuvvetleri 125 bin kişiden oluşuyor. Bunların önemli bir sayısı savaş dışı kesimdir. Özellikle ilan edilen savaş gerekçesinin yalan olduğu ortaya çıktıktan sonra Amerikan kamuoyunu işgal kuvvetlerinin artırılmasına ikna etmenin olanağı pek yok. Bu kadarlık bir askeri kuvvet koca bir ülkeye yayıldı mı gerilla savaşında kolay vurulacak hedef oluyor. Amerika Iraklıların direnişi karşısında o es-

Halklardan biri işgalci emperyalizm ile işbirliği durumunda ise, öteki halklar işgalciye karşı direniş durumundaysa, hiç değilse şimdilik federasyonun şartları yok demektir. Federasyonun demokratik bir çözüm olabilmesi için o topraklarda bambaşka havaların esmesi gerek. Bunu da ancak omuz omuza işgalciye karşı koyuş sağlar.

ki "böl ve yönet" çözümünden medet umuyor. Ülke "federasyon" adı altında etnik ve dinsel esasa göre üç parçaya bölünecek. Milyonlarca insan göçe zorlanacak. Halklar arasında aşılmaz uçurumlar kazılarak bir kaos ortamı yaratılacak. Çatışmalar kaçınılmaz hale gelecek. İşgal kuvvetleri de kışlarına çekilerek direnişin hedefi olmaktan kurtulacaklar. Çok gerektiğinde "hakem" olarak müdahale etmekle yetinecekler. Plan bu.

Elbette ki belli tarihsel koşullarda federasyon demokratik bir çözüm olabilir. Halklar gönüllü olarak başka halklar ile bir devlet çatısı altında yaşamak isteyebilirler. Ama halklardan biri işgalci emperyalizm ile işbirliği durumunda ise, öteki halklar işgalciye karşı direniş durumundaysa, hiç değilse şimdilik federasyonun şartları yok demektir. Zaten şimdiden öylesine karşılıklı nefret havası yaratılmıştır ki Kürtler Araplarla, Araplar da Kürtlerle birlikte olmak istemiyorlar. Amerikan basınında çıkan bir röportajda gazetecinin sorduğu bir soruya yanıt veren Kürt "Araplardan nefret ediyorum. Onlarla bir federasyon içinde olmak istemem" diyor. Kürdün Araplardan nefreti sebepsiz değil. Saddam rejimi bunu sağlamak için elinden geleni yaptı. Şimdi Amerikalılar Kürdün eline silah verip işgalciye direnen Araba karşı savaşa sürmekle bu işi tamamlıyor.

Bu şartlarda kurulacak olan bir federasyon neye benzeyecek acaba!

Federasyonun demokratik bir çözüm olabilmesi için o topraklarda bambaşka havaların esmesi gerek. Bunu da ancak omuz omuza işgalciye karşı koyuş sağlar. Burada Türkiye'ye de iş düşüyor. Bunu, Türkiye'de Kürt ulusal demokratik hareketinin başından beri ileri sürdüğü, özgürlük ve eşitlik temelinde halkların gönüllü birliği hedefine yönelik istemlerinin karşılıksız bırakılmaması, barış ve kardeşlik havalarının bu ülkede de estirilerek Türkiye'nin bir çekim merkezi durumuna yükseltilmesi sağlar. Bu da ancak gerçek anlamda yurtsever ve demokratik bir iktidarla olabilir.

kahramanlar Ölmez

3 Nisan - 9 Nisan Şehitlerimiz

Mustafa Işık

Mustafa IŞIK
3 Nisan 1981

Hareketin çeşitli alanlarında görev alan militanlarındandı. Cunta sonrasının koşullarında gözaltına alınıp işkence yapıldıktan 5-6 saat sonra İstanbul Küçükköy'e götürülüp kurşuna dizilerek katledildi.

Mustafa Kuran

Mustafa Kuran
3 Nisan 2001

Avusturya'nın Salzburg, Linz, Viyana bölgesinde devrimci hareket içinde yer aldı. Bu mücadele içinde tutuklanıp 3 yıl 8 ay Avusturya hapisanelerinde yattı. Tutsaklık koşullarında kansere yakalandı. Tahliye oldu, mücadele içindeyken hastalığı onu aramızdan aldı.

Mehmet Selim YÜCEL
3 Nisan 1981

Devrimci hareketin önder kadrolarındandı. İstanbul Dev-Genç yöneticiliği görevinde bulundu. Oluşturulan ilk Silahlı Devrimci Birlikler'de yer aldı. Cunta sonrasında örgütsel görevlerini sürdürüyor, cuntaya karşı mücadeleyi örgütlemeye çalışıyordu. Cuntaya karşı direniş içindeyken İstanbul'da cadde ortasında polis tarafından kurşunlanarak katledildi.

Selçuk KÜÇÜKÇİFTÇİ
7 Nisan 1981

Devrimci hareketin kadrolarından biriydi. Çeşitli alanlarda sorumlulukların yanı sıra SDB'lerde yer aldı. Bulunduğu evin kuşatılması sonucu İstanbul'da polis tarafından katledildi.

Kemal KARACA
4 Nisan 1977

Parti-Cephe'nin inkar ve tasfiyeciliğe karşı savunulması, yeniden örgütlenmesi mücadelesinin militanlarındandı. Bir sol grup tarafından İstanbul'da pusuda katledildi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Adil KAPLAN
(TKP(ML))

7 Nisan 2001

Direnişin 32. şehidiydi. Adil Kaplan ve Bülent Çoban, 2001 Nisanı boyunca yıldız yağmuru gibi ölümsüzlüğe koşacak ölüm orucu savaşçıları habercileriydiler.

Adil, 1964 Dersim Mazgirt Avunca Köyü doğumluydu. Genç yaşlarında mücadeleye katıldı. 1994'te Mersin'de tutsak düştü. Hapishanelerdeki pek çok direnişte ve son olarak ölüm orucunda yer aldı. Şehit düştüğünde 170 gündür ölüm orucundaydı.

Bülent ÇOBAN
(DHKP-C)

7 Nisan 2001

Devrimcilik yap-

mayı, direnmeyi, "ülkemiz açısından zorunluluk, insanlığın ölüşü olarak" gören Bülent Çoban, bu inancıyla ölüm orucu 2. ekiplerinde yer aldı.

1974 İstanbul-Kartal doğumluydu. 38 Dersim isyanından sonra Elazığ'a göç ettirilmiş bir ailenin çocuğuydu. İstanbul'da babası ile aynı fabrikada işçiydi. 92 yılında devrimci hareketle tanıştı. Liseli Dev-Genç ve sonrasında da mahalli alan örgütlülüğünde yer aldı. '98 yılında tutsak düştü. Artık mücadelesini özgür tutsak olarak sürdürüyordu.

Gülsüman DÖNMEZ
(TAYAD)

9 Nisan 2001

Dünyada bir İLK olmanın onurunu taşıyarak, direnişin 34. şehidi oldu. Tutsak yakınlarının ilk ölüm orucuydu bu, dışarıdaki ilk ölüm orucuydu;

Gülsüman bu ilklerin ilk şehidiydi.

Gülsüman Dönmez, 1964'te Tokat Karaoluk Köyünde doğdu. Biraz büyüyünce kardeşleri gibi amelelik yaptı. 1985'ten sonra İstanbul'a taşındı. Hep çalıştı. Çocuk bakıcılığı, temizlikçilik, hizmetçilik yaptı. 1994'te Küçükarmutlu'ya taşındı.

Devrimcilerle burada tanıştı ve hayatında yeni bir sayfa açıldı. 1997'de kardeşini ziyaret için gittiği hapishane çıkışında gözaltına alındı. 4,5 ay Sakarya hapishanesinde tutsak kaldı. Devrimcileri daha yakından tanıdı ve inandı.

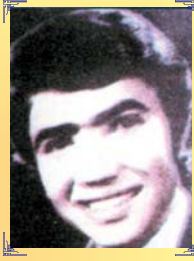

Hapishaneden çıktıktan sonra mahallede, TAYAD'da devrimcilerin ablası, anası oldu. Artık onu TAYAD'ın her eyleminde görmek mümkündü.

Hasan ATEŞ

4 Nisan 1977

Eczacıbaşı ilaç fabrikasının ilk grevi örgütleyenlerden biriydi. Devrimci hareketin işçi alanındaki örgütlenmesinde yer alıyordu. 4 Nisan gecesi, çalıştığı yerde grev nöbeti sırasında faşistler tarafından katledildi.

Hüseyin COŞKUN

Demet TANER

4 Nisan 1995

Hüseyin, Bedii Cengiz Silahlı Propaganda Birliği'nin komutanı, Demet ise bu birlikte savaşıyordu. Oligarşinin infaz mangaları tarafından Gaziantep'te katledildiler.

Dersimli Hüseyin COŞKUN, 1976'dan bu yana mücadelenin içindeydi. Cunta sonrası da mücadelesini kesintisiz sürdürdü. Denizli, Manisa ve Aydın çevresinde görevlendirildi. 1991 yılında Devrimci Sol'un yeminli üyesi oldu. 1993'te Antep sorumluluğunu üstlendi. Antep doğumlu Demet TANER ise üniversite yıllarında Dev-Genç'lilerle tanıştı. 1992'de Ege TÖDEF temsilciliği görevinde bulundu. Gözaltı ve tutsaklıklar yaşadı. Son görevinden önce Antalya, Burdur, Isparta illeri sorumluluğunu üstlenmişti.

Faruk BAYRAKÇI

Olca UZUN

9 Nisan 1991

İzmir SDB savaşçılarıydılar. İzmir Karşıyaka'da kaldıkları üssün kuşatılması karşısında girdikleri çatışmada şehit düştüler. Faruk devrimci mücadeleye '87 sonlarında Liseli Dev-Genç saflarında katılırken, Olca 80 öncesinden beri mücadelenin içindeydi.

Hamiyet YILDIZ

9 Nisan 1992

İ.Ü. Basın Yayın Yüksek Okulu'nda bir DEV-GENÇ'li olarak gençliğin apolitikleştirilmesine, sindirilmesine karşı gençliği örgütlemeye çalıştı. 1 Aralık direnişinin yaratıcısı oldu. Örnek bir Dev-Genç'liydi. Daha sonra İzmir'de daha farklı görev ve sorumluluklar üstlendi. İzmir'de halk düşmanlarına yönelik devrimci bir eylemde çatışarak şehit düştü.

Sermayenin Sendikalaşmaya Yönelik Saldırısı Sürüyor

Emekçi düşmanı bir iktidardan güç alan sermayenin, sendikalaşma çalışmalarına yönelik terörü yeni örneklerle sürüyor.

Çorlu Mavi Jeans Kot Fabrikası'nda çalışan 550 işçinin Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası'nda örgütlenmesinin ardından patronun baskısı ile karşı karşıya kaldılar. Mavi patronunun ilk işi, sendikalaşmaya öncülük eden işçileri işten atmak oldu. Diğer işçiler üzerindeki baskılar ise yoğunlaşarak sürüyor. İşçiler, fabrikadaki çalışma koşullarını ve patron baskısını şu sözlerle ifade ettiler:

"Bizim sendikalı olmamıza karşılar. Yıllardır sendikaya üye olmayalım diye bize baskı yapıldı. Şu anda bizim 550 arkadaşımız ilk etapta noter aracılığı ile Teksif'e üye olunca ortalık toz duman oldu. İşyerinde, insani koşullar uygulanmıyor. Hasta olunca viziteye çıkmak başlı başına bir derd. İşyerinde kesinlikle cep telefonu bulundurmamak ve konuşmak yasak. Hamile kalmak bile yasak. Hasta olduğumuz zaman işyeri doktoruna çıkmadan fabrika yetkilileri bizim doktora çıkıp çıkmayacağımıza karar veriyor."

İstanbul Seda Giyim Sanayii işçileri de sendikalaştıkları için işten atıldılar. DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikasında örgütlenen 33 işçinin kapı önüne konulmasını protesto etmek için 30 martta fabrika önünde basın açıklaması yapan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de, jandarmanın baskısına maruz kaldı. Emekçi düşmanları patronu, iktidarı, jandarması ile aynı cepheden saldırırken, Çelebi, "Bu ülkede yasalar var ama yasalara uyulmuyor. Biz, sömürünün engellenmesi için her türlü mücadeleyi sürdüreceğiz" dedi.

Amerikan Hücrelerinde İşkence

Amerika'nın Guantanamo'yu aratmayan New Jersey Middle Count Adult Correction Center isimli hapishanesinin hücrelerinde kalarak, uzun süre işkence gördükten sonra "suçsuzsun" denilerek sınırdışı edilen, İsmail Hakkı Avcı, İHD İstanbul Şubesi'nde yaptığı basın toplantısı ile yaşadıklarını anlattı. Bir ay boyunca hukuksuzluğu, işkenceleri yaşadığını belirten Avcı, Guantanamo hücrelerinin yapısını, sorgulamalarda nasıl işkenceler ve baskılar uygulandığını, sözlü ve anlatımlardan yola çıkılarak yapılan çizimlerle ayrıntılı olarak dile getirdi.

Cell, Box gibi isimler, hapishane içinde küçük hücrelerin cezalandırma amaçlı kullanıldığını söyleyen Avcı, Cell denilen hücrede kalırken, yan hücrelerle konuşmanın, yüksek sesle herhangi bir şey söylemenin kesinlikle yasak olduğunu, "disiplinsizlik yapanlar"ın daha küçük box'lara götürüldüğünü belirtti. Avcı, Box denilen yerlerin 100 cm x 120 cm x 140 cm ebadında bir kutu olduğunu, Cell denilen yerlerin ise, 3 m x 3.5 metre ve içinde iki kişilik ranza ve tuvalet bulunduğunu açıkladı.

Sayı 100

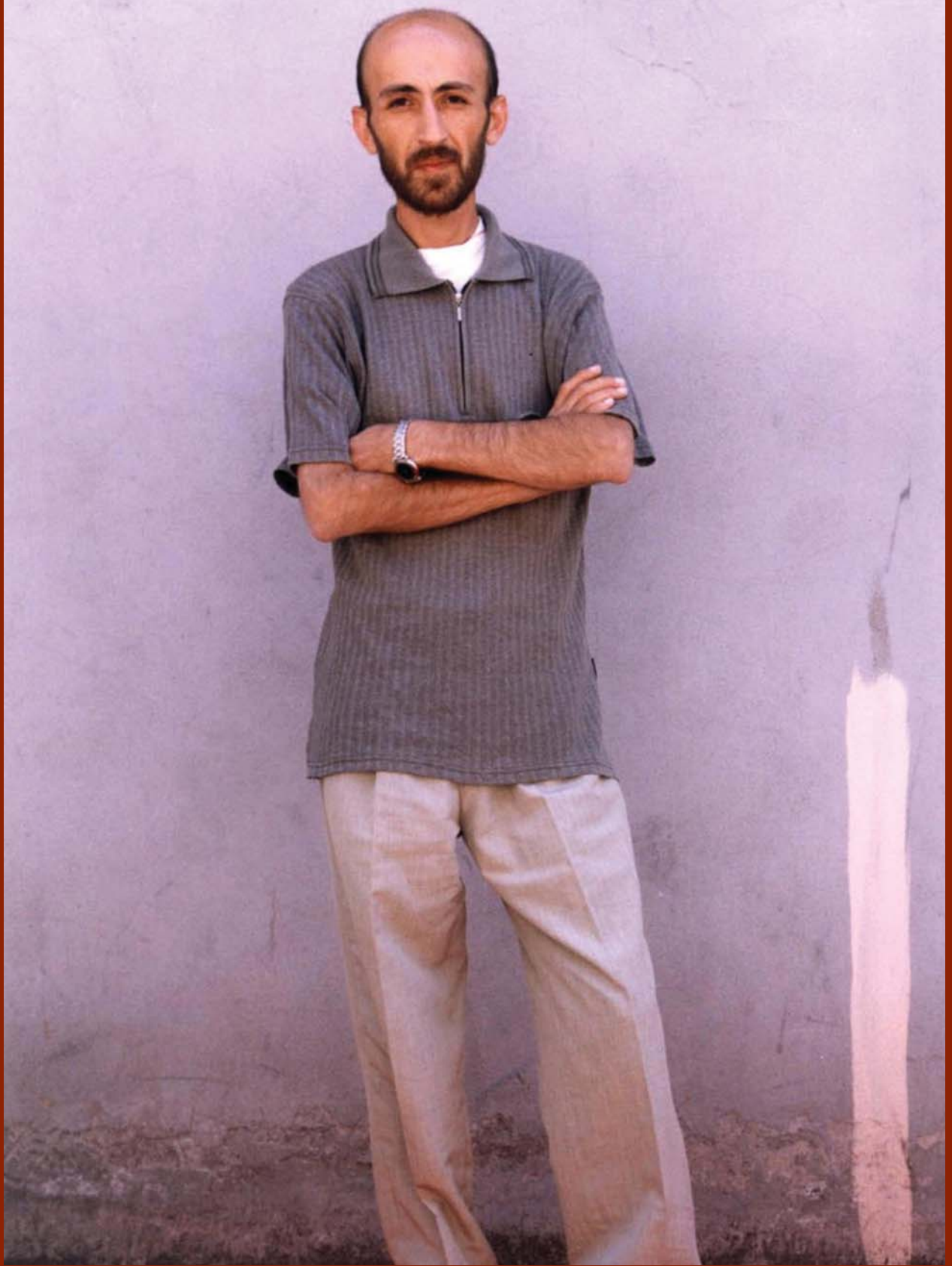
47

29 Şubat
2004

Hıdır DEMİR - Haydar BOYRAZ

2004 Dersim / Gerilla Şehitleri

Ümit GÜNGER

2000 / 2004 Ölüm Orucu Şehidi

F Tiplerindeki Dev-Gençlilerden Direnen Gençliğe

Gençliğimize merhaba...

Neler yapıyorsunuz, nasılsınız diye sormamız abes olacak. Çünkü neler yaptığınız soruşturmalara karşı ortaya koyduğunuz tavırla olsun, tecrite ve işgale karşı olsun, ülke ve dünyadaki gelişmelere olan duyarlılığınız ve etkinliklerinizle olsun ortada. Kızılay'daki direnişinizle ortada. Halkın orta yerindesiniz. Bizler Dev-Genç'liler olarak sizi öyle görüyoruz.

Elbette yeterlilik, eksiklik ya da çok daha fazlasını hedefleme, isteme boyutuyla düşünceleriniz, plan ve programlarınız, değerlendirmeleriniz vardır. Sonuçları ve hedeflenenleri size, somut ve pratik olanları ise izleyip gördüklerimizle, yansıyan yanlarıyla bize olsun. Olsun ki, biz de sizlerin coşkusu, dinamikliği ve hücrelere kattığınız havanızla "ideolojik halay"larınıza ortak olalım.

Biz halay çekmiyor muyuz? Elbette **"ideolojik halayların"** alasını çekiyoruz. Dördüncü yılındaki halayımızın başı vatanımızın bir ucundayken, diğer ucunda da bizler varız. Ve sizler gibi halkın tam ortasında halayımızı feda ateşini tutuşturmuş, 'tey tey' diyoruz.

Bu defa da sizin için, sizinle aynı gün ve saatlerde halayımızı kurup çektik. Tüm hücrelerden, **"Bir Dev-Gençimiz var... Yine Var.."** diye haykırarak. Hapishane coştı. Dışımızdaki soldan, islamcısına, ha-

pishanenin yetkililerine kadar "ne oldu, bir şey mi oldu, bir gelişme mi var?" gibi sorular soruldu. Oysa gelişmesiz bir anımız mı var bizim. Her anımızın hareketliliğinde ideolojik bir güçle ilerleyen on'larımızın geliştirdiği yaşama sahibiz. Ve On'ların Gültekinde dışarıdaki "ideolojik halay"ını çeken sizlerin coşkusuyla yaşamamız, bu ruh halini birlikte paylaşmamız zaten gelişmenin kendisiydi.

Biz buralarda, size karşı açılan "ideolojik halay" soruşturmaları üzerine epey espri yaptık. Siz ise çok daha fazlasıyla bunun mizahını yapmışsınızdır. **Kara mizah** demek daha uygun olur sanınız. "İdeolojik halay"ı bırakıp, ayrıca çıkıp topluca **ideolojik volta** attık... Ve o kara kaplı kitaplara sahip olan **YÖK'çülere karşı** bizler de buradan Dev-Gençliler olarak sizlerin omuzbaşınızda olduk.

İnanın, ziyaretimize gelen ailelerimizle **"ideolojik görüş"** de yaptık. Ve daha neler yapmıyoruz ki ideolojik olarak; Şu anda elimdeki kaleminden tutun da, içtiğimiz çaya kadar bundan beslenmiyor mu!

Biz de demek ki "halay dedin mi 'Dev-Gençli ruhuyla' çekmek gerekmiş" diye birbirimizle yazıştık. Buradaki ihtiyar Dev-Gençlilere bir anda bir hal oldu. Bir görseniz. Ben de daha durun dedim, siz görün, onlar sadece YÖK'çülerin soruşturmalarına karşı açıklarıyla değil, uçurdukları özgürlük tutkusu olan 107 isyan

güvercininin kondukları her yerden bize ses verecekler...

İsyan ateşlerinin Dev-Gençlilerle tutuşturulmadığı meydana kalmayacak. Meydanlardan yol alan ideolojik halayların halkaları elbette Şengülle-
rin izinde, İpekler gibi dağların gelinliğinde ve Gültekinde kırların her yerinde açacak. "İdeolojik halay" mı görmek istiyor bu YÖK'çüler ve onun şürekası, gösterilir değil mi?!

Bir merhabamız olsun dedik içerideki Dev-Gençlilerden dışarıda Dev-Genç geleneğiyle direnenlere. Bu merhabada ülkenin tüm hapishanelerinde kurulan ideolojik halaylarımız var. Bu halay o büyük güne dek ilerleyecek ve ilerleyeceğiz.

Sonsöz, "ideolojik halay" çeken yüreklerle ve o yüreklerden kurulan bu halayı meydanlara, hayatın her alanına taşıyan Dev-Gençlilere bizden selam ve sevgiler. Bizden size, yüreği, yaşlısı genciyle zulme sömürüye karşı atan ve hayatın her alanından, kavganın her yerinden özgür tutsaklar cephesinden destanlar yazan Dev-Gençlilerimize direniş dolu selamlar gönderiyoruz.

Selamlar gönderiyoruz; emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi ve kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinde hep ileriye hedefleyen vatansever gençliğimize.

**Kandıra F Tipi'nden
Dev-Gençli Tutsaklar**